

Nicolae Rotaru

Viu post-mortem

roman

(fragmente)

Cum a înviat din morți și s-a înălțat la cer Iisus Christos, fiul lui Dumnezeu, se știe. Sunt sigur, însă, că nu știți și nici nu vă puteți închipui cum m-am înălțat la ceruri eu, robul aceluiași Dumnezeu, și cum (mai ales de ce?) am revenit pe Pământ. Eu care nu cred în blesteme, înclin să consider, totuși, că un blestem a stat la baza evenimentului ce era cât pe-aici să-mi prefacă în incredibilă realitate visul ciudat avut într-un somn matinal dintr-o zi de toamnă! De aceea, de atunci, chit că trăim la finitudinea timpului, m-am convins că nu trebuie ignorate obiceiurile, miturile, blestemele, farmecele, semnele, ritualurile, descântecele și visele...

Am mai gândit la fel, atunci când am citit testamentul laureatului Premiului Nobel pentru Literatură, Luigi Pirandello, care se adresase alor săi: "*Când voi muri, să nu mă îmbrăcați, înfășurați-mă într-un cearșaf. Fără flori, fără lumânare la căpătâi. Un dric sărăcăcios. Gol. Și nimeni să nu mă-nsoțească, nici rude, nici prieteni. Dricul, calul, birjarul, asta-i tot. Ardeți-mă!*"

Acum, însă, petrecusem o noapte zbuciumată, în care bruma de somn pe care am reușit s-o fur, a fost răvășită de coșmaruri. Asta, și din pricină că venise octombrie cel cu zgribuliri și cu pișălău ceresc, cum ar fi spus maica-mare Gheorghiza Trucăloaia, iar proiectele declanșate în primăvară băteau pasul pe loc. Mai ales reparația casei moștenite de consoarta Catela în fosta comună suburbană Obligați, investiția, mult dimensionată, fiind târăgănată. Cauza? Neseriozitatea unui sirian pripășit la noi, tocmit drept constructor la recomandarea unui vecin, conațional de-al lui, căsătorit cu o ungueroaică și domiciliată în Colentina.

Însă cele mai multe coșmaruri le am, totuși, din cauza proiectului meu literar „opera de căpătâi”, la zidirea căruia tot trudes, dar nu sunt mulțumit de rezultate, mai ceva ca meșterul Manole din balada *Mănăstirea Argeșului*. Nici eu, nici personajele „cărții de bucăți”, căci despre o carte e vorba (romanul vieții și al morții, al dragostei și urii, al credinței și tăgădei, al încrederii și trădării, al adevărului și minciunii!) nu suntem mulțumiți! Nici eu, marele meșter, nu sunt împăcat, dar mai ales, dintre calfe și zidari, nu este satisfăcut eroul principal și prieten al meu, Scriitorincul, ce-i și fin al nostru, cum ar veni, fiindcă l-am și cununat, eu și Catela, cu domnișoara Argentina, fosta administratoră a blocului lor, o femeie la fel de ciudată ca și el. Mulți dintre cei cărora le-am arătat frânturi din travaliul întins pe ceva ani m-au identificat pe mine cu protagonistul, dacă nu cumva, invers, l-au considerat pe Scriitorinc autor al romanului de care mă învrednicesc. Dezmint și aici ambele aspecte ca ireale, nu fără a constata că supozițiile nu sunt lipsite de oarece substanță epică.

Fapt e că nemulțumirea eroilor volumului „testamentar” aflat în durerile facerii este generatoare de insomnii sau coșmaruri și se manifestă în fel și chip. Îmi distrage atenția alimentându-mi tentațiile de a deveni combatant pe frontul prezentului într-o țară a războirilor de tot felul ce nu reușește să depășească stadiul de apartenență la *lumea a treia*, dar care, în schimb, izbândește să se facă de râsul lumii prin comportamente extreme precum ale hackerilor ce sparg cele mai secrete coduri (ale celor de la NASA și ale Pentagonului), ori, la antipod, cele ale șparlitorilor din buzunare, poșete, galantare, mașini, apartamente, piețe, concetățeni de-ai noștri, și unii și ceilalți, ce-au împânzit mapamondul. Scopurile tactice și operaționale cotidiene îmi deturneză firul tramei, fiind nevoit să tot reportez sarcini, țeluri, termene. Și evoluția însăși a unor personaje îmi blochează fluxul inspirației și al poftii narrative. E cazul, de pildă, al lui Panfil Zăprea,

consătean din Adâncata, ex-securist misterios și parlamentar enigmatic, care, mai ieri, ca suferind de hemoroizi, ședea cu poponețul în apă cu sare până termina de citit 50 de pagini dintr-o carte! Altele se infiltrează unde nu mă aștept, cum e situația domnișoarelor Lăcuștița și Buburuza, locuitoare cu chirie la un moment dat într-un apartament din cartierul Lăptari Tei, unde m-au invitat, ca foste studente iubitoare și recunoscătoare, în chip de Dolores și Consuelo, adică Durerea și Consolarea, iar eu, dând curs invitației, era cât pe-aci să-nchei socotelile cu viața printr-un infarct cu cauză sexuală. O așa nemulțumire ce-mi produce vise urâte se insinuează în fapte, întâmplări, circumstanțe, pe care nu le aveam în vedere sau care pur și simplu nu s-au produs nici măcar în fanteziile, improvizațiile ori imaginația mea beletristică. Astfel se-ntâmplă cu toți foștii vecini din Valea Seacă natală, de la Tită Nadoleanu zis *Hoarnă* și Gogu Dahalea poreclit *Chiaburul* la namila de Nabucodonosor Mătășăreanu zis *Armăsăreanu* și scheleticul de Măgăreață zis *Mână-iute*, de la Marin Șchiopu cel fără un plămân poreclit *Sis-la-deal* la nepotu-său Fane Baltac știut de toți drept *Bășinte*, de la „șeful de cuib” legionar părăsit de pasărea speranței Andrei Bizubac zis *Gâjgan* la fratele mai mic al lui Lilă-Lole Orban cunoscut drept Mițilică *Bețivănelea* și de la Doli, fata Cocodichii cea rea de muscă la soră-mea Domnica născută Trucală dar poreclită *Musca*!

Așa am crezut eu, apropo de cauza viselor cu personaje de roman, ce mi-au ferfenițit odihna. Totuși, una dintre manifestările onirice a fost mai ciudată decât celelalte. „Filmul” respectiv îmi dăduse de înțeles (dacă aș recurge la „Interpretarea viselor” a lui Sigmund Freud!) că voi fi victima unui incident violent. Se făcea că eram la volan, în compania maestrului Paul Everac și cineva (un tip cu geacă de piele, cu figură cunoscută, care se afla pe o motocicletă) mă-ndemna să trec printre semibarierele coborâte la trecerea de nivel cu calea ferată București-Constanța, în fața căroră, pe șoseaua Pipera, în mod real, aproape zilnic, venind sau mergând spre Academia Bravus, aștept și înjur. „Treci, *mon colonel* că doar n-oi vrea să spui că dumneata ești excepția în poliția asta abuzivă, fără autoritate, fără scrupule și fără rușine!” mă invitase bătrânul dramaturg pe cât de verde și vehement, pe atât de contestat și tracasat de cei care, cândva, îl idolatrizară... „Treci, domnule, că nu pățești nimic! Și așa nu vine decât o amărâtă de locomotivă beteagă. Accelerezi și, gata, ești dincolo... E ordinul lui Nikolai Kolesov, coordonatorul nostru din țării, fie-i numele binecuvântat!” mă-ndemna vocea din vis a unui motociclist între două vârste cu chip „cunoscut”. Iar eu, lasă-mă să te las cum sunt de fel, nu m-am hotărât să ies din coloană și să țâșnesc. A făcut-o, în schimb, cel din spatele meu, s-a auzit un scrâșnet de pneuri și, apoi, a urmat o bușitură: impact frontal cu locomotiva...

Am sărit, ud learcă, din vis, exact când deșteptătorul s-a declanșat vestind ora startului matinal. Am parcurs rapid și năuc punctele obligatorii de trecere, care sunt mereu aceleași și care-mi amintesc de fiecare dată de anii petrecuți la Sibiu, ca elev de școală militară de ofițeri. Am trecut pe la bucătărie unde mi-am înghițit în fugă cerealele, m-am îmbrăcat tot „pas alergător” și m-am pierdut pe scări cu geanta pe umăr și cu gândul la don Pedro Calderon de la Barca, pe-a cărui zisă devenită titlu de carte celebră (*Viața e un vis*) o parafrazez adesea concluzionând: Moartea e o revelație, căci viața e un coșmar!

Nu e mai puțin adevărat că mai am un stres vechi – să spun, să nu mai spun? – care mă chinuiește din vremea cătăniei sibiene, când mi-am vârat capul sub ghilotină vrând, nevrând. Atunci, acum vreo patru decenii și ceva, am acceptat *legisul secret de*

apartenență la Marea Confrerie a Salvatorilor Uniunii Planetare, împreună cu camarazii de *epolețiadă* sibiană Lilian Dinea, blondul din Valea Badii și Mihai Prițache, brunetul din Valea Popii, aflați, câteștrei, în subordinea FBI-ului, adică a colonelului Fleșcaru Benedict Ioan. Așa ne-am nimerit: toți... *văleni!* Comandantul *Batalionului Doi Elevi* din Școala miliatră de ofițeri de transmisiuni Sibiu nu era nimeni altul decât Marele Maestru Suprem și Acceptat de mai târziu. Așadar, *văliseceanul* Trucală zis Fan-Fan cel șaten, *vălibădeanul* Dinea zis Liloacă cel bălai și *vălipopeanul* Prițache zis Șprițaș cel oacheș – adică eu și doi colegi de meserie a armelor – am constituit „tripleta terorii” care s-a instruit la vedere și în orb și care, prima dată, a acționat în operațiunea „Romida”, cum s-a numit suita de acțiuni militare pentru înlăturarea regimului dictatorial al cuplului Nicolae și Elena Ceaușescu. După momentul decembrie, atât noi trei (care aveam ranguri de *agenți* sau cel mult de *cavaleri* și nume de cod din două litere: Ni, Di și Ti), cât și *cavalerii principali, maștrii și marii maștri, comandorii și marii comandori*, plus neștiuții *optimiși, supremi, principali* sau *priori* ne-am risipit, care încotro, urmându-ne hărăzirea. Eu am avut parte de expectativa numită *adormire activă*, cu unele pulsiiuni de care parcă n-aș vrea să-mi amintesc. Și, oricum, nu aici și acum, când stringențele dimineții nu-mi lasă caii gândului decât să fornăiască nărăvași în frâul punctelor obligatorii de trecere, neputincioși de trap sau galop, cum le e învățul.

Când, răvășit de gânduri și reverii, mi-am băut zeurile matinale și mi-am înghițit pilulele de inimă, recapitulând frânturile de vis și-ncercând să nu uit personajele închipuirilor onirice, unul singur mă obseda: rusul Kolesov, în numele căruia mi-a vorbit necunoscutul cu chip cunoscut de pe motocicletă. Cât despre prietenul și venerabilul dramaturg, abia aflasem de la fiica lui că e internat într-un spital, cu probleme serioase la pancreas și, cred, de aceea mi-a apărut în reveriile nocturne. Mă rog: vise!

Am urcat în mașină și am plecat înghițit de întunericul umed și rece al dimineții de brumărel. I-am suduit ca de obicei pe șoferii care au parcat pe contrasensul aleii Poiana cu Platani, în frunte cu eternul infractor brunet Garoy, traficantul de prospături nurlii și de vechituri auto, ce m-a și blocat, de-am fost nevoit să fac manevre enervante cu *renaulta* mea proaspăt refrișată de societatea de asigurări, din pricina zgârieturilor produse, în majoritate, de același vecin deosebit de rău, țigan proxenet cunoscut, dar cotizant la poliție și autor a numeroase nefăcute la care oamenii legii închid ochii fiindcă tipul știe să miște din urechi.

Parcă-l aud pe angajatul UE Costin Trucală, fiul meu, cum îmi scrijelează timpanul ca un ac bont pe-un disc de patefon de pe vremuri, ce redă aceeași frază găjăită: „Mută-te, tată!” El, funcționarul european, crede că astfel mă îndepărtează de obiectul stresului, fără să-nțeleagă când eu, extremist de centru, spun, ca prim sosit în acest imobil, că derbedeul și liota de colocatari din apartamentul de deasupra trebuie să se mute. Și nu în alt bloc sau alt cartier, ci într-o celulă de pușcărie. Dacă n-ar trebui cumva, după câte săvârșește, în timp ce poliția se face că plouă, să-și mute domiciliul într-un cimitir. El trebuie să plece, nu eu. Plus că a venit aici și a stricat ordinea, respectul, curățenia, conviețuirea în imobil după noi toți.

Of, bine c-am ieșit din parcare. Ar cam trebui sa-mi omor neuronii cu probleme serioase nu cu *garoysme!* Îmi strecor *șobolana* printre blocuri, fiindcă strada se asfaltează de două luni, schimbându-se bordurile abia schimbate și refăcându-se trotuarele abia copertate! (Alți bani de albit, altă distracție de suportat!) Am făcut stânga-mprejur în blocul-futelniță administrat de (scuze!) același Garoy, am ocolit „spălătoria de euroi” din

prelungirea super-marketului Albinuța (aflată sub aripa unui anume Fiereanu, „mare sculă de basculă” la primăria de sector), am virat spre Colentina și, la semafor, mă trezesc cu un malac care mă țintuiește ca pe un Christos neputincios aflat pe Golgota:

— De ce pizda mă-ti mergi cu faza mare aprinsă, băi babalâcule? Ori ți-ai cumpărat strada asta? Stinge-n mă-ta lumina aia, dacă vrei s-ajungi viu unde ai plecat!

După aceste rafale, namila umană urcă-n namila de fiare și demarează azvârlind cu pietre de sub pneurile jeep-ului către mine, babalâcul. Neagră dimineața, negru la obraz ca și la inimă participantul la trafic, negru de supărare și eu umilitul, babalâcitul, ultragiatul, porcăitul...

N-am timp să mă dumiresc dacă sunt tot într-un coșmar ori într-o realitate de vis urât! Mi-am înghițit înjurăturile, orgoliile, pornirile de a cere ajutor. Cui? Și-mpotriva cui? *Polijan* rezervist ce sunt, (adică nici polițai, nici jandarm sau câte un pic din amândouă!) nici măcar numărul de înmatriculare al mașinii individului de aceeași etnie cu Garoy (iarăși, iertare!), pe care-l deranjasem cu luminile farurilor, schimbate, e drept, mai des, pentru a-mi semnala prezența pe aleile dintre blocuri, nu l-am reținut. Și cu ce preț? Și cu ce rezultat? Că doar n-o să plec la vânătoare de fiare ale junglei de asfalt. Mai bine fluier un motiv din „Cavalleria Rusticana” (e și la modă un film românesc cu pușcăriași, intitulat „Eu, când vreau să fluier, fluier!”) sau mai de grabă fredonez semnalul *bien-aller*, al vânătorilor alaiului regal ce cutreierau Bois de Boulogne sau codrii de la Fontainebleau.

Mă calmez, mă dezmeticesc, ca un luptător împăcat cu moartea într-o povestire militară de război din volumul *Fericirea unora...* al lui Maurice Druon, pe care abia l-am citit! Și timpul trece și kilometrii se scurg. Ajung la bariera Pipera care îmi permite să trec. În oglinda retrovizoare văd apoi cum încep să pâlpeie luminile roșii, iar semibarierile se lasă ca niște lame de ghilotină, dar cu încetinitorul. Am scăpat. Ca și-n vis, dealtminteri.

Mă bucur c-am avut noroc, dar nu pentru mult timp. Deocamdată, nu mai e nimeni, nici care să mă stânjenească, nici pe care să-l deranjez cu luminile sau lipsa mea de grabă. Am timp și m-am relaxat, drept care-mi pot aminti de o dispută pe teme de previziuni astrale avută aseară cu consoarta Ela-Tela-Catela, care mi-a dat să citesc un text al Uraniei, apropo de zodia mea. Acel text se-ncheie așa: „Sunt unii nativi, care pe fondul acestui uriaș stres astral pe care l-a adus anul 2011, în ultimul trimestru, încep să simtă că au atins limita, astfel încât pot deveni victime ale unor întâmplări nefaste (accidente cerebrale, cardiace sau pur și simplu incidente fizice de muncă ori transport). În primul rând este vorba de o limită biologică. Nu mai țin la supărare, la conflict și la stres și-și pierd echilibrul. Apoi este vorba de o limită emoțională. Nu își mai pot ține nervii sub control. Lipsește o mică scânteie pentru a se aprinde și arde cu urmări imprevizibile. Un semnal de alarmă în plus pentru cei care se află mult timp la volan!” Precizez că nu dau doi bani pe asemenea preziceri astrologice. Mai bine visez:

Sunt visătorul dumneavoastră, dragi convivi

În anii-aceștia sterpi și costelivi!

Rulez, visez și rimez, exersând poeme efemere, compuse din cuvinte volatile:

Sunt și eu un biet om de rând, un ins,

Cu suflet plămădit din necuprins,

Un plop bătrân care, de vânt, se-apeacă,

Un fiu rătăcitor din Valea Seacă.

*La fel de șubred, după trup, ca tata,
Mutat de timpuriu, în Adâncata,
Sub ierburi și sub flori, în mai, năuce,
La cap c-o luminiță lângă cruce.*

Aș putea să ticluiesc asemenea rime ca-n alte dăți, ori să rememorez frumoasele clinchete de metaforă ale poetesei Dany Piotr, fostă masterandă La Academia Bravus, parteneră de ceai și admiratoare sinceră a mea, cu care tot amân să mă revăd din motive banale, cum ar fi lipsa de timp. N-o mai fac. Ascult radioul în surdină, fără luare aminte, fiindcă știrile interesante le știu de aseară.

Deși e ora 05.30 a unei dimineți de marți a unui brumărel capricios, traficul rutier s-a întehit. Totuși, traseul meu spre marginea de București este liber. Pe tot drumul nu văd decât un motociclist. Ei, drăcie, e cel cu geacă de piele din vis și care parcă mă urmărește! El și un singur „puturos” cu o dubiță, pe care-l depășesc, sunt singurii tovarăși de drum. Din sens invers, în depărtare, se mai apropie un grăbit. Ba e chiar foarte grăbit cel ce vine spre orașul din care eu mă extrag. Are un ditamai *merțanul* ultimul tip, (l-am citat tot pe vecinul Garoy, ce s-a declarat „român, tăticu” la recensământ!) cu care, teribilistul, virează brusc la stânga și îmi taie calea pentru a intra pe un drum lateral. Acea arteră duce la pădurea de vile crescută în această parte de Pipera, iar dintre căsoaie, una, sigur, e a lui. N-apuc decât să-mi formulez startul unui potop de înjurături cu care-i cadorisesc, însoțindu-l cu adrenalina aferentă, pe asemenea iresponsabili. Nu ridic nici piciorul de pe pedala de accelerație, darămite să schițez vreo tendință de frânare. Ei, dar ce văd și ce aud? Un scrâșnet de roți și limuzina înțepenește de-a curmeziș, obturând banda mea de mers. În secunda doi *renaulta*, ca un taur fioros, se-nfîge cu peste 50 de kilometri la oră, în lateralul dreapta al *merțanului* „infractor”.

Bușitură ca-n vis și ... vorba unui titlu de film: *Adio, Gringo!* Dacă nu cumva ca în poemul lui Eminescu: „Mortua est!”...

*

— **Stai liniștit, tataie! Poți să te lași pe spate? aud vocile a doi bărbați pe care-i și văd.** Sunt îmbrăcați în cunoscutele combinezoane portocalii ale celor de la SMURD și de la descarcerare. Unul dintre ei aduce cu motociclistul din vis sau din realitatea de-acum câteva... Câteva ce? Ce se-ntâmplă? Unde sunt?...

„Motociclistul” – îi spun așa, fiindcă tot nu înțeleg nimic! – mă mângâie pe frunte:

— Vă puteți mișca?

— Da ... zic și mă las pe spate.

Culmea e că-l recunosc bine, îi știu și vocea, dar nu știu de unde să-l iau. Nici nu-l întreb, de rușine sau din precauție.

Văd lămpi de prioritate tăind semiîntunericul dimineții cu cuțite galbene, albastrii sau roșii! Mi se pare că-i zăresc și pe Costin și pe Catela, soția mea. Sunt zeci de mașini. Circulația e oprită. Sirene, motoare, vociferări. Lume, lume, lume.

— Te doare ceva, domnule Trucală? zice o grăsană care mă strânge în chingi ca de parașutist pe un scaun-targă al autoambulanței în care am fost vârat.

— Nu? N-am nimic! zic mirat că sunt întrebat după nume.

— Bravo. Știi unde ești? mai întreabă femeia.
— Păi, acum, într-o salvare.
— De ce?
— L-am tamponat pe un tip care mi-a tăiat calea cu un Mercedes.
— Exact. Ați atacat un turc care-a virat brusc și tot brusc a oprit, constatând că i-a apărut în față o groapă, pe drumul pe care dorea să meargă... precizează și un bărbat în combinezon oranj.

— Un turc?!
— Da... Are afaceri în România. Era cu soția, dar ea conducea o altă mașină ...
Simt ca pe un instinct al urinatului, nevoia să rememorez câteva versuri banale din poemul *Gruia* al lui Șt. O. Iosif, pe care m-a forțat învățătoarea Ștefania Dobrescu să-l rețin pe de rost, în clasa a patra:

*Scoală, Gruio, drag copil,
Scoală, Gruio dragă!
Au nu vezi cum vin tiptil,
Turcii și te leagă?...*

Stau cu ochii închiși și-mi ascult neuronii recitând mai departe, până se-ncheie balada:

*Dunării fac turcii vad,
Trăsnet este Gruia,
Șapte popi la Țarigrad
Cântă: Aleluia!*

— Gata, lasă-! Ia zii, tataie, te știi alergic la vreun medicament? conchide grășanica amabilă, care tocmai a terminat să-mi vâre o branulă în mâna stângă și să mă dezbrace în chiloți și maiou.

— Nu. Doar la serul de himenoptere...
— OK. „321 SMURD, victimă stabilă, conștientă, pornim...”
„Iu-iu-iuu!”

— Unde mă duceți? reușesc să-ngăim.
— Stai liniștit, tată, am recuperat tot: geanta, portofelul, cheile, telefonul, banii, verigheta sunt la mine și la mama... Ne vedem la spital...

Era Costin, deși mie mi se păruse că altcineva, o figură cunoscută, mă buzunărise. Deci nu visam. Dar cum a ajuns el acolo? Cum a ajuns acolo Catela? Cine i-a anunțat? Cât a trecut de la impact până acum? E timpul și locul să leșin, să plec iarăși de unde, pesemne, abia m-am întors. Nu mai pot, nu se mai poate: prin venele mele circulă deja licorile salvatoare, picăturile preventive, lichidul vieții...

Femeia care mă doctoricește, glumește cu bărbatul ce m-a adus cu targa. („Al dracului ăla cu motocicletă. I-a pus la punct pe pompieri! Le știa tot statul de organizare, toți șefii, ș-ai lor și-ai polițailor!”)

Semnalele sonore cer prioritate și autoambulanța obține culoar. Parcă aș călări un bidiviu cu care particip la o filmare în calitate de cascador. „Cascador al cailor putere”, cuget și continui s-o fac: ”Bine că-s întreg la cap!”

Nu simt decât un disconfort: frigul. Hiba mea (cârceii) îmi dă semne prin triceps și prin tălpi.

„Hodoronc, hooooop, scârț...” se-aud arcurile mașinii.
„Unde mă-ta te bagi bă?...” strigă femeia la un șofer.

„Iu-iu-iu!” face, în continuare, sirena autoambulanței.

„Al dracu cu *gipanul* tău de hoț! Mamă ce i-aș încarcera eu pe tuciuirii ăștia. Pe viață! Dar de unde, conducerea de partid și de stat le cată în coarne că are nevoie de voturi...” zice și bărbatul.

„Iu-iu-iuuu!” își dă duhul sirena *smurdesei*.

Ajungem la spitalul de urgență *Frunzeasca*. Sunt scos din habitaclul mașinii de salvare și-ncep un drum rapid prin labirinturile așezământului spitalicesc. La gât am un manșon incomod din plastic cornos, iar peste trup un cearșaf. Nu văd decât tavane false luminate de becuri chioare și, din loc în loc fețe consternate. Între ele, pe-a Catelei și pe-a lui Costin, fiul nostru. Se aud murmure, strigăte, pe toate vocile. Onomatopee ale celor ce-i însoțesc sau îi caută pe cei aflați la ananghie și sintagme medicale rostite de membrii echipelor de gardă. Și un miros inconfundabil de alcool sanitar.

Sunt pe un pat cu roți, strecurat într-o sală forfotitoare! Un ceas electronic arată ora 6:13. Pe un ecran încep să alerge cifre, litere, grafice, iconuri, iar în difuzoare să se audă piuituri. Lume multă, halate albe, bleu, roz, verzi. Medici, infirmieri, brancardieri. Gălăgie, strigăte, alertă, urgențe.

Sunt luat la întrebări de o tânără vizibil marcată de o noapte de nesomn. Mi se completează o fișă, după care-s lăsat de izbeliște. „Vreau acasă!” strig. Apare un tinerel îmbrăcat în bleu deschis, cu bărbuță și creștet ras: „Păstrați-vă calmul! Oricum, părerea mea e să rămâneți, măcar o zi, sub observație medicală!” Patul mobil se repune în mișcare. Cu mine cu tot. Își croiește cale prin alte labirinturi. „Faceți loc!... Pardon!... Liftuuul!”

— Unde mă duceți? întreb pe unul dintre brancardieri.

— La tomograf, tataie! Mare noroc ai avut c-ai mai fost scos viu din mormanul ăla de fiare!

Intru ca-n filmele SF prin inelul cititor al computerului tomograf. Abia acolo constat că nu-mi pot folosi mâinile din cauza durerilor în piept. Mai mult, palma dreaptă e o rană deschisă. Sângele s-a oprit și s-a închegat. Tremur. De frig. Încerc să fiu cooperant. Soldat curajos. Ca un cocoș sortit sacrificiului.

Consultul are loc cu impedimente: nu mai e substanță de contrast. Aștept și dârdâi. Mâinile devin poligon pentru tir cu arcu. Cu acul, vreau să zic.

După vreo patru ore de plimbări cu patul pe roți sau cu targa pe rotile sunt readus la locul de primire, lângă ecranul de computer. Cei de aici, deapănă rapid frânturi de story-uri ce descriu, toate, întâmplări de peste noapte. Sunt parcat între două draperii bleu. Eu, ecranele, aparatele și piuiturile. În fundal, hărmălaia și ierarhizarea altor urgențe. E ora schimbului.

Același medic tinerel (rezident) cu bărbuță și mustăcioară mă documentează:

— Ați scăpat ușor. Vă scoatem manșonul de la gât, căci cu coloana e în regulă. Aveți doar trei coaste rupte, alte trei ca și sternul fisurate, o lovitură la cap cu un mic cheag subarahnoidian și traume cu plăgi ușoare la picioare și mâna dreaptă. Va veni să vă interogheze un polițist. Puteți vorbi?

— Desigur?

De după o draperie intră un agent în uniformă cu un aparat de măsură a alcoolemiei în mână.

— Să trăiți, șefu'. Trebuie să vă verificăm cu etilo-testul... Așa-i regula... Vă rugăm să suflați continuu... Știți ... procedura... Gata ... mersi ... Zero alcoolemie. Vă doresc sănătate.

— Mă cunoașteți? îl întreb pe subofițer.

— Sigur că da! Ați făcut un reportaj odată despre noi, care a apărut în revista „Scutul Țării”, confirmă polițistul din Obligați.

— Gata! Vă rog să ne lăsați cu pacientul, intervine un medic, tot tânăr și agreabil, care, și el, mă ia la întrebări, după ce-mi scoate proteza din jurul gâtului:

— Cum vă numiți, stimat domn?

— Ștefan Trucală.

— Știți unde vă aflați?

— La Spitalul *Frunzeasca*.

— De ce?

— Am avut un accident.

— Ca pieton?

— Nu. Ca șofer. M-am tamponat cu un Mercedes condus, după câte înțeleg, de un turc.

— V-amintiți cum s-a întâmplat și când au dat turcii?

— Bineînțeles, acum vreo trei-patru ore, cred... Dar aș vrea să vă-ntreb și eu ceva.

— Ascult.

— Sunteți procuror?

— Nu chiar. Infractorii mei se numesc pacienți.

— Aa, m-am prins: sunteți neurolog. Vreți să vedeți dacă mi-a plecat mintea cu sorcova. Încă nu, mai e până la Crăciun!

— S-ar părea că neurologic sunteți apt, deși din pricina loviturii aveți o lamelă de sânge pe creier care depinde de dumneavoastră să se resoarbă.

— Știți, eu, la catedră, la primul curs, le spun studenților că vor face ore cu un profesor deosebit de deștept, adică eu. Când ei încep să mustăcească, le precizez că deosebit de deștept poate fi și cel ce se deosebește de cei deștepți.

— Da, e-n regulă. Nu sunteți afectat cerebral.

— Deci sunt deosebit de sănătos!

— Ha, ha. Corect, bolnav, dar nu grav. Totuși, nu puteți pleca acasă. Vă vom interna pentru câteva zile...

Neurochirurgul a plecat. Aud în urma lui glasul unei fete:

— Cum e? Domn doctor Spânuuu, cum e cu accidentatul din Pipera?

— E bine! Traumatism major cu efecte minore, glumește medicul cu nervii sănătoși.

„Accidentatul din Pipera!” Aș vrea eu un asemenea statut! De domiciliu, desigur, fiindcă în Pipera locuiesc *vilangii*, nu profesorii universitari cu tabieturi fistichii, care sorb cafea recitând poeme și dezleagă cuvinte încrucișate cât timp stau pe scaunul de la W.C., într-un apartament bântuit de inundații, hărmălaie, furțișaguri produse de colocatarii bruneți!

A revenit tânărul cu bărbuță și mustață negre și ras pe creștet care mi-a zâmbit și m-a asigurat c-o să fie bine. Și-n urma lui am auzit aceeași voce feminină:

— Îmi semnezi și mie aici, Iluțule? Mersi și serviciu ușor!

Rezidenta veche al cărei halat răspândește aromă de parfum fin amestecată cu miros de alcool sanitar a predat serviciul de gardă rezidentului Iluț.

Vehiculul-targă a pornit din nou străbătând labirinturi, am zărit-o pe Tela, plânsă, marcată, terminată, iar Costin m-a învelit mai bine asigurându-mă că sunt pe mâini bune. Corect: brancardierii sunt niște zdrahoni!

Un lift de urgență m-a dus la etajul trei unde, într-un salon uriaș, se aflau două rânduri a câte șapte paturi. Ultimul era liber. Cu așternuturi murdare, inclusiv de sânge. Acolo am fost depus ca un sac de cartofi și lăsat în plata Domnului. Plata lui Costin către asistenta de salon și a Telei către sora șefă, o femeie amabilă cu prenume muzical: Balada, căreia apropiații îi spun Ada. Postoperatorul de la „Chirurgie trei” bâhâie!

După un timp a venit și la patul meu cineva:

— Ai nevoie de ploscă, tataie?

— De ploscă?! Păi ce plec la vreo nuntă?

— Îți arde de glumă? Bine, bine. Lasă c-o să-ți piară mătăluță cheful mintenaș! conchide infirmiera respectivă.

Într-adevăr, dureri atroce au pus stăpânire pe pieptul meu. O asistentă tânără, ca un Buster Keaton feminin, cu păr scurt și dungat blond-șaten a venit și mi-a atârnat de un stativ o sticlă de transfuzie al cărui furtun m-i l-a înfipt în branula pe care, atunci constatam, o aveam și-n mâna cealaltă. Nu ei îi vârase Costin bancnota în buzunar, ci celei ce a ieșit din schimb. Avantaj aceea, dezavantaj eu! Pe acritura abia intrată în... șut o cheamă Iunia. Păcat de ea: e tânără, frumoasă și ar fi putut beneficia de admirația mea. Chiar de un loc de favoare, ca personaj în cine știe ce carte pe care e posibil s-o ticluiesc după ce voi ieși din acest iad. Nu mă îndoiesc, însă, că asistenta cu prenume de lună de vară va rămâne nemăritată! Cu toate că...

Am încercat să mă mișc. În zadar. Doar picioarele și, cu greu, mâinile puteam să le plimb ușurel. La încercarea de a respira adânc luam foc. Focul durerii stins imediat cu apa nădușelii!

Am închis ochii așteptând. Nu știam ce, nici pe cine.

Un bătrân operat de stomac se visa la el în Oltenia și striga la soție să se urce-n pod să-ntoarcă ceapa, că se-mpute și-l cheamă pe fiu-său Marin și pe noru-sa Elvira, s-o ajute.

Un tânăr nu mai tăcea, rugându-i pe toți care se perindau prin salonul cu 14 paturi să-i dea un *foarfic* ca să-și taie legăturile cu care e imobilizat la pat. A fost operat după ce i-a căzut un sac cu ciment în cap pe un șantier, de unde victima tot cere să i se aducă, din baracă, de sub pernă, pachetul de țigări Luky-Strake, telefonul mobil și portofelul cu 25 de mii de lei, despre care știe domnul Tatu.

Vecin de pat mi-e un țigan gras și nebărbierit, iar consoarta lui, slabă și puțină la trup, care poartă o pelerină verde, îl veghează. A fost operat de ocluzie intestinală. E conștient și guraliv. E singurul care mă documentează unde am ajuns și ce-o să urmeze.

Toți pacienții aflați în stare gravă – bărbați și femei – sunt aduși aici, în salonul de reanimare postoperator. Toți operații. Eu sunt singura excepție. Nu-s operat, deși sunt mai greu deplasabil ca ei. „Ai acordeonul praf, tataie! Vezi, să nu tușești ori să strănuți, c-ai pus-o!” mai zice vecinul de pat, un brunet gras și fâlcos.

Deodată, se-aude, ca un strigăt de luptă, vocea asistentei cu păr dungat. Ea cere ca toți însoțitorii să iasă afară că vine vizita. O văd și pe Tela. Abia sosise. Vine repede la patul meu, ultimul pe dreapta, sub care vâra o ditamai sacoșa. Apoi fuge și ea ca o pasăre

verzuie. Nu-nțeleg ce rol protector are acel halat de unică folosință, dar nici nu-mi bat capul. Ajunge cât l-am bătut. Se vede deja. În frunte mi-a crescut o ditamai mingea de handbal.

Printre paturi se strecoară oamenii în alb. Sunt vreo șapte. Vorbesc cunoscuta lor pășărească. Ei știu ce spun. Și e bine așa: să nu afle pacienții, să nu intre în panică. Oamenii în halate ajung și la patul... șapte. Al meu.

— Cum, e domn profesor? mă abordează un medic cam de generația mea. Dr. Dunca, citesc pe buzunarul halatului! Are ochelari și păr de zăpadă, frumos pieptănat.

E clar: se știe cine, ce, când, cum. Datele le-a căpătat de la soție sau fiu.

— E și nu prea e, vorba olteanului! zic.

— Va fi bine. Ați scăpat cu foarte puțin. Vorbim după vizită. Încercați să vă liniștiți.

Să încerc! Ha, ha, ha! Și ce să încerc? Să mă liniștesc! Eu, vulcanul de neliniști care sunt în stare normală, să fac imposibilul în stare de anormalitate! Mă rog, doctorul, de aceea e medic, să te sfătuiască de bine! Tu faci sau nu faci. Vrei, poți sau nu poți!

Aud, văd și mă crucesc. Colegii și colegele sunt operați de bilă, de prostată, de ulcer, de cancer... La stomac, la rinichi, la ficat, la creier... Sunt plini de furtunuri care le intră pe nas până-n stomac, prin orificii abdominale spre destinații intestinale (jejunale), drenuri, tuburi care înlocuiesc funcții fiziologice (gura, organele excretoare și urinare).

Fiecare are medicul său. Țiganul de lângă mine a avut încurcătură de mațe așa încât cea care l-a operat, o doctoriță curajoasă și vulgară, îl întreabă pe românește, deși cam țigănește, dacă s-a bășit ori s-a căcat.

— Nimic, doamna doctor, sâru-mâna! răspunde însoțitoarea, soția cea ochescică și fășneată a bolnavului.

— Păi ce faci, mă? Hai, pune curul la treabă dacă vrei să pleci pe picioare de aici. Altfel, pleci jos, la capela Sfântul Gheorghe cu un muc de lumânare la cap!

Mi-amintii că atunci când am fost adus aici, în salonul muribunzilor, întins pe „ricșa” pe patru roți, am trecut prin fața aceluși sfânt locaș de incintă cu lumânări aprinse la intrare. Mă cutremur de fiorul ce-mi străbate trupul. Înghit în sec și tac. Și rabd. Și sper.

Am mai hotărât cândva și am mai scris undeva că chirurgii sunt supraoameni. Parcă am și declarat într-un interviu că trei meserii nu cred c-aș fi putut să practic: muzician, astronaut și medic chirurg.

Când văd o femeie care practică această îndeletnicire a luptei cu viața, mă cuprinde un sentiment ciudat, o învălmășeală de respect și invidie. Doctoriței nespălate la gură i se zice Laika.

— Mai deschideți, dracu, geamurile și goliți ploștile alea de clismă la timp! zice un medic cu păr grizonat, în jurul căruia, roiesc alți jurați ai lui Hippocrate.

— E profesorul Rică! murmură o umbră de om cu două furtunuri gastrice vârâte în nas, cu branulă pentru perfuzii și înconjurat de pungi pentru dren, pentru fecale, pentru urină. El m-a tăiat.

Cu mine a vorbit acel biet conviv. Într-adevăr, omul a fost operat de cancer la stomac, dar e optimist. E sârb, de fapt bulgar, țaran grădinar dintr-un sat dâmbovițean. Îl cheamă Pavle. E vegheat de soție, femeie simplă, cam grasă, îmbrobodită cu basma înflorată, îmbătrânită înainte de vreme, cu care dialoghează în acea limbă îmbârligată: nici sârbă, nici bulgară, nici poloneză, nici rusă, deși din toate câte ceva. Îi ascult și-mi

amintesc de un coleg de liceu care ne-nvăța înjurături în limba asta sau de alt coleg de la facultatea de jurnalism care mi-a asigurat, ani buni, materie primă de calitate (varză, gogoșari, țelină, ceapă, usturoi, ardei grași, tomate și, desigur, castraveți) pentru iarnă de la părinții săi, tot grădinari și tot sârbi. De fapt, bulgari.

Salonul postoperator este „bâlci al deșertăciunilor”. O bătrână abia adusă în locul alteia... promovate la salon, urlă ca-n gură de șarpe că nu poate suporta să i se introducă prin nas tubul gastric. E pusă să semneze acest refuz. Adică e nevoită să-și iscălească sentința la moarte. După un timp vine fiul „irascibilei”, medic și el, și, cu toții, reușesc s-o intubeze pe biata bolnavă. Peste câteva ceasuri revenea la pat urlând estompat, în masca de oxigen. Fusese salvată, potrivit medicilor. Fusese pusă la cazne insuportabile, după spusele ei. O operase un doctor cu numele primului bărbat: Adam.

— Cine-mi împrumută și mie un *foarfic*?! cere insul cu capul sfârâmat de un sac cu ciment.

— Stai acolo cuminte! zise asistenta cea înțepată care, cu spatele la cel legat se ocupă de doamna abia adusă din sala de operație.

— Vreau și eu o cafea și o țigară! mai cere el.

— Ce dracu faci, mă, mă pipăi pe picioare? constată sora și o spune ca să se audă, să facă impresie. Artistică.

— Da, ce nu-ți place? Vezi că ești plătită din CAS-eul meu! completează bătutul în cap cu 40 kg.

— Etete, la el. Vezi că-i umblă mintea! O să-i spun doctorului Adam să te externeze.

Și pe acel năpăstuit tot Adam l-a meșterit. Adam și Spânu, de la neurochirurgie!

La patul meu stă ca o mironosiță Catela care nu știe și nici n-are ce să-mi facă. Suferă și ea, c-așa e viața în doi. Când și când, văzând că transpir sau mă chinuiesc să respir, mai alarmează câte o asistentă precum Iunia cea acră, arogantă și taciturnă, ori câte un medic precum discipolul lui Dunca, rezidentul Iluț cel cu contur de barbă și creștet ras, un om cald, calm și pasionat, care m-a „recepționat” pe mine la internări.

Am deja un statut de „alt pacient”. Mi se spune „domn profesor” (de către medici) și tătăiță (de către surori). Soția vecinului de pat, țiganca fâșneată, politicoasă și săritoare ia distanță și propune și altora un asemenea comportament. Toată etnia romă știe să se orienteze.

„Domn profesor și scriitor este un fel de nimic dacă nu împarte bancnote!” gândesc asistentele și infirmierele. Gândire logică, adevăr peren!

Adria, o altă soră, una mai gălăgioasă, care e deranjată de la un joc *solitaire* pe calculator pentru a rezolva o problemă de alimentare cu supă pe un tub jejunal, pune punctul pe i:

— Dacă n-am fi noi să vă-ngrijim și să ne pricepem ce să vă facem, degeaba sunt doctori. Ei știu să taie, iau potul cel mare și greul rămâne pe noi, care primim, când primim, câte-o bancnoțică în buzunar ca să ne cumpărăm un ruj!

Aceeași rea de gură a porcăit-o pe Iunia public fiindcă a prins-o că-i folosește rujul de buze. „Ce știu eu cu cine te pupi tu, ce microbi porți și mi-i poți pasa mie! Mă mir că nu ți-a fost rușine să-ți bagi nasul în trusa mea!” a conchis Adria ce blondă și-nțepată.

O clipă mă gândesc s-o părăsc lui Rică, profesorul și șef al etajului. Sau chiar doctorului Guran, șeful secției, dar mă scutur de acel gând. Părăști hienele la șacali?

Ridic ochii și dau peste icoana Mariei cu Pruncul. În fiecare salon se află câte o icoană. Cu ochii la acele obiecte sfințite (of, Doamne, ce gând păcătos mă traversează, apropo de ... sfințitori!) suferința poate fi îndurată mai ușor. Depinde de suferință și de îndurător. De credința aceluia! De puterea credinței!

Eu nu pot să mă astâmpăr nici după ce am scăpat cu viață (dacă am scăpat!) dintr-un impact care nu lasă alternativă. Nu pot, nu fiindcă nu cred, ci dimpotrivă! Cred în divinitate și chiar în profunzimea moralei creștine, dar interfațatorii, duhovnicii, slujitorii bisericii mă dezamăgesc, mai ceva ca politicienii. Chiar în aceste zile de spitalizare și convalescență s-au derulat pe micile ecrane campanii cu dezvăluiri incredibile, cu ilegalități strigătoare la cer, cu matrapazlăcuri care frizează orice închipuire laică ale căror neumblate cărări duc foarte sus în ierarhiile ecleziastice. Mă și gândesc dacă se mai poate însănătoși ceva în țara asta, dacă maladia care ne expulzează din lumea civilizată – corupția – s-a generalizat? Dacă și sacerdoții din scaunele mari ale ortodoxiei naționale sunt infestați cu microbul acestui beteșug periculos, unde să ne mai îndreptăm speranțele că va triumfa justiția?

Zic și eu, nu dau cu parul! E drept că zisa mea nu poate fi omologată cu a unui slujitor al altarului care are o eschivă paremiologică veche și verificată: să faci ce spune popa, nu ce face el! Zisa și scrisa mea ar putea fi mai păcătoase! Dacă nu cumva mai canonice, mai exorcizante, fiindcă un ziarist poate curăța o cangrenă a unui corp social bolnav cu mai multă eficiență ca un medic sau un sacerdot, chit că-n cazul juraților lui Hippocrate și al slujitorilor lui Christos există o nefericită și inevitabilă dependență. Chiar conlucrare: ce nu pot salva medicii, rezolvă preoții. Amin!

Dar ce putere mai au azi reprezentanții puterii a patra? S-au împărțit și ei pe căprării, dependențe, ciolane, cașcaval. Echidistanța a devenit aproximativă, șantajul s-a augmentat, foamea a crescut, stafia șomajului fâlfâie peste tot. Faptul divers și cancanul a luat locul faptului de presă și anchetei.

Cum spuneam, în jungla democrației noastre originale nu mai știi cine cu cine e aliat, cine pe cine sapă, care de care se teme. Dacă încerci să semnalezi, să dezvălui, să strigi, să informezi, fie e ca și când ai striga în deșert, fie ca și când ai fluiera în biserică. Te spovedești hienelor, că te-au stricat șacalii.

Jurnalistul – câine de pază al democrației a rămas o figură de stil. Lătratul cu stiloul sau tastatura nu mai sperie pe nimeni. Chiar dacă nu se vede, gardul, lesa, botnița și jemanfișismul există.

„Ham, ham!” se-aude pe fereastra deschisă un câine comunitar. Confirmare subliminală a unei solidarități din zone diferite. Onomatopee și zgomote urbane la granița dintre anotimpuri, în așezământul interfeței dintre viață și moarte.

„Iu-iu-iuuu” Altă salvare aduce alți nefericiți. Mass-media anunță accidente cu duiumul. S-a înrăutățit și vremea. Cap de afiș în presă e o vedetă de televiziune care, scăpând cu viață după ce s-a izbit de un pom pe-o pârtie de schi din Austria, acum a ucis trei inși intrând pe contrasens cu o ditamai mașina pe care avea (zic unii) sau n-avea (spun alții) dreptul s-o conducă. Prin ritm, repetabilitate și, mai ales, prin tragism, accidentele au devenit banale fapte diverse. Nu mai impresionează nici numărul de morți, nici dramatismul producerii! Cel mult, autorul. Dacă e unul demn de can-can!

Prima mea noapte petrecută în acest iad a trecut. Am descoperit cum mă pot da jos din pat, cu ajutorul suportului pentru transfuzii recurgând la cunoștințele de fizica pârghiilor și frecării. Culmea e că printre cei ce m-au sunat (să mă felicite pentru cartea dăruită la întâlnirea de 42 de ani de la încheierea liceului, care s-a produs astă vară) a fost profesorul de mate-fizică! Pe timpul școlirii n-am fost în relații bune deloc. Din cauza mea, care, la materiile sale eram un fel de *ef de dobitoc*. Acum, vestea ipostazei în care mă aflu l-a lăsat paf. Tocmai dorea să mă felicite pentru carte și să mă invite pe la el, undeva lângă Găești, să stăm la o tacla. Auzindu-mi pățania, îmi spune că și gineri-su a trecut pe lângă moarte din aceeași pricină. Ce spuneam: accidentele au devenit banalități.

Calc destul de bine deși am contuzii la ambele gambe. (Dacă tot am recurs la limbajul medical, o să transcriu aici tot diagnosticul de pe biletul de internare: *politraumatism prin accident rutier; traumatism cranio-cerebral acut cu hemoragie subarahnoidiană; traumatism toracic cu fracturi costale; arcuri antero-laterale IV-VIII bilaterale; hematorax bilateral; contuzie pulmonară lob mediu; șoc traumatic; contuzie ambele gambe cu escoriații locale*).

Plimbarea mea pe holul în formă de seceră de la etajul trei îmi amintește de un film mai vechi. Se numea „Colina” și, de fapt, prezenta viața dintr-un loc de detenție. O colină ridicată în curtea pușcării reprezenta locul de supliciu pentru condamnații siliți s-o urce și s-o coboare de mai multe ori de către gardieni înarmați cu înteițitoare de efort, adică bastoane de cauciuc. Adesea, cei pedepsiți să ia cu asalt versanții colinei, purtau în brațe obiecte grele ori saci cu nisip. Erau un fel de Christoși puși la cazne de inși în uniformă cu pantaloni scurți, fiindcă totul se petrecea într-o zonă tropicală.

„Colina” mea e acest hol. O Golgotă orizontală. La capătul căruia pot privi autospeciale de intervenție la urgențe dar și autoturisme ale localnicilor sau vizitatorilor de la *Frunzeasca*.

O clipă mă gândesc că *renaulta* mea cameleonică a devenit piesă de colecție. Un morman de fiare, dar ... de colecție. O sculptură modernă din metal și plastic. Cred că s-ar găsi nebuni ca mine sau ca fiul meu care ar colecționa și așa ceva. De fapt, aseară, Costin tocmai mi se plângea că fiul său și nepotul meu Matei, i-a deteriorat toată colecția de automobile de epocă pe care o rânduise pe dulapul de la bucătărie și care era tot pentru micuțul nevinovat, ce le-a implicat în ... accidente așa cum vede la televizor ori pe display, din filme cu asemenea story-uri violente pentru „educarea” celor mici. Acum, Matei mai are un exemplu negativ: bunicul care și-a fărâmat pe bune *nenoul* (pronunția sa pentru Renault!) și nu e un copil de grădiniță ca el ... *spidermanul* Mateo Trucală.

Calc de parc-aș fi un comandant de pluton rănit și el, dar simțind nevoia să dea pildă de demnitate, plimbându-se printre subalternii răniți, aflați într-un spital de campanie. Mă plimb printre suferinzi care urlă, printre înviați din morți care speră, printre victime ale unor boli grele care cred că vor învinge, printre însoțitori epuizați care suferă solidari cu cei internați. În acel salon, cum spuneam, sunt mereu 14 bolnavi, cam tot atâția însoțitori, plus două infirmiere, o îngrijitoare și două asistente. Ca să nu mai vorbim câți se perindă cu sau fără treabă.

Tocmai mă ciocnesc cu un țișănuș care oferă aparate de măsurat tensiunea la promoție. Tot romii sunt campioni la capitolul întreprinzători particulari. Nu pot nici să respir că m-a lovit în coastele șubrede, dar i-aș fi zis câteva vorbe. Zic acum și aici: Cine le permite accesul acestor ambulanți aducători de viruși și marfă dubioasă și care pleacă cu amintiri (bijuterii, telefoane, bani) șterpelite din saloane? Cum cine? Cei ce păzesc

accesul și care-și primesc ... dreptul, la fel ca „toamajorii” din Poiana cu Platani, care strâng cotizația de la peștele Garoy, ca să se prefacă nevăzători. Nu e așa peste tot în România? Cum e și-n lumea mare și civilizată!

Fac ce fac și mă urc pe cântar, tot sperând că am mai fost părăsit de kilograme. Aș, nici o nădejde! Poate și fiindcă din acest număr (85 de kilograme) prin adiția cifrelor rezultă preferatul meu 13! Ba nu! Alta-i cauza. Mănânc tot ce primesc de la bucătărie, inclusiv ce mi se aduce de către zeloasa Tela. Plus că, tăietor de frunză la câini ce sunt, adică un făcător de nimic, afară de pașii pe holul lung de 49 de metri (l-am măsurat numărându-i plăcile de gresie vineții în nopțile nesomnului dureros!) și de privitul pe geamul ca un hublou de transoceanic, cum aș putea să dau jos din burtă?

Câine al democrației ce sunt (jurnalist, deh!), tai frunză la câini în spitalul *Frunzeasca!* Calamburul mă va ucide. Iată, chiar acum văd, după cântărirea „treisprezeciană”, că și lungimea C-ului plimbării este tot treisprezecian. Doar dacă acceptăm că patru și nouă atâta dau. Prin adiție, desigur.

Jocuri de om bolnav, adus la însănătoșire forțată și grabnică. Forțată, fiindcă altă cale nu există, iar grabnică pentru că un loc liber într-un salon dintr-un spital unde și holurile sunt ticsite cu paturi reprezintă un jind perpetuu. Ca să nu mai vorbim de faptul că, mai în glumă, mai în serios, acel pat poate deveni fântână de leac pentru pacient, dar și o mică fabricuță de bancnote pentru cadrele medicale.

Jocuri de cuvinte și de cifre. Calcule ale unui ins cu calculi pe traiectul urogenital. Alfa-numerologia statului degeaba. Stat cu semnarea unui stat de plată. Ieri învățam *pe de rost* o poezie, azi văd cu ochii mei ce e un *pederast!* S-a dus dracului exercițiul respectului.

Tocmai a venit un masterand de la Academia Bravus să-mi aducă niște acte și un plic cu leafa pe care era să n-o mai primesc. Îi zic leafă-ort cu report!

Costin se bucură că am bani.

— Nu te zgârci, tată! Recompensează-i pe toți, altfel nu se uită la tine. Te tratează ca pe un obiect! mă sfătuiește fiul meu cel galanton.

— Uneori, zic ca să-l deturnez de la generozitatea lui de ins care plătește rate la bănci pe termene astronomice, obiectul este mai prețios ca omul „măsura tuturor lucrurilor” (Protagoras) ori „cel mai de preț capital” (Marx).

— Nu e locul, nici timpul de filozofie, tată! Fii realist. Nu trăi ca-n cărțile pe care le scrii.

Oare a trăi... realist sau ca-n cărțile de care mă învrednicesc este mai bine? Îi răspund:

— Așa am să fac. Uite, dacă vrei și ai timp, poți să mergi chiar tu la doctorii care într-adevăr merită o atenție, cum sunt Dunca, Spânu, Iluț sau asistenta medicală șefă Ada-Balada!

Dar nu prea are timp. Pleacă. Are mult de alergat pentru a finaliza juridicește episodul, după ce nepriceputul și ghinionistul de taică-su (cărui abia îi cosmetizase mașina!) îi făgăduise lui *renaulta*. Acum din ofertă a rămas un morman de fiare și o suită de fotografii. Plus o droaie de pricini de stres venite de la fisc, medicina legală, poliție, justiție, asigurări, primărie. Și chiar de la Academia Bravus, unde sunt angajat și de unde sunt bombardat: cu întrebări, cu solicitări s-aduc hârtii, date, declarații, dovezi ale nevinovăției mele și clarificări ale relației – mă rog, accidentală, dar, totuși!... – cu un cetățean străin.

Mă țin de brațul Teiei și străbat holurile care parcă-s drumuri bântuite de furnici aflate în forfota aprovizionării de iarnă. Aici e cald, dar afară e chiar iarnă. Cad picuri reci de parc-ar ploua cu piuneze. Atmosferă vesperală în plină zi. Zi ca o lumânare care se trece la căpătâiul unui mort. Vestitele noastre trecători montane s-au blocat. A nins viscolit. Șoferii mai au prilejul să-și hulească aleșii. Televiziunile îi ajută s-o facă, oferindu-le microfonul și spațiu de emisie. Privitorii micului ecran sunt solidari: unii cu șoferii, alții cu guvernării. Democrație cu alternativă. *Democrațiune!*

Mie, doctorul Spânu (neurochirurgul) care mi-a citit rezultatul CT (computer tomograf) din care rezulta că am hemoragie subarahnoidiană la nivelul fisurii interemisferice și cisternelor bazale, mi-a recomandat să mă cert cam o lună cu televizorul, computerul, cafeaua, aspirina, alcoolul și stresul, pentru a se putea retrage în voie lama de sânge dintre coarneaule posterioare ale sistemului ventricular. Deci eu nu-s solidar nici cu drumarii, nici cu drumeții, nici cu aleșii, nici cu alegătorii.

Gata, șoferii sănătoși nu mai pot rula nebunește pe drumurile patriei! De-ar fi trăit Ceaușescu era oprită de mult (de către Inspectoratul General al Miliției, chipurile) circulația autovehiculelor proprietate personală. Nici măcar patriarhul Bisericii Ortodoxe Române nu mai poate apăsa pedala de accelerație până la 170 de kilometri la oră, ca-n bancul unde Prefericitul i-a cerut șoferului să-l lase la volan, dar încălcând codul rutier a fost prins și oprit de un polițist care, văzând cine conduce, și-a închipuit că pe locul mortului e însuși șeful primului ierarh al bisericii, Iisus Christos, drept care s-a închinat și le-a făcut semn să-și continue drumul!

Pijamaua mea din țesătură albă cu dungulițe verticale bleu, care a făcut-o pe infirmieră să spună că port efecte din fosta uniformă a personalului de îngrijire a spitalului, e lungă și largă, așa încât are mânecile sumese, iar pantalonii îi vâr în ciorapi. Peste ciorapii de bumbac am alți ciorapi împlețiți din lână, iar papucii sunt de fapt niște botoși îmblăniți. Așa umblu pe hol, plus că pe cap port o bentiță și un fes. Așa lupt cu frigul, deși în spital e destul de cald. Artrita reumatoidă, circulația periferică proastă sau cine știe ce alte cauze îmi prefac picioarele în adevărate șanuri de gheață, fie iarnă, fie vară. Poate și din această cauză, înainte de a da piept cu turcul, nici nu am ridicat piciorul de pe pedala de accelerație, darămite să-l mai fi pus pe pedala de frână!

Holurile de la *Frunzeasca* parcă-s tranșee. Cele mai multe sunt du-te-vino-stai-ul brancardierilor. Numele unui asemenea te-duce-te-aduce este Ovidiu. Pe spatele bluzei lui (albastră) scrie cu litere de șchioapă (albe) ce funcție are. E un tip din gena căruia cred că s-a extirpat graba. Și, totuși, numele lui este cel mai des auzit, rostit ca pe un SOS de diferite persoane! El și colegii brancardieri împing târgi sau fotolii cu roțile transportând bolnavii ca pe niște obiecte! Urmează infirmierii debarasori și îngrijitoarele care-și cară lenevos ori grăbit utilajele și sculele, cu zgomot de metal nichelat. Apoi vin bucătăresele care strigă să se audă până-n stradă: „Masaaa!”

Ca niște suveici se-ntretaie medici și asistente, bolnavi și însoțitori. Parcă ar fi un decor de pe altă planetă. Suferinzii cu punji și mățaraie, cu sonde și sticle de perfuzie după ei, reînvață mersul per-pedes. Eu n-am asemenea accesorii. Doar niște electrozi pe pieptul păros, două branule, niște vânătași și ceva bandaje. Lumea care mă vede mergând chinuit crede că mă prefac.

O branulă se bălăbănește și sângerează. Cer asistentei Lucila un leucoplast s-ontăresc:

— N-avem. E criză. Dacă vreți, trimiteți la farmacia de jos să vă cumpere! răspunde acea femeie căreia suferinzii și însoțitorii îi umplu buzunarele cu bancnote ca să ... aibă ceea ce scriu medicii în foile de tratament, dar ... nu se găsește. Doamnei i se mai spune Lula ori, mai scurt, Lu!

La capătul holului, un cetățean balotează cutii de carton goale. Cu ce credeți că le leagă? Cu metri întregi de leucoplast alb, adeziv care ochelariștii balabuste și șperțare îi lipsea.

Aș înjura, aș urla, aș împușca. Mai bine murmur: *Ia znaiu pa russki, I know english, Je sais française, Ich spreche deutsch...*

*

A venit vremea și după acea marți cu ceasuri rele, miercurea cu răbdări insuportabile de după ea, într-o joi 13 (numărul meu drag) de brumărel, am fost mutat într-o rezervă cu patru paturi. Așa am văzut că și banii mei merg. Doamna Balada, căreia consoarta i-a devenit apropiată, fiindcă îi zice Ada, a zâmbit, a primit și m-a cazat la confort sporit. Un fel de a spune căci e aceeași gălăgie, fum de tutun și nu există decât un singur vas de WC la trei saloane, două de femei cu însoțitori micști și unul, al meu, de bărbați, cu însoțitori femei. Cum ar veni, nici măcar ca-n vechile cazărmi unde norma nu era în nici un caz de 25 de inși la un closet și măcar acolo erau toți bărbați. M-am simțit, pe banii mei, de parcă m-ar fi întrebat un călău milos: „Cum vrei să mori. Alege. E recomandabil ștreangul, fiindcă nu s-au înregistrat incidente. La scaunul electric se mai produc defecțiuni ori serul injecției letale poate fi expirat și te chinuiești!”

Cușca mea toracică hârâie, coastele se-aud de parc-aș rostogoli nuci într-o ladă, aerul inspirat nu-mi ajunge. Fumul de tutun e agent criminal. Cui să spun? La cine să mă plâng? Ameninț cu pompierii și sunt invitat să stau în banca mea. În patul meu. Într-un WC de vizavi găsesc un operat fumând. E tot un țigan care tocmai a pângărit și scaunul de necesitate fiziologică.

— Ce să fac, tăticu? Unde să fumez? Afară e cancer, nu vezi? zice și îi dau dreptate, deși nu o are.

Ce lege? Ce conviețuire? Ce respect? Ce norme? Aflu că insul în cauză e omul lui Guran și c-ar fi bine să uit episodul. Mă abțin să nu tușesc și-l uit.

(Trebuie să spun, și o fac aici, să nu uit, că nu mi-am propus să fac portrete, descrieri amănunțite – înfățișare, veșminte, culoarea ochilor, părului, ticurile verbale – ale personajelor. Nu o să spun decât întâmplător despre eroii acestei povești cum arată, cum sunt îmbrăcați, cum mănâncă sau cum vorbesc. Nici despre mine, Ștefan Trucală, narator-actor-protagonistul, n-am să spun mai mult decât că mă aflu la startul vârstei de 62 de ani și că-s un bătrânel bărbos, burtos, chelios și bondoc. Voi mai scăpa câte o tușă, gen malacul de Mătăsăreanu fost Armăsăreanu din Valea Seacă, Garoy Spaniolu din Poiana cu Platani, cel la fel de negru ca-n obraz și la suflet sau în cerul gurii, Vanda Prițache minoritara majoră și la fel de arzoaică la trup ca și colegele de generație și preocupări erotice: Raisa Fiereanu, Jeni Bobels sau alte hârnicețe ale patului-tarabă de nuri. Doar atât...)

Ca să-mi fie mai ușor merg la fereastra din capul holului de la etajul cinci să privesc în zare. Care zare? E tot un bloc de parc-ar fi spital, la ferestrele căruia evoluează fie câte un copil scuipând trecătorii, fie un bătrân care udă florile. Ba nu! M-ajută să uit

privitul în jos. Văd mașinile de intervenție care pleacă și sosesc, abia strecurându-se printre autoturismele parcate aiurea de către șoferi de duminică. Azi e joi. Privind mai atent, între balustrada ferestrei și zidul clădirii, sub pervazul ferestrei cum ar veni, se găsesc sute de resturi de țigări. Motiv nu doar să uit că se-ncalecă legea, ci și să-mi caut alt subiect.

Și, totuși, capul meu ascunde ceva. Și altceva decât un encefal bătrân, erodat, uzat. Și altceva decât lamela de sânge provenită de la împunsătura de berbec. De berbec ce sunt! Mă refer și la zodie și la epitetul cu care-l gratulez pe un ins care nu schițează nici cel mai mic gest pentru a evita impactul cu alt ... animal aflat la volan! Se pare că se află acolo – în creierul mare, în cel mic sau în bulbul rahidian, așa-zicând ca să mă dau știutor al denumirilor taxonomiei materiei din țeastă – ceva pe care computerul tomograf nu l-a putut depista. Vorba vorbelor unui cântec: „Simt ceva mortal în regiunea ființei mele, doctore!” Regiunea ființei mele bolnave o fi inima sau creierul? Pompa vieții a scăpat de atacul asupra cuștii toracice, dar trebuie să suporte ofensiva medicamentelor perfuzate. Țeasta, însă, n-a avut același noroc. Iar acum va trebui să mai suporte o probă grea numită RMN. Și a suportat. Și capul (care face și trage, cum zice proverbul!), și purtătorul lui, adică întrupatul eu. Cum? Vârât într-un coșciug ca o mumie egipteană am fost bombardat cu decibeli în diferite feluri așa încât am crezut că sunt supus operației de asurzire. Am încercat să fiu calm, să nu apăs pe pompița ce mi s-a pus în mână pentru a anunța eventualul pericol. Am reușit să mă închipui Aurel Vlaicu bombardat în auz de zgomotul motorului avionului cu care a intenționat să traverseze Carpații și în bună măsură am reușit. „Zborul” cu suita lui de zgomote simulate a durat aproape o jumătate de ceas. Bine că s-a întrerupt exact când, „maistoraș din Bințiști” ce mă credeam, abia așteptam să trag de ... manșă și să cad cu aparat cu tot pe câmpul de la Brănești, lângă Câmpina începuturilor ofițeriei mele devenite amintire prin pensionare. Ofițeria, nu orașul Câmpina, care și el, a devenit reper de anomalie a actului criminal din decembrie 1989, de acolo venind să moară la Otopeni un grup de soldați nevinovați ai trupelor de securitate, care au fost considerați teroriști și mitraliați ca atare de colegii lor de la Armată! A fost odată!

Acum am scăpat de bombardamentul (super!)sonic numit rezonanță magnetică nucleară și s-a constatat că (tot) n-am nimic în cap. Vreau să spun (ce a spus doctorița de la pupitrul aceluia monstru electronic!) că nu-s modificări craniene de natură să determine ceea ce reclam: dezechilibrul, vertijul, cefaleea, tulburările de vedere.

Asta e: s-au mai văzut oameni plesnind de sănătate care-au crăpat nu se știe de ce! Deocamdată, vorba optimiștilor: tot înainte! Chit că merg ținându-mă de pereți, important e să merg. Să meargă. Să-nvăț care-i mersul! Demersurile noului mers.

Radioul nu obosește să tot amintească: Pentru o viață sănătoasă faceți mișcare 30 de minute zilnic. Dar pentru o viață bolnavă? Eu merg împleticit cam o oră pe noapte și cam două pe zi! Abuzul dăunează grav sănătății, se pare! Sănătății mele și echilibrului celorlalți. Sau invers.

Sunt cu Tela, dar nu-i spun nimic. Am fost și cu Costin, dar lui i-am spus că la o adică o să-ncerc un zbor planat de la acea fereastră spre pista din beton compartimentată cu alb, unde parchează temporar autospeciialele. În replică, fiul mi-a promis că mă leagă de pat. Așa-mi trebuie. O legătură în jurul gâtului ar fi și mai eficientă.

De-a stânga și de-a dreapta holului sunt saloane pentru bolnavi, depozite pentru materiale, pentru deșeuri, oficiu alimentar, sală de pansamente, sală-școală pentru medici

(o încăpere cu computere, în care, după-amiaza și noaptea, se-adună iubitorii de jocuri și degustătorii de filme sexy), birouri pentru doctori, uși de urgență și intrarea într-un spațiu închiriat de-o firmă privată de asistență medicală, numită *Dorsan*.

N-am fost curios să văd ce e înapoia aceluia glasvand, dar niște fotolii împăratești, o plasmă cât un perete și o recepție ca de hotel Hilton tot am zărit. Legat de acel reper, trei momente mi-au produs stări epice, ca să nu zic motive de indignare.

Mi s-a părut că văd un fost coleg din școala militară de la Sibiu, însoțit de doctorul de gardă Adam. Tot el! A doua zi am constatat că nu mă înșelasem. Insul, tată a doi actori care-s vecini de vile pe litoral și prieteni de grătar cu zisul medic șperțar a venit să-și facă un set de analize *moca*. Le-a făcut. A fost primul moment.

Al doilea l-a constituit povestea nevestei țiganului fost vecin de pat, care, ochindu-și o consanguină îngrijitoare la așezământul *Dorsan*, a aranjat cu ea să doarmă peste noapte într-o asemenea rezervă („cu televizor, cu frigider, cu microunde, cu baie cu bule mânca-v-aș!”), unde avea s-o vâre și pe-o altă îngrijitoare, o moldoveancă de peste 150 de kilograme, care ședea numai în salonul nostru dialogând cu un înghiulat, sudor de centrale nucleare, ce aștepta să i se scoată pietrele din vezică. Și, totuși, țiganii descurcăreți și solidari, nu sunt așa de periculoși ca descurcăreții șparlitori, de care România nu duce lipsă și, cu ajutorul nostru, și Europa se ... fălește!

Ultimul motiv de indignare l-a constituit aspectul televizistic creat la un moment dat în zona presupusei posibilei mele exfenestrări de la etajul trei. Nu, colegii din audiovizualul comercial, nu veniseră pentru mine (așa cum avea s-o facă zile-n șir, după nefericitul accident produs de amintitul realizator „cârcotaș” care a ucis din culpă trei oameni!), ci pentru un bătrân ce mi-ar fi putut fi tată. De fapt, e tată, dar al unui personaj poreclit Virinel, care a făcut (el și mai ales aleasa lui cu un deceniu mai ... ieftină!) să evolueze pe micile ecrane, cea mai dâmbovițeană telenovelă de prost gust. Acum, tatăl milionarului, a fost lovit de un biciclist pe o pistă rezervată rutierștilor de acest gen, iar televiziunile se-ntrec să informeze poporul cu știri și imagini de interes public, referitoare la suferințele post-traumatice ale tatălui marelui personaj care, a mers ca pieton, pe culuarul velocipedelor.

În treacăt fie spus, tot aici la *Dorsan* s-a luptat cu moartea aproape o lună, personajul din visul meu, maestrul dramaturgiei moderne, scriitorul și pamfletarului de sorginte argheziană Paul Everac și nici o televiziune n-a suflat un ... reportaj. În ziua morții, doar una (cea la care e angajat fiul defunctului!) a acordat zece secunde din care a rezultat c-a murit, în urma unor boli incurabile, cel ce o perioadă de timp a condus Televiziunea Națională!

Of, Doamne! Ziariștii, scriitorii, polițiștii n-ar trebui să fie pacienți. În loc să-și caute de sănătate ei își vâre nasul unde nu le fierbe oala. Așa-i, domnule Trucală? Mă întreb și-mi tac răspunsul!

— Toată lumea-n saloane, însoțitorii la capul holului. Vine vizita! se-aude ca o alarmă de urgență din filmul M*A*S*H*.

Cei cu cârpe verzi de unică folosință, între care și Ela, se-adună lângă lift privind ca-n filmele cu evrei ce-și așteptau rândul la triere pentru gazare.

Constat că, între timp, madam Lula care azi dimineață urla cât o ținea gura întrebându-și colegile dacă nu i-a lăsat cineva ceva, o pungă, un cadou, desigur, m-a taxat. Mi-a luat suportul pentru transfuzii, sprijinul meu devotat, așa încât nu mă mai pot întinde în pat. Rămân așezat. Vin și Dunca și Iluț.

— Ce-aveți? zice rezidentul Iluț.
— Nu mă pot așeza la orizontală.
— V-ajut eu! se oferă acesta.
— Și la noapte când voi vrea să mă ridic, cine m-ajută?
— Chemați asistenta! sugerează rezidentul.
— E de serviciu „amabila” doamnă Lucila, care mi-a luat și suportul de perfuzii de la capul patului, fiindcă sunt zgârcit. Acum trei nopți, neavând somn și reușind să mă ridic cu ajutorul aceluia suport, n-am reușit s-o trezesc. Nici eu, nici cei de la postoperator care urlau. Are somn greu!

— Cum așa, domn profesor?! se miră și doctorul Dunca. Păi în acest caz o dau pe mâna lui Rică...

— Lăsați-o în pace. Cal (mă rog... cală!) bătrân să mai meargă în buiestru e mai greu. Problema este că eu transpir, amețesc și aud un ... hârâit în piept când respir...

— Ia să mergeți să faceți un MRF de control. Acum! Georgia, ia măsuri!
Georgia e o asistentă mai umană, deși e poreclită de unele colege *Orgia!* Strigă imediat: „Ovidiuuu!”

Brancardierul respectiv care nu știe ce e graba și urgența, apare dinapoia ușii pe care scrie depozit, încheindu-se la bluză. Știu toți că e „taur comunal” pentru liftiere, spălătorese, bucătărese, îngrijitoare. Care preferă asemenea tauri, desigur!

Oviduru sosește, în fine. Dovadă că nu-i pasă de *Orgia!*
— Din dispoziția doctorului Dunca îl duci pe dânsul la radiologie.
— S-aștepte că mai am o babă de la 18 s-o iau de la pansamente.
— Treaba ta, eu ți-am spus ... conchide Georgia, după care-i suflă ceva la ureche.
— Ete, scârț. Nu mai poți să scoți socoteala de profesori. Mai e un dilui la 16 care și-a smuls tuburile de la pungile de lavaj. Profesor și ăla.

După un timp, Ovidiu își face apariția în ușa salonului:

— Cine e Ștefan Trucală?

— Eu.

— Hai! Sus!

Văzându-mă că mă mișc lent, mă ia la refec.

— Mai repejor, tăicuțele, dacă vrei să mai faci pozele azi.

Reușesc să-l lămuresc că am coastele rupte, sufăr zguduiele spre lift, mă fac că nu-l văd când se giugiulește cu liftiera, ajungem la radiologie unde mai sunt încă vreo cinci scaune mobile.

Îl interpelez direct:

— Domnule Ovidiu, mi s-a părut mie sau azi-noapte pe la ora 03.00, ți-am auzit vocea într-un dialog găfâit cu doamna Oana de la bucătărie, înapoia ușii pe care scrie „depozit efecte?”

— Da ce făceai la ora aia, tataie, nu dormeai?!

— Nu ... Mă documentam pentru un serial pe care-o să-l public într-un ziar central. Credeam că numai noi, bolnavii, suntem nevoiți să „locuim” în saloane împreună cu femeii, dar înțeleg că și personalul se aciuează pe unde poate tot așa, indiferent de sex...

— Domnule ...

— ...Trucală, Ștefan Trucală, una și aceeași persoană cu scriitorul și ziaristul care a condus revista „Scutul Țării”, că dumneata care nu ești așa tânăr, trebuie să fi auzit de ea...

— Bine, domnule, dar Or...Georgia zicea că eș... sunteți ...

— ... profesor universitar doctor inginer la Universitatea Venus.

— Ai, să fiu al dracului. Păi acolo e studentă și fi-mea?!

— Da?! La ce facultate?

— La Jurnalism.

— Ia s-o întrebi deseară dacă-i spune ceva numele meu!

În loc de răspuns, seara am primit un telefon chiar de la împricinată:

— Ce-ați pățit, domn profesor? Sper că nu e foarte grav. Să vă faceți bine că știți că vă iubesc. Abia aștept să vă văd. Mi-a zis tati că v-ați paradit acordeonul, dar ochii v-alunecă tot după gagici... Păi ați coborât ștacheta? N-ați zis că 25 de ani e limita de vârstă maxim admisă? Aș trece pe la spital, dar am înțeles că e și doamna cu dumneavoastră.

— Mă bucur că m-ai sunat. Ai un tată de ispravă. Soția pleacă seara, dar n-am unde să te invit. Aici e mare înghesuială și ochi și urechi ai invidioșilor cu duiumul.

— N-ar fi o problemă că am cheia de la încăperea intimă a lui tati, dar am înțeles că aveți coastele rupte. Amânăm pentru altă dată. Bine? Și nu uitați că vă iubesc. I-am zis lui tati să v-ajute cu orice că sunteți cel mai mișto *prof* din câți am avut. Vă pup!

Jos, la radiologie, Ovidiu a intrat pe-o ușă cu acces interzis, pe unde m-a strecurat, apoi, și pe mine.

„Respiră ... Trage aer în piept... Ține-l așa... Gata... Întoarce-te cu fața la ceas... Mâna pe șold ... trage ... Ține ... Gata ... Liber.”

Iradiat din nou, mă așez pe fotoliul lui Ovidiu. Mă trezesc una, două la etajul trei. Balada, sora șefă agreată cu bancnote de consoartă, mă recunoaște:

— Ce faceți, domn profesor? Ați ieșit la plimbare?

— Da ... La agățat, dar nu cred că am șanse. Domnul Ovidiu nu mi-a lăsat nimic.

— I-auzi la moșu! Îi curge bășinilii când se-așează în scaun și-i umblă gândul la gagici. Du-te, tataie și te odihnește! zice un coleg al lui Ovidiu, pe care acesta, însă, îl ia la refec. Îi las... În urma mea aud: „Ai, să fiu al dracului!...”

M-așez pe pat. Nu fără a auzi și pe Oana, femeia de la bucătărie, care-l anunță pe Ovidiu că i-a pus mâncarea în ... știe el unde. Știu și eu. Pe ușă scrie depozit, înăuntru sunt pături, cearșafuri, perne, saltele iar încăperea este cunoscută drept „futelnița lui Oviduru”.

Din salonul postoperator din care abia m-am mutat aud:

— Aoleo, tataie ce flocos ești! Am cheltuit cinci aparate de ras și tot nu te-am dovedit...

Era vocea unei îngrijitoare ce pregătea pentru operație un alt pacient cu un chist de un kilogram pe ficat.

Auzind-o, mi-am adus aminte de un vecin din Adâncata natală care-și dădea barba jos numai când se-ndura de el tata, Costică Trucală, să-l ... rașcheteze.

— De ce ți-ai lăsat bre, barbă? îl întreba bărbierul, adică părintele meu, săpunindu-l.

— Am citit în magazinul „Trivale” din Pitești, pe un perete: APĂRĂ-TE DE BĂRBIERIT. Era vorba de aparate de bărbierit, dar bătrânul Marin Șchiopu citise fără diacritice și cu ... trăsură de unire.

Gândurile zburate pentru puțin „acasă”, revin din nou la *Frunzeasca*, unde, pe hol, trece împingând un căruț cu medicamente Geta cea brunetă de la clinica *Dorsan*. O întâmpin și îndrăznesc să-i cer un strop de alcool medicinal să-mi curăț rana de la mâna dreaptă:

— Da ce crezi, tataie, că eu sunt societate de binefacere? De ce nu-ți cumpără nevasta, că sunt fro cinci farmacii în jurul spitalului?

A zis și s-a dus. Și avea dreptate. În spital plătorii de CAS n-au dreptul decât la rețete. Medicamentele – contra cost – din oraș! Să fie un aranjament între cei din spital și investitorii în produse farmaceutice? Cine știe? Cine-ar trebui să știe, ce interes are?

Reușesc să mă-ntind pe salteaua de pe care cearșaful alunecă mereu. Vecinul de pat cu burta tăiată vertical, sârbo-bulgarul Pavle sau Pavlică spune că-i e foame. De zece zile mănâncă doar pe nas, prin două tuburi care ajung în două puncte gastrice. Asistenta cu buzunarele burdușite de bancnote stă la taclale cu sudorul cu cercel în ureche și cu soția acestuia. Insul a fost internat alaltăieri. L-a operat, laparoscopic, doctorul Jucu, dar pe la patul lui s-au perindat zeci de băgători în seamă. Cerșetori jalnici. Toți și-au primit câteva bancnote și, acum, simt nevoia să-l răsplătească: vin, zâmbesc, îi dezvelesc burta, îi privesc și-i reglează ritmul picăturilor perfuzorului. Se dau rotunzi, se arată importanți. Inspiră jena.

Închid ochii rușinat de rușinea lor. În salon, însă, intră o băbuță:

— Doamna Lu, la bătrânică de la 11 s-a rupt drenul. Veniți repede!

— Dă-o dracului că ea și l-a scos. Păi ce-o fi crezut că pentru cinci lei pe care mi i-a vârat noru-sa în buzunar acum o săptămână eu am devenit sluga ei. Caut-o dumneata pe Iunia, că e-n sectorul ei. Dacă nu, las-o s-aștepte, c-o s-ajung eu. Trebuie să completez niște acte. Avea dreptate. Actele se numeau integrale.

— Iunia e la calculator, a zis că are treabă...

— Are pe dracu. Se uită la izmeneli de pe internet.

„Iu-iu-iuuu!” se aude strigătul ambulanței. Puțin mai târziu alt strigăt: „Ovidiuuu!”

E clar: avem oaspeți. Vin locatari noi. Grăsana nespălată și guralivă, adică însoțitoarea lui taică-su, care ocupă paturile libere peste noapte, și singurul WC pe parcursul zilei, are emoții. O liniștește însoțitoarea brunetă și descurcărețea a celui cu încurcătură de mațe operat de Laika:

— În tura asta e de serviciu Geta. O să dormim la... o sută de euro pe noapte.

Adică în rezervele de lux de la *Dorsan*, de unde tocmai a plecat, cu aceleași surle și trompete, tatăl lui Virinel. Roma daco-getă e prietena romei get-begetă!

În salonul meu, la patul de lângă geam a fost adus alt pacient: un culturist din Brașov. Acolo stătuse (doar trei zile, ca și sudorul cu cercel în ureche din Brăila), un bătrânel mai uscat ca mine (fost tractorist din Buzău) care s-a operat de hernie. Moșul a fost cel mai curajos. Cum ar veni, eram în salonul *bebeilor*: un buzoian, un brașovean, apoi un brăilean și doi bucureșteni, amândoi profesori. Culturistul, un bodyguard plin de sine, victima unui infarct și suferind de pancreatită, e pertu cu toți și se vaită că are diaree. Profesorul (de sport) e cel ce le dă de lucru asistentelor fiindcă își smulge drenurile din burtă. Sudorul încalcă orice regulă, aruncând cu bani în toate părțile, iar tractoristul nu respectă regimul post-operator: mănâncă de toate și n-are pe dracu. Nici cu mine nu mi-e frică: îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și văd mai mult decât ar trebui să văd. Parc-am fi la casa de nebuni, nu un spital de urgență.

Mi-amintesc două strofe pe care le-am ticluit, cu ajutorul reportofonului, noaptea trecută:

*Eu sunt poetul anilor nebuni,
Când iada năzdrăvană sare vila,
Iar flăcări pe comori, printre aluni,
Par veverițele în zbor de-a sila;*

*Sub dinți de gater mor en gros păduri
Și păsări sau dihanii fug în draci,
Căci zmei ultrași năvălitori și duri,
Cu fierăstraieleucid copaci.*

*

Frunzeasca are multe trăsături care ar îndreptăți-o să concureze la celebritate cu Bălăceanca. Culturistul urlă la nevastă-sa și, prin telefon, la cele două fete de acasă. Soția lui Pavle stă minute-n șir, în genunchi, lângă patul soțului și se roagă. Lucila e de acord cu colega ei care spune că medicii sunt niște măcelari și că tot greu îl duc ele, asistentele. Bine c-a plecat sudorul, c-ar fi fost spectacol de agramatisme și de laude privind obținerea și mai ales referitor la cheltuirea banilor fără număr, ca la sindrofiile țigănești cu maneliști celebri. Bucureșteanul care tot înjură și-și scoate accesoriile n-are astâmpăr. Tela se uită lung la aceat operat de adenom de prostată, după care îndrăznește:

- N-ați fost profesor de sport la școala 39 din Colentina?
- Ba da!
- V-am fost elevă.
- Știu.

Ceilalți, cu mine-n frunte, ne privim și surâdem mirați. Abia stabiliserăm cine e decan de vârstă, iar el zisese că n-a împlinit încă 60 de ani. Atunci – eu și Tela fiind sexagenari cu state vechi! – cum îi putuse fi profesor un ins mai tânăr? Când au venit fișele și i-am citit anul nașterii mi-am dat seama că n-am greșit atunci când am asemuit spitalul cu unul pentru alienați.

Sărmanul domn profesor septuagenar! A băgat spaima în asistente. Mai ales după ce a povestit cum un prieten al lui, internat într-un spital din Moldova, văzând că sora nu mai vine să-l ajute, s-a ridicat din pat cu mățaraiele și pungile după el, a găsit-o dormind și i-a turnat pe gât reziduurile dintr-o pungă unde se adunau puroi, sânge, fecale și alte produse postoperatorii. Femeia s-a înecat și a murit. Acel spital se putea numi Socola, deși era altul.

Ascultând, culturistul se-nchină, chit că nici el n-are toată instalația craniană apt combatantă, de vreme ce deschide fereastra în miez de noapte, afară fiind aproape zero grade, prinde porumbi și doarme cu ei sub pătură. El m-a ajutat să nu respect indicația medicală fermă de a nu răci pentru a nu fi nevoit să strănut sau să tușesc. Măcar eu, dacă nu sunt întreg la cap că încă nu mi s-a dezumflat toată mingea de handbal din frunte, se știe, dar la minte am fost declarat întreg în urma a două consulturi de specialitate!

Numai Pavlică, sârbul grădinar cu un fermoar de vreo 35 de centimetri pe burtă, pare mai întreg. El îi promite vulgarei Lucila sămânță de roșii... galbene. A vorbit cu

noru-sa să-i aducă sâmbătă, când vine pe la București. Mă rog, e vorba de tomate. Nevasta lui, de vreo trei ori mai robustă citește cărți de rugăciuni și merge mereu la capelă. Se potrivește cu Tela mea la acest capitol.

Îmi trăiesc, în pijamale, neliniștile unei vieți liniștite. Am interdicție la stres, dar Costin care-mi propune zeci de năstrușnicii, invitându-mă, totodată, să nu mă enervez, e primul factor stresor. Nu mai spun și de ce, căci ar suna a văicăreală de părinte cu așteptările înșelate. Nici nu las să-mi alunece gândurile spre Obligați, unde, același fiu vede în abdatarea dărpănăturii natale a Catelei, o realizare de mausoleu hidos. Nici spre Valea Seacă, unde tot Costin m-a împiedicat să finalizez proiectul, zicând că are el altul, așa încât au profitat soră-mea Musca și fii-sa Mușița care s-au oploșit în curtea, casa și accesoriile mele, fără măcar să mă anunțe, nici spre acel plai natal nu las gândurile să-mi zburde. Nici c-am rămas fără mașină și fără sănătate, nici că sunt, dar nu prea sunt bunic fericit, nu am voie să mă stresez. Ceea ce și fac. Nici să mai înjur nu pot, 'tu-i Bronxul pizdii mă-si de viață nemiloasă parcursă cu frâna trasă.

În capul din care hematomul amenință omul, îmi năvălesc două versuri... didactice, dar imorale, care sunt inspirate de scandalul mediatic determinat de un cadru didactic ce s-a încurcat cu o elevă:

Studenta ți-o ridică, studenta te coboară,

Ea ranga sus ți-o saltă și rangul ți-l coboară.

Îmi mai trece prin aceeași țeastă bătută de soartă și lovită de-o oglindă retrovizoare de habitacul, și un titlu prefabricat: *Pădurea din frumoasa adormită*. Dacă-i spuneam așa neurochirurgului, acum eram vecin cu tânărul căruia i-a căzut un sac de ciment în creștet și cine știe cui ceream o foarfecă să-mi tai chingile cu care-aș fi fost legat de pat. Sau, cine știe, poate eram vecin de catafalc cu de puțin regretatul Everac răpus, chiar aici la *Frunzeasca*, de-o moarte nedreaptă. „Și, totuși, o moarte dreaptă cum o fi?” Cugetare de ins care privește pe fereastră cum frigul, vântul, ploaia și lapovița estompează forfota, dă viața la ralanti.

Cu barbă și lentoare-n pași, mi se pare că sunt Ierotei, unul dintre cei nouă sftetnici ai Areopagului. Trec pe hol per-pedes apostolorum. (Am zis bine, dar mi-a fugit gândul la acea colegă de redacție la „Scutul Țării”, fostă profesoară de română, pe care am convins-o, în complicitate cu altă *tovă* de plaivaz, ca de curând se zice per-pedes *apostolatum*, fiindcă s-a schimbat expresia latină!)

Doamna Adria, asistenta bună, dar spurcată la gura rujată, atunci când o anunță un pacient că sună telefonul, răspunde:

— Lasă-l să sune. Cine are nevoie de mine mai încearcă. *Amantes, amantes!*

Așadar „Îndrăgostiți, smintiți!” Ei, poftim, cine citează din Terențiu! Și chiar versul al 13-lea din comedia *Andria*!! Aaa... Adria și... Andria!? Cum spuneam: Socola și Mărcuța sunt mici copii pe lângă *Frunzeasca*.

Apelul își vede de țârâit. Telefonul?! Oare cum voi fi reușit eu să telefonez succesiv la orele 05.33 și 05.34, alarmându-i pe ai mei în marșea fatidică? Nu-mi amintesc nici acum.

„Sunt într-un groaznic accident în Pipera”, zice Tela c-am rostit.

„Am făcut un accident pe șoseaua Pipera!” spune Costin c-aș fi zis, sunându-l de trei ori consecutiv.

„Cine are nevoie de mine, mai încearcă ... Nu pot fi simultan *amicus humani generis*”, zice Adria cea bondoacă și locvace. Dar dacă cei apelați de mine la ananghia

din marțea cu pricina nu răspundeau? Fiindcă după acele apeluri, de care nu-mi amintesc, mi-am pierdut cunoștința. Cine mai intervenea? Cine mă mai salva? Noroc că Tela a auzit telefonul. Noroc că fiu-meu, euroatlanticul, era în țară. Noroc că telefoanele au funcționat! Norocul meu de după nenoroc!

„Iu-iu-iuuu!” Altă autoambulanță manevrează printre jeep-uri parcate aiurea. Mă ridic și merg la fereastra cu chiștoace. În curtea-garaj parcă se pune de-o revoluție. Din habitacul, cei de la SMURD scot o targă, dar, ca într-un film cu polițiști și legionari à la Sergiu Nicolaescu, din mașini „bengoase” sar afară indivizi guralivi purtând pălării negre cu boruri largi și femei îmbrăcate cu fuste abundente, care atunci când vorbesc țipă. Sunt rudele și prietenii celui adus la urgență ca victimă a unei alterații dintre clanuri, unde argumentele principale sunt bâta, sabia, pistolul, cuțitul și pumnul.

Doctorul Guran este preferatul romilor care trec ca uraganul peste orice opreliști, interdicții, bodyguardzi înarmați, polițiști... împăiați:

— Tăticu, dacă-l salvezi ai 50 dă mii dă euroi. Uite jumate acu și restu la urmă. Am auzât că ești ăl mai bun. Să te văz! zice un înlănțugat și înghiulat ce pare a fi un fel de bulibașă.

Hărmălaia tuciuriilor abia poate fi potolită. Se mută de pe hol, în curte. Să ai urechi să poți suporta ce le iese din gură! De aceea nu m-am rățoit la fumătorul din WC: era un protejat cotizant al lui Guran. „Banul face și desface, / Fie criză, fie pace, / Dat la doctor, dat la popa, / Peste tot, în Europa!” rimez ad-hoc, răscolindu-mi cheagul de sânge dinapoia țestei.

Eu, care locuiesc între două apartamente pline cu asemenea inadaptabili, nu știu de ce mă mai mir! Romii au locuri separate în școli și nu le pot ocupa, ei sunt primii tratați în spitale, iar lumea-ntreagă ne judecă pe toți după faptele lor: cerșetori și șparlitori prin Europa cu palate și mașini de lux în România. Când îndrăznești să le zici ceva (de lege, de bun simț, de rușine), dacă nu-ți atârnă de auz înjurături și amenințări greu de reprodus, dacă nu-ți fac un buzunar în burtă sau o creștătură à la Robert Hossein pe obraz, se-apucă și urlă că sunt discriminați. Garoy, atunci când ia o bere la bord, sparge ce mai e de spart în apartament, după care iese în Poiana cu Platani să-și facă numărul: „Huoooo, Dinamo! Jos securiștii și milițieniiii! Jos coloneiiii comuniști!” Urlă și se uită la etajul trei, doar-doar mă voi arăta sau voi coborî să-l înfrunt...

Doctorul Dunca mă privi pe deasupra lentilelor și eu eram pregătit să-l aud, ca pe un comandant dintre numeroșii pe care i-am avut în cariera mea cu epoleți: „Să-nceapă imediat vindecarea. Executarea!”

Apoi, acel om cu păr ca argintul, îmi făcu din ochi, complice și liniștitor: „O să fie bine!”

Bine, în situația mea, putea însemna și foarte bine. Chiar și excepțional.

Eu însumi sunt o excepție. Trei zgaibe, trei coaste frânte și trei ceasuri rele înfrânte. Despre lovitura de la cap mai negociem. Cu neurochirurgul. El nu e ca majoritatea medicilor, infirm, adică *olog*. Nu e oftalmolog, oncolog, urolog, pneumolog, nefrolog, ginecolog, stomatolog, neonatolog, deși, de fapt, tot un fel de *olog* e la originea de neurolog. Nu e nici măcar *ist* ca oreliștii și oculiștii, nu e *ped* ca ortopezii și logopezii, ci *urg* ca toți specialiștii aceste secții: chirurgii.

După ce trece cohorta vizitatorilor la paturi evadez pe holul ca o șosea cu șase benzi și un du-te-vino continuu. Sunt lacom de drumuri. Dușman de clasă. De mare clasă. De casă, chiar. Parc-aș fi o muscă. Nici o aluzie la porecla sorei mele care, atât ea cât și

fiică-sa, acum se bucură, că nu mai are cine le deranja din gospodăria de la Adâncata, unde am investit numai eu, dar unde, cu acceptul tacit al mamei, s-a instalat nepoată-mea cu ai ei. Deocamdată! Acum par o insectă săcâitoare zigzagând, muscă beată în căutare de o bucată de carne, fie și împuțită, unde să-mi depun ouăle, cum mi-a zis odată Scriitorinul, prietenul mai tânăr și dascălul meu de epică romanescă.

Cum stau la fereastra numai bună spre a servi la practicarea zborului de încercare fără parapantă, nu mă pot hotărî între Beniuc și Sadoveanu. Primul a scris „Un om așteaptă răsăritul”, cu trimitere la marele vecin din est care nu s-a lăsat prea mult așteptat, iar al doilea a scris „Lumina vine de la răsărit”, cu referire la același punct cardinal care ne-a trimis-o contra cost, așa cum trimite azi gazele naturale. Noroc că am însoțitor – însoțitoarea mea *dejurnâie*, Tela Trucală care, și ea, purtând halatul verde de unică folosință, pare o *dipteră!* – fiindcă altfel cine știe unde aș fi... zburat.

Celulele pușcăriei de oameni condamnați la suferință gem. Brancardierii aleargă cu paturi pliante cu care umplu holurile. Inflație de învinși, de prizonieri, de năpăstuiți ai sorții. Auzind gălăgie, octogenarul oltean din postoperator strigă cât îl țin bojocii: „Sooooo, sai! Fă, n-auzi? Soooooo!”

În fine, se-ndură de el chiar Lucila cea acră:

— Ce dracului ai, tataie, că ne-ai zăpăcit pe toți?

— Soroou, belea!

— Ei, ce-ai pățit?

— Mi s-a sculat ștremeleagul. O fi de la picăturile astea pe care mi le turnați în vine?

Aproape brusc, ca la o comandă, toți operații valizi la auz duc mâna la răni, de teamă să nu li se rupă cusăturile din cauza râsului produs de olteanul-jumătate-de-om căruia cine știe cine i-a prins-o și i-a făcut felul morții, de nu-l mai ajunge nici așa ciopârțit și prionit cum e.

Râd cu toții și motivul veseliei generale se difuzează pe hol din salon în salon ca un virus al unei maladii contagioase. Numai Lula blestemă ca o țafă. Exact ca ea însăși.

Nici Ela mea cea nedormită nu găsește nici un motiv de răs în ceea ce s-a întâmplat. Nici nu-i prea arde. S-a mucit, cum spune țiganca cea descurcăreață, soția fostului vecin de pat pe care, după ce s-a bărbierit, nu l-am mai recunoscut. Biata mea consoartă a răcit și, aici, pe lângă că nu se uită nimeni la ea, fiindcă nu e pacientă, nici nu se găsește alt medicament afară de paracetamol. Și ăla, ca și algocalminul, dacă e amabil – și e! – doctorul Iluț să scrie o rețetă pe care s-o onoreze o farmacie vicinală.

Cuget, dar cu ... cocoloașe. Îmi filează o lampă! Cum se spunea când tehnica electronică funcționa cu tuburi. Apropo: de câteva zile neonul de pe hol pâlpâie enervant. Electricianul e în concediu. Criza a redus un post din schemă. Răbdăm cu toții ... filajul fluorescent!

Criza e un termen medical, mai ales. Am venit aici, la spitalul *Frunzeasca* în criză. Conflictul rutier prost gestionat a degenerat într-o criză numită vătămare corporală gravă din culpă. Culpă șoferului turc care mi-a tăiat calea ... nemțește. Adicătelea cu un *merțan*, cum spune vecinul proxenet Garoy limuzinei Mercedes!

Am venit în criză la chirurgie, pe vreme de criză în țară și în lume. Exact când liderii țărilor UE se chinuiesc, reuniți la Bruxelles, să resusciteze Grecia, să apere Portugalia, să salveze Italia, Spania și Irlanda, ce dau și ele semne de boala financiară, și

să trateze moneda euro care a băgat în sperieți, cu maladia sa molipsitoare, toate statele Uniunii Europene.

Tot personalul medical e cu un ochi la micul ecran, cu o ureche la difuzorul radioului și cu mâinile pe trupurile bolnavilor care, și ei, urmăresc cum se rezolvă ori se adâncește o criză, în primul rând politică. Culmea e că suferința mea e nimic pe lângă răbdările planetare! Ca să nu mai vorbesc de răbdările naționale din regimul *bebeilor*, adică al președintelui Emilian Băsescu și al premierului Traian Bocănescu.

O așa efervescentă a temerilor n-a mai fost pe continent, dinainte de război. Și, apropo de război, singurul șef de stat supraviețuitor al acelor ani de groază, ex-suveranul României, Mihai I, este sărbătorit cu fast și vorbește în Parlamentul țării, la vârsta de 90 de ani pe care-i împlinește în chiar Ziua Oștirii. Majestatea Sa pare un fel de mort viu, Domnia Mea nu par, ci chiar sunt un spuraviețuitor mort!

Același final de brumărel care, pe mine, m-a găsit la pat, inaugurează și circul din Dealul Mitropoliei, unde mii de „oameni proști, dar cumsecade” tremură, rabdă și se năpustesc în valuri să atingă moaștele Sfântului Dumitru cel Nou. În acest an, din Grecia cea suferindă, dar posesoare de Munte Athos, a sosit și tigva sfântului Andrei, ca să aibă pelerinii un motiv în plus să se-mbulzească în ofensiva sarmalelor oferite de bărboșii în sutană, mulți dintre ei, prinși cu mâța-n sac și arătați lumii dimpreună cu borfașii de rând. Doamne, iartă-mă!

Epicriza crizelor e simplă: primitivismul atitudinal, precaritatea educațională, incultura organizațională, înstrăinarea și dezamăgirea, inegalitatea și raptul.

E drept că nu toți suferă, nu toți sunt victime. Unii chiar profită, le priesc crizele. Medicii înșiși, profită de pe urma crizelor pacienților. Ananghia unora alimentează prosperitatea altora. A unora, fiindcă nu toți jurații lui Hippocrate sunt borfași!

Cine îngroașă rândurile celor care se-mbulzesc s-atingă relicvele așa zișilor sfinți? Tot cei sărmani, năpăstuiți, bolnavi, flămânzi. Ceilalți ignoră acest izvor de binefacere și trăiesc în raiul lor de bunăstare. Luptându-se, totuși, cu valurile mării pe iahturi, cu dorul de țară pe plaje exotice, cu răul de înălțime pe curse charter, cu memoratul codurilor PIN ale cardurilor, seifurilor, ușilor de la vile încuiate electronic...

Cine-s cei aliniați pe paturile mizerabile ale pierzaniei? Anonimii, amărății, sărmanii cu rang și, desigur, analfabeții, borfașii, parveniții cu bani? Ceilalți – cei rari, aleși, învârtiți, sus-situați – sunt la ... separeuri de tip *Dorsan*, chiar dacă n-au boli. Unii chiar inventează maladii ca să scape de internările în pușcării.

Se zice că-n fața morții toți suntem egali. Om fi, dar pe drumul către acest „finit cornat opus”, unii sunt, vorba celor din „Ferma animalelor”, mai egali decât ceilalți.

În țară e criză, dar capetele încoronate (deși, unele, detronate) se lăfăiesc în abundență. Epatând de fast și opulență. Că bine zicea o poemă din clasele primare: „În lene, lux, desfrâu se scald!” De aceea istoria celor cu sânge albastru consemnează și răsunătoare descăpățănări!

Și astăzi cad capete. Chiar la propriu. Când se-nfierbântă răbdările prăjite și gogoșile electorale. Cad capete. Cad capi. Dar nu toți cad rău. Reșapările sunt la modă. Criza traseismului și trădării este aproape eminentamente românească în politica-ne de doi bani.

A trebuit să fiu imobilizat la pat trupește, dar gândurile nu-mi pot fi înlănțuite. Le trag din ugerul creierului și umplu cu ele parcele de alb. Cuvinte lăptoase, spumoase, calde, pe care le vreau binefăcătoare ochilor cititori. Și, bineînțeles, rău făcătoare

răufăcătorilor. Verbe corozive, adjective abrazive. Spuneri pe nume. Strigăte în pustiu. Criza presupune și lipsa de ecou, de eficiență. De bun simț. Cecitate și hipoacuzie. Ignoranță și tupeu. Mârlănișmul a ajuns metodă de relaționare socială. Mârlănișmul de partid și de stat. Asaltul, agresivitatea, violența, ofensiva interlopilor le anihilează, pe câteștrele, puterile în stat. Mai ales pe-a celor din executiv. Justițiarilor sunt legați la ochi, polițiștii sunt legați de mâini și de picioare, iar parlamentarii majoritari poartă căluș în gură.

Crize și iar crize. A mea e pușor de criză, crizulică sau crizuță, față de crizoaiile prin care trece lumea, din pricina dezastrelor naturale și mai ales din cauza dezastruoaselor politici ale inegalității, incompetenței și jafului.

Știu, de-ar fi să fiu judecat și inculpat la rându-mi, ca un complice, mi s-ar putea pune în cârcă multe. Făcute și, mai ales, nefăcute. De aceea, acum, dacă încă n-am dat ortul popii, scriu ori spun. Scot porumbei pe gură! Vorba prietenului Scriitorincul, latru ca un papagal vorbitor care scoate porumbei pe cioc! El știe ce-a vrut să spună făcând-o pe biata pasăre de apartament un fel de javră ordinară care latră și, în același timp, punând-o în postura vizibil-imposibilă de a scoate alte păsări din plisc.

Cât am stat aici, la *Frunzeasca*, o doamnă cu probleme chirurgicale la plămâni, s-a internat împreună cu colivia în care avea un canar. Biata păsărică își torcea trilurile pe dulapul cu feșe, sticle cu perfuzii, instrumentar de unică folosință al asistentelor, iar unii pacienți întregi la minte, între care și eu, insul cu un cheag de sânge între emisferele encefalului, ziceau despre femeia respectivă că are un canar în colivie și un stol de sticleți la cutiuță.

Într-un asemenea așezământ ai dreptul să spui vrute și nevrute, ți se iartă, fiindcă suferințele determină comportamente ciudate.

Un veteran al internării din *Frunzeasca* mă vede:

— Ce faci, tataie? Ai ieșit să dai la pește?

Atunci constat că tot holul miroase a cherhana.

— Azi ne dă *fish*. Își împrăspătează NATO stocurile! mai zice pacientul cu vechime.

Nu putem continua dialogul. Ne-ntreține doctorul Rică atunci când țipă la sora șefă.

— Cât mama dracului îl mai țineți internat pe-ăla cu trei coaste rupte? Am nevoie de pat...

Ăla sunt eu. Sora șefă Balada se duce la doctorul Dunca, adică la curantul meu, să i se plângă:

— Dă-l în pizda mă-si, Ada dragă! Eu sunt cel mai vechi aici. Poate vrea să-i aducă „Ăla” presa pe cap.

Ăla sunt tot eu. Tot un fel de cineva, deși scârțar, avar, zgârâie-brânză!

La contravizită sunt ignorat. Toți cei cu halat dialoghează cu ceilalți pacienți. În funcție de cât a fost potul. Câteștrei colegii de salon nu se sfiiesc să spună cât și cui au dat. Li se pare un lucru firesc. Chiar se laudă cu: Rică, Adam și Jucu.

Și eu am oferit. Câte o carte și câte o bancnotă în chip de semn de carte. C-am vrut eu și că Dunca, Spânu și Iluț mi-au plăcut.

Am constatat, e drept, a câta oară, cum cartea nu mai are nici o valoare. Am lăsat, cu autograf, mai multe volume. Doar un singur ecou. Asistenta tânără, cu chip de păpușă,

dar cu trup muncit de obezitate, Georgia, a venit să-mi mulțumească și să-i surprindă pe colegii (și însoțitorii) din salon zicând:

— Felicitări și mulțumiri pentru dedicație, domnule Trucală. Toată noaptea trecută mi-am petrecut-o împreună cu dumneavoastră.

— Și, măcar, v-a plăcut cât de cât? marșez.

— Foarte mult, astfel încât mai doresc!

— Am luat act și vom lua măsuri!

După ce a plecat *Orgia*, a intrat Hana, îngrijitoare și ospătăriță. A adus hrana. „A venit Hana cu hrana!” mă joc în gând. Numai eu pot să mănânc normal. Chiar și cu supliment pentru diabetici. Iau tot ce mi se oferă, chiar și mai mult decât atât, dar cedez alimentele sârboaiței însoțitoare a lui Pavle. Tela a plecat. La Obligați unde acțiunea de renovare a casei a fost lăsată de izbeliște de sirianul care ne-a tapat de bani. S-a dus să se ncarce negativ și să-mi aducă și mie încă o țără de stres. Numai mie, fiindcă pe Costin nu-l interesează capitolul.

„Ovidiuuu!” Acel om pe spinarea căruia scrie Brancardier se afla în salonul nostru. Mi-a confirmat că-s profesorul fiică-si și, în plus, că-s mare gagicar. Deschisese geamul și hrănea porumbeii. N-a schițat nici un gest, auzindu-se chemat.

„Oviidiiiiuuu!” În fine, iese pe hol.

— Hai mă, prostule, că era să renunț la tine. Du-te la 35 că se externează mama senatorului. Car-o până la bust! Sper să-mi mulțumești pentru chilipir...

Ovidiu nu-și schimbă ritmul. O ia pe externată și o duce la parter până la statuia întemeietorului spitalului aflată la intrare unde o așteaptă oamenii parlamentarului, care-i vâra câteva bancnote în buzunar lui *Oviduru*. Prima putere în stat știe ce putere are banul! Revenit la trei, i se confesează binefăcătoarei:

— Țsta e senator, dragă? Uite, ia tu tot bacșișul. Cinci lei?! Nici măcar de-un pachet de țigări. Mai bine nu mă mai deranjai de la porumbei.

Ei – și asistenta care l-a trimis, și brancardierul care și-a făcut sarcina din fișa postului – știu că, ambii sunt escroci. Se cunosc bine de-atâta timp. Și ea și-a primit dreptul, și el așijderea, dar se văicăresc să nu fie nevoiți să-mpartă. Plus că pacienții cu urechi, ca mine, aud și, pesemne, nu vor mai face asemenea greșeli de calcul, vor fi mai generoși.

Altă injecție, același antibiotic. M-am obișnuit. Privesc seringă la fel ca narcomanii. Ca pe o binefăcătoare necesitate.

— Mi-a făcut plăcere să vă înțep! mi se adresează Georgia, asistenta cea pe cât de supraponderală, pe atât de scuturată-n creieri și pasionată de meseria ei destul de murdară.

— Frumoasă expresie! O s-o folosesc în visătoria mea de cerneală, dar, descojind-o de vulgaritate, cum ar fi sunat dacă aveam roluri schimbate? zic.

— Ar fi sunat la fel. Încărcătura metaforică și, mai ales, sensuală ar fi fost alta dacă era vorba de un asistent care făcea o injecție intravenoasă unei paciente!

— Da, persuasiunea mesajului n-a suferit blocaje, semn că receptorul este compatibil cu emițătorul ... conchisei spre mirarea, dacă nu spre perplexitatea colegilor de salon și dând apă la moară celor doi tovarăși de suferință întregi la cap – culturistul cu pancreatită și sportivul operat de „prost tată”, cum singur se laudă! – să mă catalogueze dus cu pluta și posesor de pitici pe creier! Tot e bine, fiindcă pentru vecinul Garoy sunt securist comunist de trei lulele...

— Georgiaaaa! se-aude vocea Baladei, repartitoarea de... *orgii*.

— Sunt în 16... răspunde sora cu nume de stat unit al Americii sau de republică unională sovietică, la fel cum fosta consoartă a Scriitorincului și fina noastră, Argentina, are nume de țară sud-americană.

— Ce tot faci acolo?

— Îi administrez antibioticul domnului profesor Trucală.

— Bine! Grăbește-te că ești solicitată în sala doi, în echipa doctorului Jucu, la o intervenție pentru o fractură de tibie și peroneu.

— Păi nu era rândul Iuniei? îndrăznește Georgia.

— Bine-ai spus: era! Eu zic să te grăbești că-l știi ce spurcat la gură e *mister Ju*.

Georgia cea optimistă pleacă lăsând în urmă leșul umorului ucis. *Orgia* o înlocuiește pe Iunia. Ce prenume! Nu Aprilia sau Maia, nu Iulia sau Augusta, ci Iunia! Nu Georgeta sau Georgiana, nu Gina sau Georgica, ci Georgia. Bine că nu Martia ori Octombria! Bine că nu Osetia sau Cecenia! Bine că nu Buenosairesă și Uașintoana! Iunia și Georgia, personaje în halat de spital!

La urgență starea de normalitate e anormalitatea. Cât îl privește pe acest Jucu poreclit *Cinci-pe-linie* (apropo de cifra pe care o pretinde pentru o operație, indiferent că e vorba de apendicită sau de o fractură, acest spurcat la gură și la suflet, dar artist la mână și bisturiu!) el n-are frâne și opreliști, inhibiții sau rețineri în a-și practica interesantele și vehemente jigniri. În sălile de operație accesul este bine restricționat: oamenilor și mai ales microbilor. Intră, după îndelungi pregătiri sterilizatoare, doar pacientul și echipa operatorie. Așa încât, și să vreau, n-am cum să-l văd tăind și nici să-l aud suduind pe Jucu. Pe el sau pe alții, fiindcă chirurgia e o profesie dură, aspră, epuizantă. Se zice că după birjari (mă rog, șoferi!) în topul campionilor celor ce înjură se situează chirurgii. Pe bună dreptate. Și mă întreb de ce nu pe primul loc. Cum aproape toți acești spadasi cu moartea urcă și la volan, cred că dilema e rezolvată!

Căruțul care determină secreții pavloviene se aude la capătul holului. Alimentele sunt bune, aduse de la o firmă de catering, dar până ajung la beneficiar sunt dijmuite și diluate. Diabeticii au prevăzut lapte. Sticlele de sana și kefir sunt în dulapurile asistentelor. Operații au nevoie de supă pasată și strecurată. Cine s-o guste, dacă e condusă direct în stomac? Deci poate fi înădită cu *acqua chiorenzis*. Cum și este.

Orez, da! Beton armat, cum se zicea în timpul școlirilor mele militare, este din abundență. Și câinii care se-nvrednicesc să-l miroase, se retrag ca din fața otrăvii. Ceaiul, în schimb, există. Apă colorată. Și, la urma urmei, dacă n-ai cană, tacâmuri, farfurie de acasă, te uiți lung. Eu am avut parte de asemenea ipostază fiindcă: unu: n-am știut cum n-a crezut nimeni că mai scap viu din acel accident și doi: nu mi-a dat prin gând să-mi leg de gât o lingură, un cuțit și o furculiță, iar în buzunar să țin o cană, în caz c-o să fiu rănit și o să ajung la spital. La renumitul *Frunzeasca*.

Mă rog, s-a reglat totul c-au alergat Tela și Costin să repare lipsa mea de inspirație atât în a nu fi dat ortul popii, cât și în a fi venit la un spital de urgență cu coaste rupte, cheaguri de sânge în creier și vânățai pe trup, dar fără pijamale, papuci, prosop, hârtie igienică, lenjerie de pat, veselă, tacâmuri și, cel mai important, fără medicamente. Nici cu bani de buzunar nu am venit cât s-ar fi așteptat oricine de la ditamai profesorul universitar doctor.

— Ce predați și unde, domn profesor? întrebase Dunca, medicul hârsit de meserie și de bisturiu.

— Psihosociologie, comunicare mediatică și management organizațional la Academia Bravus și la Universitatea Venus.

Poate după acest schimb de replici s-a născut remarca pacientului analfabet și cu un kilogram de aur pe el, inclusiv în urechi, înotător în băneț, care constatase cu voce tare că nu mai poate scoate obiectul sexului din pantaloni de-atâția profesori.

Mă-ntreb ce-ar mai fi exclamat dacă m-ar fi auzit fredonând o stanță ad-hoc?

Homer, Shakespeare, Goethe, Dante,

Hugo, Pușkin, Poe, Neruda –

Ei îmi potențează truda,

Cu ei cânt sonuri andante...

Discipolul lui Dunca, tânărul ras în creștet, dar cu un nimic de bărbuță și mustăcioară unite într-un cerculeț negru în jurul gurii este foarte cooperant. Mă-nvață cum să dorm, cum să mă întind pe pat, cum să mă dau jos pe lateral-stânga, cum să mă plimb, cum să tușesc, cum să mănânc, ce alimente să folosesc, cum să mă plimb, cum să sufăr, cum să supraviețuiesc. El n-a primit nimic, decât o cărțuție. Nici nu cred c-ar fi acceptat. Colegii de rezidențiat se laudau cu asemenea victorii. Bravo lor! Rușine celor ce au oferit ... atenții bănești. Eu cred că mituitorii ar trebui pedepsiți mai dihai decât mituiții!

Într-o noapte când toți erau în brațele lui Morfeu am parcurs holul de câteva ori, nestingherit. Ușile saloanelor, toate, erau date de perete. Perfuzoarele își vedeau de picuratul lor vital. Mi-am amintit un film în care, un asasin a pătruns într-un spațiu ca acesta, s-a dus la un anume pacient și, îmbrăcat în asistent, a injectat într-o sticlă de perfuzie un ser, așa cum mi s-a injectat mie în glucoza tamponată, antibiotic. Acel ser era, de fapt o otravă. De-aș fi asasin și de-aș avea otrava aș putea să-i anihilez pe toți care au înfipte în branule tuburi cu lichide tămăduitoare. Surorile dorm duse. Medicii de gardă fie picotesc și ei, fie navighează prin lumea virtuală. În timp ce în spital vin bișnițari și șparlitori contra cinci lei lăsați portarului.

Mă scutur de-un asemenea gând căruia i-aș putea fi victimă, dacă nu cumva autor. Intru în salon. Culturistul doarme strâns în brațe de nevasta lui ca o scândurică, proful care și-a uitat vârsta sforăie lin, grădinarul se află într-un ciudat 69 cu soția sa agabaritică. Mă-ntind și eu cu greu, cu durerile viscerale peste visele transpirate din acel pat de cazarmă. Tela a plecat. E un adevărat chin: și să stea aici, și să plece acasă. Ea alege pe-al doilea.

Îmi vâr în urechi dopurile antifonice, iar peste ochi îmi trag bentița contra luminii. Acordeonul coastelor este în mare suferință. Aud cum se umflă, beteag, îi simt clapele rupte trosnind. Mă abțin cât pot să nu strănut, să nu tușesc, să adorm liniștit. Doar pe spate.

Chiar de te simți bine, ameliorat cum zic medicii, atunci când ești în spital și răspunzi la întrebarea ce mai faci, „toate bune și la locul lor”, sufletul precis nu e la locul său, nu se simte-n apele lui, e bolnav, răvășit, suferind.

Dacă sufletul ar avea minte – și nu văd de ce n-ar avea, de vreme ce știe când și de ce să părăsească trupul sau, dimpotrivă, ca în cazul meu, să se-ncăpățâneze să rămână la post, chit că i-am oferit prilejul să-și ia tălpășița! – dacă ar gândi, deci, sufletului distrat, dus cu mintea cum ar veni, i s-ar potrivit expresia americană *absent-minded*. În spitalul *Frunzeasca*, dacă, în general, am rămas cu oase și viscere, cu umori și nervi, cu

mușchi și glande, întreg și pe poziție, cu sufletul nu mă pot lăuda: și-a pierdut cumpătul, și-a ieșit din minți!

De pildă, nu înțeleg de ce a trebuit să mă schimonosesc a scârbă, să transpir de ciuda imposibilității de a o fi pedepsit pe balabusta (corect: balebustă!) cu ochelari numită asistenta medicală Lucila când am auzit-o văicărindu-se unei colege de cerșit ciubuc: „Eu îi caut în coarne și pe el îl doare-n cur!”

Personajul eram eu și în viziunea ei vulgară, femeii i se părea că se comportă mai mult decât normal (îmi vâra un lichid într-o branulă și atât!), în timp ce eu nu mișc deloc din urechi. Privitor la durutul *acolo*, avea dreptate: abia a treia zi de la pupătura aproape mortală cu oșteanul lui Allah și abia după ce am recurs la supozitor cu glicerină care mi-a iritat anusul și mi-a trezit din somn hemoroizii, am avut primul scaun, stând ascuns într-un grup sanitar de la alt salon, păzit la ușă de Tela ca să nu fiu deranjat sau întrerupt de altcineva aflat în stare de urgență care să strige de dincolo de ușă, cum mi s-a întâmplat în penultima zi, din partea înoțitoareii celei supraponderale: „Hai, măi frate, mai stai mult, că mă cac pe mine!”

Deși-l simt dându-mi târcoale, somnul refuză, totuși, să mă cuprindă. Cât timp am stat la *Frunzeasca*, adică 13 zile, nu știu dacă am dormit mai mult de cinci ore în total. Îmi pare rău s-o spun, dar suntem un neam fără exercițiul și respectul conviețuirii. Ne supărăm doar când suntem deranjați, în rest, la rându-ne, deranjăm printr-o crasă lipsă de educație. Nu ne pasă de suferința, odihna, liniștea aproapelui: vorbim, strigăm, râdem, povestim, plângem, lovim, folosim radioul, telefonul, televizorul, alte scule electronice, dușul, robinetul, lovim farfuriile, zdrăngănim tacâmurile, deschidem ferestrele. Toți, cu aceeași nonșalanță. Și mai ales cei (cu precădere cele!) ce ar trebui să asigure confortul suferinței. Al suferinșilor. Al pacienților. Personalul medical și sanitar.

— Hanaaa! strigă careva.

— Ce vrei, fă, dau turcii? îi răspunde îngrijitoarea chemată molfăind un „bulan de pui” șterpelit de pe traseul spre un pat de bolnav al căruciorului nichelat, reamintindu-mi mie de etnia ... inamicului care m-a adus aici.

— Hai că iar s-a cufurit baba aia de la 21.

— S-o ia dracu! Eu nu știu, fată, de unde se cacă atâta că nu-i dau mâncare decât cât să nu facă inaniție o vrabie!

— Cred c-o hrănesc însoțitorii ăștia pe ascuns ...

— Mai bine i-am face, dracului, o clismă să știm o socoteală.

— Așa zic și eu ...

— Oviduuu! tună vocea Adriei, asistenta care-i critică pe doctori fiindcă nu știu decât să ciopârțească, astfel că, dacă n-ar fi ele, asistentele, și nici alea toate, că nu-s deștepte ca ea decât câteva, s-ar alege praful.

Brancardierul se lasă strigat. Adria merge la ușa „futelniței” unde bate cu pumnii:

— Dacă nu ești cu ăla de i-a căzut sacul de ciment în cap la tomograf în cinci minute, chem televiziunea!

Oviduru se execută. Idila dintre cearșafuri rămâne neisprăvită.

Încerc să mă dau bine pe lângă moș Ene din tura de după-amiază. Îmi închipui scenarii erotice inspirat de brancardierul Ovidiu, dar n-am succes. Răscolesc prin banca de date „virusată” de un hematom subarahnoidian. Se zice că adormi mai ușor dacă te gândești la amintiri plăcute. Trag la întâmplare una din ... căciulă. De fapt, de sub fes. Fiindcă am zărit-o pe scaun la capătul patului lui Pavle pe țărancă grădinăreasă cu

testemel și basma, citind cărțulia vișinie cu ditamai crucea galbenă pe copertă, îmi închipui și eu un traseu de basm parcurs iute ca gândul (chiar cu gândul!) între ctitorii unde m-am aflat în ultimii trei ani. Plec din Franța, exact de la kilometrul zero care e marcat în fața catedralei Notre Dame, trec pe la Sacrée Cœur și Chartres, vin în Austria la Stefan's Dom și Karlskirche, trec în Cehia pe la vestitele Tyn, Sf. Vit și Sf. Nicolae, după care părăsesc continentul pentru a vizita Westminster Abbey și St. Paul's Cathedral din Londra, plus ctitoriile din Oxford, Stratford-upon-Avon și Salisbury. Proastă alegere. Deși am fost recent în cele patru țări europene, fac eforturi ca să-mi amintesc denumiri, mod de scriere, specific, hramuri și asta mă enervează.

Răbdător și umil, îmi scrâșnesc între măselele creierului cariat ura și scârba, lehamitea absolută și oprobiul absurd. Îmi amintesc cum mă adresam cândva unei muze: „Te las să-mi răvășești somnul, să-mi năpădești visele, dar nu ai ce căuta în starea mea de veghe...”

Se-aude un zgomot prelungit și reverberat. A căzut un capac de inox de pe un căruț pe gresia de pe hol și emite decibeli de parc-ar fi căzut capacul unei turele de tanc pe betonul armat al unui poligon de încercare.

Între timp, Hana și Oana au rezolvat-o pe baba „căcăcioasă”. Acum se retrag în cabinetul medicilor că-ncepe serialul siropului la televizor. Plus că, acolo, se poate trage și o interzisă fumigenă pe sub nas. Ce dacă unii bolnavi („ca scârțanul ăla de la 16, bunăoară, de-i zice Dunca profesor, pe care eu nu dau nici doi bani, mai ales când îl văd umblând cu pijamaua aia lălâie din pânză dungată de parc-ar fi fosta noastră uniformă”, e vorba de mine, desigur!), ce dacă, zic, unii, care au insuficiență respiratorie determinată de fracturile toracice și leziunile pulmonare, mor și învie din cauza fumului de țigară?

— Să-și caute spital privat, să bage mâna până la cot în cont sau să se facă că plouă! zice Hana.

— Vezi, dragă, că te-ai molipsit de la baba căcăcioasă și făcuși o cacofonie! o corectă Oana.

— O... ce făcuși?! Hai, soro, nu mă mai lua la *futinguit* că nu am chef. Mai bine dă bricheta aia și răsuște cheia-n ușă.

Pe-același hol ca un C alungit care are într-un capăt sălile de operație și scările, iar în celălalt o fereastră mai mereu deschisă unde se usucă pe un stativ special straietele medicilor, dar și unde se duhănește pe furiș, doi tineri – un el și o ea – se giugiulesc și se hârjonesc fără frică de microbi și asistente punitive și fără să le pese de gemetele sau strigătele suferinzilor megieși. „Cine are chef să plângă să meargă acasă ori la parter, unde-i capela Sf. Gheorghe, aici e loc de răs”, par a transmite cei doi care imită porumbeii din fereastra salonului ce se giugiulesc matinal în așteptarea aceluiași brancardier ce poartă numele poetului roman exilat la Tomis.

În buzunarele pijamalei lălâi am pe lângă batiste și prosoapele umede, telefon și bani, dopuri antifon și carnețel cu pix pentru notițe, port și câteva bomboane mentolate și un pachetel de biscuiți ce-mi amintesc pe cei cu miros de naftalină pe care mi-i dădea, scoțându-i din lada cu țoale pentru înmormântare de la capătul patului, maica mare Trucăloaia. Ronțâi ca s-alung cele trei dușmance: foamea, plictiseala și moartea. Și pe-al parulea: frigul! Abia aștept să vină și să treacă iarna, ca să-și poată face efectul stanța pe care tocmai am notat-o:

Dispar spre cer, în mărțișor, opt babe:

Zile-nsemnate cu creștuș pe-o rază:

*Nehotărât, cu botu-ntins pe labe,
Visez ca ursul pești, când hibernează.*

E drept, uneori prefer abandonul fără luptă, dar acum lupt și cu cauzele pierdute. De aceea nici nu mă pot odihni.

Citesc, trăgând cu ochiul la cartea bisericească a însoțitoarei lui Pavle, grădinarul, că Iosif, tatăl pământean al lui Christos, cum ar veni, era „chipeș la statură și foarte frumos la față” (Facerea, 39.6). Cred că acea carte a Vechiului testament (Geneza) e singura pe care am citit-o pe îndelete, cap-coadă, din Biblie.

O clipă mă consider sfânt excomunicat. Nu știu dacă între personajele religioase există un asemenea specimen. În fond, un bolnav internat aici este o umbră însuflețită aflată la mâna unui medic plictisit care are și el, la urma urmelor, niște priorități și un planning existențial. De altfel, și spitalul de urgență *Frunzeasca* are altă ierarhie a urgențelor.

Vrei doctorii scumpe, plase moderne pentru hernii, brâuri elastice postoperatorii, pansamente antiseptice, amendamente calorice, dezinfectant parfumat, șervețele umede etc., am mai zis, se poate. Nu există, dar se găsește. Fac eforturi ... deosebite asistentele și cumpără, contra comision, de la firme speciale. Adică din depozit. Asemenea „eforturi” fac de la ... obraz și unii doctori precum Jucu sau Adam, ce au un amic, chipurile, care are un prieten ce aduce marfă din Austria. Bla, bla, bla!

L-am auzit pe-acest Adam cum îi spunea fiului decanului de vârstă al salonului meu, bătrânelul ce urma să fie operat de hernie:

— La etatea lui e bună și cea românească. La cât mai are de trăit îl ține, că nu cred să mai facă cine știe ce efort la 75 de ani!

— Ba, nu, domn doctor. Îi punem de-aia austriacă. Dau cât costă. Plus că n-are să se astâmpere. Merge la pădure. Se opintește, face efort.

— Bine. Ultima dată când mi-a adus, că acum e cu criza asta și cu riscuri, mi-a cerut șase mii.

— Vă las zece mii... Dacă mai trebuie, mai dau! Sănătatea lui tata înainte de toate!

Darnicul era unul dintre foștii lideri ai uzinei de pompe „Aversa”, unul dintre cei care-au reușit s-o pună pe butuci. Nu fără a-și trage partea leului.

Medicul s-a învoit. A fost chiar clement. („Nu, mai mult de opt mii nu-i dau!” „Foarte bine, și două mii pentru dumneavoastră! Să vă dea Dumnezeu sănătate!”) Clientul a plecat valvârtej să-i aducă cele de trebuință lui moșul cu auz fudul, dar cu propuneri *futeșe* printre femeile care se-aplecau dinadins să frece, și la noi în salon, cu mopul pe sub paturi. I-am văzut cheile de la mașină. Și el era filogerman, ca turcul de care m-am ciocnit la Călugărenii de la margine de București și ca Mercedeza, una dintre vecinele din blocul meu.

— Gata, am plecat! Să fii cuminte, tată! Sper să pot scoate mașina, că e groaznic să găsești un loc unde s-o tragi.

Eu am scăpat de stresul locului de parcare din Poiana cu Platani găsit mai mereu ocupat. Nu mai trebuie să pun în parbriz fluturași cu texte (inspirate după un american) ca acesta: *You take my space, I breack your face!* Cum ar veni: Dacă-mi ocupi locul, îți sparg mutra! Sau alte distihuri și mai sovietice, cum zice Tela:

*Dacă parchezi aici, Parbrizul face plici!
Mașina ici oprești, Te-anunț c-o s-o pățești!*

Cel puțin deocamdată, căci nu cred că voi renunța la șofat. Vorba unui coleg de generație și de suferință, cu care ședeam la coadă să ne măsurăm tensiunea: „Dacă dumneata zici c-ai fost șofer, sigur ai pensie mică!”

Eu îi spuseseam c-am avut un accident de mașină aflându-mă la volan. Iar el înțelesese ceea ce spunea. Fiecare cu ce-l doare! Sunt unii care fac confuzii și mai grave și nu-s internați. Din lipsă de spitale și, mai ales, de doctori. Apropo, doctorii se-ntrec uneori cu Dumnezeu, dar, mereu ies pe locul doi. În cazul meu n-a fost ... cazul.

Am mai spus că nu cred în blesteme și în destin. După acest accident mi-am revizuit părerile. De fapt n-am decât să fiu de acord cu Seneca: „Destinul îl conduce pe cel care îl acceptă și îl trage înapoi pe cel care refuză”.

Știu, servesc neliniști congelate, fructific angoase, transcriu tulburări. (*Așa-i, dragă, Adi Arinescu, ascultătorul textelor mele?*)

Doctorița Firu poreclită Laika o asigură pe țiganka descercăreață că bărbatu-său e pe drumul bun:

— Ai grijă să nu-l constipi. Să se cace cât mai mult, cât mai moale și cât mai des. Cred c-a fost cea mai grea operație în ăști 15 ani de când tai și cos în acest spital...

Mi-aduc aminte cele două operații la care am fost supus eu într-o viață de om: una de apendicită în copilărie și una pentru extirparea rădăcinii unei măsele de minte, cu minte cu tot, cum precizează, uneori, Scriitorinul. Mă rog, dacă n-ar fi o glumă răsuflată, aș invoca și operația de mătrează, adică frumoasa și lucioasa chelie cu care mă mândresc socratic!

„Iu-iu-iuuu!” Simt că-nebunesc. Acest semnal de prioritate care mi-a agresat auzul (și văzul, desigur!) pentru prima dată în New York cu vreo douăzeci de ani înapoi, a devenit și la noi factor de stres urban greu suportabil. Bucureștii sunt traversați de mașini ale stării de alertă care-și slobozesc semnalele luminoase și, mai ales, acustice. Din acest punct de vedere, al zgomotului, Capitala noastră, s-a aliniat la marile metropole ale lumii.

„Ovidiuuu!” se aude strigătul de luptă. E clar. Ne-nmulțim din nou. Alt amărât sau alți năpăstuiți ai sorții vin la spitalul speranțelor urgente.

*

Eu am intrat la *Frunzeasca* cu ochii în tavan, iar mai

bine de o săptămână, apoi, am privit numai plafonul. Cu un amendament: câteva ore din acest răstimp am privit și am încercat să număr picăturile din perfuzor. Cu ochii țintă în acel dispozitiv care trimite în vene fluidul tămăduitor ca pe niște secunde topite, mi-am închipuit și derulat scenarii, deveniri, vise. Vise fără somn. Închipuiri, năstrușnicii, halucinații.

Dinamismul meu debordant a fost încătușat 13 zile (trei la reanimare și zece la salon!), neastâmpărul meu efervescent s-a dat la ralanti. Trei zile – un ralanti din vecinătatea nefirii, urmat de alte zece zile (și mai ales nopți) ale chinului orizontalității fără posibilitatea alternativei de stânga sau dreapta. Doar cu fața în sus, cu ochii în tavan, cu respirația niciodată întreagă și totdeauna dureroasă.

La această stare postural-oculezică a mea s-a adăugat cea olfactiv-auditivă, provenită din mediu. Vânturile și clismele erau dezirabilități, cerințe ale medicilor care au făcut grele operații gastrice. Apoi strigătele, icnetele, gemetele bolnavilor și zgomotele

sau conversațiile personalului mi-au bombardat auzul, alungând și îngerii păzitori și zeii somnului.

M-am gândit, numărând picăturile serurilor destinate sistemului meu circulator, ce vor fi trăit acei oameni sortiți lagărelor de exterminare care erau supuși, inițial, unei trieri, la fel cum se-ntâmplă cu vitele în drumul spre abatoare. Spitalul *Frunzeasca* a fost, la un moment dat, în mintea mea răvășită, asemuit cu un Auschwitz în care avea loc despărțământul brutal al sufletelor de trupuri, cu ghiotura, ca urmare a unui grav accident al istoriei.

Cu ochii ațintiți la acea clepsidră de apă vie mi-am scris, în gând, și aceste notițe, pe care acum la torc în fire de cuvinte, în crâmpoie de fiori și trăiri. Trăiri de muribund supraviețuitor. Sau de viu post mortem!

Mai ieri – patriot cu jurământ militar și privațiuni suportate cu stoicism – eram în stare să-i împușc pe medicii care părăseau țara. Acum când văd cum arată un spital *nombre one*, mă mir că nume cu renume ca acești Guran, Rică, Dunca, Spânu și încă vreo câțiva ca ei (chiar și cei care-și comandă și cer de la obraz recompensele, precum Jucu, Adam sau Laika), mai acceptă umilința de a profesa aici.

Mai că-mi vine să mă dezlănțuiesc (în zadar) din nou în critici asupra guvernului care a pus la pământ sănătatea, educația, finanțele, apărarea, justiția, ordinea publică, agricultura, industriile, comerțul, sportul, cultura, mediul, relațiile externe. Adică totul. Nu are rost. Accept ceea ce spune toată lumea: aparțin unui popor de mâna a doua, incapabil să-și aleagă conducători, incompatibil cu cei ce refuză furțișagul, nemunca, incultura, intoleranța, violența, alcoolismul.

Într-o dimineață, parcă de vineri, când îmi făceam plimbarea miezonotică (mai bine zis, matinală fiindcă ceasul electronic de la jumătatea holului, arăta ora „trei împărțit la treisprezece”!) de sub stelajul cu flori de la intrarea dinspre iadul numit „chirurgie” spre raiul botezat *Dorsan*, mi-a sărit în cale o vietate care m-a speriat așa de tare, încât am simțit simultan, dureri atroce în toate oasele toracelui. Nu, nu era șoarece, nici măcar o mătă, ci un câine, un cățel care, la rându-i s-a speriat și s-a retras în ascunzătoarea sa dintre ghivece.

După un timp nocturn în care apt-combatanții eram doar noi, ne-am împrietenit. Zgaiba veselă și neastâmpărată cu o coadă mică, târcată, ridicată ca un catarg avea chef de joacă și hârjoană, dar jena mea intercostală nu mă lăsa să-i răspund provocărilor.

Cum de gardă era doctorița Firu și vestita Lula, asistenta cu buzunare doldora de bancnote și gura cât șura, am închis cățelușul într-un coș de plastic unde se adună probele de sânge, urină, fecale și spută pentru laborator, peste care am așezat o cutie de carton.

Am reintrat în salon și am ațipit. În zori am auzit hărmălaie umană și scheunat subțiratic de câine. Profesorul Rică a găsit jivina la ușa lui, a chemat-o la ... ordine pe Laika, iar aceasta s-a năpustit asupra Lucilei. Apoi, căteștrei, au tăbărât pe bietul patruped negricios și speriat, care a început să schiaune fără apărare.

A apărut și Hana-coțofana care l-a luat la măsurat cu codiriștea unui mop, dând deșteptarea celor din saloane. Inclusiv mie, care am ieșit pe hol unde, văzându-mă, cățelușul a venit și s-a așezat la picioarele mele, cerându-mi ajutorul.

— Ce aveți, doamnă cu animalul? zic. De ce nu-l luați la refec pe cel care l-a adus, bișnițarul de aparate de tensiune și glicemie, de termometre și alte scule sanitare contrafăcute ce se plimbă pe-aici în voie și se dă fratele doamnei cadru medical Geta de la clinica particulară *Dorsan* ?

Am turuit să se audă. A auzit și Laika, doctorița care l-a operat pe fostul meu vecin de pat, a cărui nevastă brunetă și descurcăreață era favorita acelei asistente cunoscută ca „Geta-broneta”, ce-i asigura odihna în saloanele amintitei clinici private cu spații închiriate la *Frunzeasca*.

Hana a tăcut (știa ea de ce), patru pedul a dispărut, dar subiectul a făcut vâlvă. Destul de puțin și ca o furtună într-un pahar cu apă, fiindcă urgențele așezământului medical de urgență nu îngăduia mai mult.

Sufăr durerile traumelor fizice datorate reacției xenofobe a *renaultei* mele capricioase. De ce xenofobe? Fiindcă a lovit mașina (made in Germania) a unui turc. Tocmai ea, franțuzoaica plină de hibe născută în Turcia!

Deși am stabilit că e ultima noapte de supliciu, a doua zi aflu că nu voi fi liberat. Tela și Costin au conspirat cu medicii să mai rămân. Un week-end la *Frunzeasca* face cât o condamnare privativă de libertate. Mă supun din motive de dosar. Insului care m-a transformat în victimă i s-a întocmit dosar penal pentru vătămare corporală din culpă.

Chiar dacă voi pleca (la cerere, dar și spre bucuria unui Rică, medic șperțar care abia așteaptă să aibă un pat liber!) nu voi merge acasă, ci într-un alt așezământ spitalicesc, pentru refacere. Costin îmi explică faptul că e nevoie de continuitate pentru instanță. Eu îi explic că mă interesează în primul rând sănătatea și confortul meu, necum instanța. El, pe bună dreptate, visează să recupereze și ceva bani din acest nefericit incident care m-a lăsat fără integritate fizică și fără mașină personală. Eu, pe rea dreptate, ca să zic așa, nu visez nimic. Nici nu pot. Teribilul lexotan sau bromazepam care-ar trebui să mă trimită imediat în brațele lui Morfeu, asupra mea n-au nici un efect. Așa că nu pot visa, fiindcă nu pot adormi!

— Cine e Trucală? strigă un extraterestru din ușa salonului.

— Eu ...

— Ridică-te și urmează-mă, tataie!

Era unul dintre acei inși echipați și înarmați pe spatele cărora scrie Security.

Mă chinuiesc cum pot, cu ajutorul tije de inox prevăzută cu cârlige pentru vasele de perfuzii recuperată, să mă ridic din pat. Nevasta culturistului, soția grădinarului și propria consoartă – adică însoțitoarele bolnavilor care au nevoie de ajutor – sunt plecate, câteștrele, la capelă fiindcă azi e zi mare în ortodoxie, Cuvioasa Parascheva. Ziua protoieresei și nașei noastre de nuntă de argint, doamna Chiva zisă Diva.

Mă simt mic și umilit ca-n copilăria vâliseceană când băieții mai mari, de la care am furat păcatul fumatului infantil și urâtenia înjurăturii porcoase, mă gratulau rimat: „Mergând cu vaca, / Fane piticu’ / Ștefan voinicu’ / Mănâncă kaka / Cu polonicu’.”

În surdină, într-un difuzor, pe hol se-aude melodia „Macarena” de „Los del Mar”.

— Hai, moșule, te mai câcâi mult? Te caută o prospătură ... mai zice paznicul în uniformă.

Îmi mușc limba să nu spun ceva. La capătul holului dau cu ochii de doi studenți de la Bravus: o fată din anul doi și prietenul ei din anul trei.

— Ce faceți, domn profesor?

— Ce să fac, măi copiii? M-a rugat doctorul Guran să-i întocmesc un plan de supraveghere optică a spitalului prin care să se reducă posturile cu personal de pază la jumătate! Criză, deh! zic făcându-le cu ochiul.

— Aaa. De aceea ați rămas și în week-end? zice studentul căruia i-am predat câte ceva din tainele comunicării persuasive.

— Haideți să vă arăt! Luați-vă halate de unică folosință!

După ce „cosmonautul” a dispărut, i-am întrebat dacă au avut probleme cu accesul.

— Ca să nu ne deconspirăm, i-am dat gorilei ăleia cinci lei.

— Bravo. Acum, la plecare, fiindcă voi nu o să mai veniți pe-aici, iar eu mă externez mâine, mai faceți o combinație operativă. Discutați între voi, dar s-audă el, că eu aș fi securistul care l-a avut drept turnător pe doctorul Guran, iar acum am ajuns șeful unei firme care face sisteme electronice de supraveghere, ce trimite-n șomaj personalul structurilor de pază și securitate ca și cea din care face și el parte.

— S-a marcat, domn profesor... zice băiatul.

— Fiți fără grijă! Întărește și studenta, prietena lui.

— Acum vă mulțumesc pentru vizită și banane și vă rog să vă petreceți week-end-ul în mod plăcut, la o terasă, un spectacol sau oriunde altundeva decât într-un spital. *Saluturi* tuturor colegilor!

Studentii au plecat, eu am încercat să trec la orizontală, dar, imediat, în dreptunghiul ușii, a apărut „cosmonautul”:

— Domn profesor, domn inginer, domn reporter, domn colonel, nu mă nenorociți!

Cei trei colegi de ... celulă, plus îngrijitorii, inclusiv grășana cu tatăl operat și aflat în rezerva vecină, priveau ca la dentist. Și eu, așijderea. Făceam pe nizmăi!

— Domnule, nu te-nțeleg. Eu sunt un biet moșulică și, pe deasupra, și accidentat. Mulțumesc că i-ai ajutat pe cei doi studenți să vină la mine...

— Lăsați ... Vă rog ... Asta e... Vă rog să mă-nțelegeți... Dacă aveți nevoie de ceva spuneți și v-aduc...

— Serios? Mă servești?

— Sigur că da... Plus că nu vreau să s-ajung în gura lui șefu. Am trei copiii... Nevastă-mea e șomeră...

— Bine. Te rog să-mi faci și mie o listă cu numele, prenumele, telefoanele și adresele doctorilor, asistentelor, infirmierelor și brancardierilor din secție.

— Am înțeles, mâine o aveți... Noapte bună.

Mi-am tras bandajul antilumină pe ochi și am încercat să mă autohipnotizez. Din holul ce cele două chiuvete am auzit-o pe grășana însoțitoare a bătrânului bolnav de Parkinson șoptind:

— Dracu să-l ia: doctorii îi zic profesor, dar a venit ăsta din pază care i s-a adresat cu grad militar. Unii zic că e scriitor, alții că e ziarist, dar e sigur securist. L-a dibuit bine nebunul ăla operat de cancer la prostată. Mare minune de n-o fi vreun infiltrat, vreun d-ăla acoperit. Eu nici nu cred că are coaste rupte. N-ai văzut că umblă toată noaptea, ca huhurezul... Parcă văd că ne umple de cine știe ce boală pe toți. Că vrea să-i de-a în gât pe asistente și pe doctorii care primesc atenții...

Ce-auzeam eu, auzeau, desigur și ceilalți colegi de salon. Fostul *prof* de sport al Teiei se trezi și el să ia cuvântul:

— Eu am fost victima securiștilor. Din cauza unuia, că de n-ar fi doamna de față (adică soția lui Pavle, că a mea plecase!) i-aș zice niște vorbe ca să mă răcoresc, n-am putut să plec la Montreal cu echipa de gimnastică unde Nadia a dat computerele peste cap obținând trei note de zece!

— Dar ce ți-au făcut, domnule? Îl ațâță culturistul.

— M-au prins când le-am zis elevilor că Ceaușescu e un prost, iar nevastă-sa o curvă!

— Păi dumneata ești cam curajos: și pe ai de azi îi acuzi că au scame în creier, iar profesorului Rică și doctorului Adam, care te-au operat le ziseși că-s măcelari proști ... îndrăzni grădinarul sârb Pavle.

— După cum vorbești, mare minune de n-ai fost și dumneata securist! conchise sportivul operat de adenom de prostată.

— Am fost și mai sunt. Cultiv zarzavat de ochii lumii, iar în piață culeg informații despre inșii proști și creduli. Asta acum, fiindcă atunci când eram tânăr am lucrat în Libia. M-a trimis Securitatea să-i corup pe islamiiști lui Gaddafi și nu pot spune că nu m-am achitat de misiune. Mai ales că i-am învățat să fabrice țuică din struguri, banane și portocale și după aceea s-o bea. După ce se-mbătau le smulgeam informații despre locurile unde-și țineau oile, dădeam iama în turme, răpeam câteva și le pregăteam haiducește, băgând burțile în draci și eu și ai vreo cinci români cu care eram la post...

— De-aia tragi acum cu stomacul... constată Culturistul, care s-a prins că Pavlică are chef de mișto. Numai *proful* de sport care era chiar ținta ironiei grădinarului nu s-a prins. El o ține pe-a lui: că l-au lucrat securiștii, care i-au barat drumul spre Montreal!

Rezonanța prostimii à la Gustave Le Bon. Agresiunea inferiorității, inferioritatea agresorilor. Suspiciuni contondente. Ce sentiment inuman, drept combustie pentru un verb indezirabil: a suspecta. A suspiciona. A pune la îndoială. A face proces de intenție pentru minciună. Turma de behăitori și spiritul de turmă...

Cândva mă jucam cu infinitivele: a mânca – mâncărime, a suspecta – suspiciune. Acum le simt și le suport mâncăriciul pe propria piele nespălată de o săptămână încheiată.

Sper ca aceste digresiuni să nu provoace alte agresiuni. De fapt, ar trebui să știm cu toții că binele se face, în timp ce răul se evită. Dacă evitam accidentul acum era bine. Nu s-a putut. N-am putut, deși vă sunt semen. Adică mă deosebesc de toți. Semenii se aseamănă, nu-s identici. (*Păi, nu, dragă colega Adi Arinescu?*)

Când m-am privit în oglinda de pe holișorul care leagă cele două saloane cu WC-ul și, respectiv, cu dușul, mi s-a părut că-s unul dintre nemuriții în piatră la Mont Rushmore, când, de fapt arătam mai rău decât kitsch-ul de cremene de la Severin, care-ncearcă să imite sculptura de la Los Angeles, cu cei patru președinți americani, redându-l privirii, chipurile, pe Decebal. Sunt bărbos și alb de nesomn. Un bătrân pucios, vorba Telei.

Stau lungit pe spate și surâd. Spinarea parcă-i zid de teracotă. Surâsul este o stare de a fi a încordării. Parc-am notat undeva că una e să râzi la el și alta e să râzi de el. Eu, aici, mă aflu în ambele ipostaze.

Mă las mințit de mine însumi. Încep să sforăi teatral.

Tocmai când eram în ... toiul somnului m-a ... trezit Georgia, asistenta cea simpatică și iubitoare de lectură să-mi facă antibioticul intravenos.

— M-am uitat pe net. Am rămas plăcut impresionată să constat cu cine am avut de-a face. Trebuie să vă măsoar și tensiunea arterială și temperatura. Dar constat că sunteți cam transpirat. Mi se pare mie sau aveți și un ușor tremurat?...

— Da ... Emoția ultimei nopți de dragoste...

— Dacă continuăm jocul, mâine noapte ar trebui să fie prima de război...

— Războiul meu este neîncetat. Îl duc în tranșeele cuvântului. Ce s-ar fi întâmplat dacă scoteam din torpedoul mașinii pistolul și-mi făceam dreptate, împușcându-l pe turcul care m-a lăsat din om neom? E drept că unii oameni merită asemenea corecții, dar eu cred că mai eficient ca glonțul e pamfletul, mai greu decât pedeapsa cu moartea, cu care sunt, totuși, de acord, este supliciuul suferinței.

— Sunteți un tip pe cât de sensibil, pe atât de versatil, pe cât de aluziv, pe atât de subtil...

— ... Pândit, totuși, de superficialitate și tern narativ...

— Aveți o modestie axiologică și un behaviorism adaptabil.

— ... Și, totuși, mă mișc între limitele unei futilități pernicioase... Se vede de la o poștă că nu-mi plac dametele sau demoazele care urmează cura de îndobitocire cu seriale asiatice sau cu telenovele sud-americane...

Atât culturistul bodyguard de localuri cu fițe cât și profesorul tracasat de securiști, ca să nu mai vorbesc de grădinarul blindat cu furtunuri, au luat parte în tăcere la dialogul *colprofdringului* care sunt cu asistenta ce și-a ratat o carieră artistică rămasă pasiune, din pricini de neajunsuri familiale.

Și așa eram suspect, acum am devenit de-a dreptul periculos. Bine că mâine voi părăsi spitalul. Dar cine știe câți vor plânge după aceea? De la angajatul firmei de pază și securitate la asistenta cu gură mare și buzunarele burdușite de bancnotele ciubucului, de la sexy brancardierul *Oviduru* la starostele doctorilor ce inventează imposibilități posibile pentru care pretind sume exorbitante.

— Văd că te cunosc cam toți pe-aici! i-am zis, înainte să i se scoată salba de mărgele din vezica biliară, tânărului sudor cu leafă de zece ori mai mare ca a mea.

— Mă cunosc fiindcă le umplu buzunarele. Adineauri, doctorul Jucu m-a chemat la el în birou să-mi dea indicații cum să mă pansez, cum să mă abțin de la alcool și efort și, desigur, să primească plicul cu zece miare deși frate-meu, mai pe nimic, i-a făcut o vilă ca o bijuterie de cam 300 de mii de euro, pe degeaba. Eu știu că, la operația mea, nici măcar n-a făcut el treaba, ci puștii ăia doi, simpatici, fata cu ochelari și băiatul cu bărbuță, rezidenții. Asta e! Asta-i mersul! Dai la... pește. La Rechinul Ju!

Așa este. Plus că înclin să-i dau dreptate Adriei care strigă că doctorii taie și coase, pleacă cu potul cel gras, iar ele, asistentele, rămân să se lupte cu cadavrul viu, mulțumindu-se cu câteva bancnote (dacă au noroc și de alea) și cu sute de reproșuri, chiar înjurături (de care au noroc cu vârful și îndesat).

Cât privește porecla lui Mister Ju, ea mi-a amintit de un colonel cu același renume, care urca în autobuzul ce ne ducea, pe mine și pe colegii din Comandamentul Trupelor de Securitate, la sediul din Băneasa. „Peștele” cel cu epoleți ne trezea pe toți care picoteam pe scaune ca să dăm noroc cu el și să ne întrebe de sănătate cu aceeași formulă: „Ce faci, crapule!?”

Cât am stat internat aici mi-a sunat telefonul în draci. *Gulf Stream* mi s-a părut potopul de unde care au năvălit spre urechile mele. Nici nu se putea să fie altfel într-un infern ca spitalul *Frunzeasca*. Au fost apeluri ale unor oameni curioși, ale unora care au voit să-mi arate solidaritate, chiar prietenie, dar cel mai interesant telefon l-am primit de la decanul facultății de jurnalism al Universității Venus care m-a luat direct:

— Băi, Fane, tu ești om serios? În ediția trecută ți-am lăsat o pagină de ziar cu chenar negru și tu ți-ai permis să supraviețuiești. Acum, am aflat de la o fostă studentă care te-a văzut acolo, unde este internată și mama ei operată pentru a i se face trei by-pas-

uri, că ești pe cale s-o mierlești, iar de la alta, al cărui tată e brancardier la *Frunzească*, am înțeles că ești bine, mersi, și abia aștepti să recuperezi partidele de amoruri clandestine. Spune-mi tu mie, ai de gând să pleci ori să mai stai?

— O să plec, fiindcă mi s-a urât de acest iad ... îi răspund.

— Deci să-ți las pagină cu chenar negru?!

— Faci cum crezi. Tu ești boss și de facultate, și de ziar cu notorietate.

— Bă, fii atent că dacă nu mori și eu am scos ediția cu tine mort te ucid cu mâna mea.

— Mi se pare corect, că dacă pui pe-altcineva s-o facă se și află și te mai și costă!

— Du-te-n sânge de nebun!

Acum îmi dau seama de ce neurochirurgul mi-a stabilit între punctele obligatorii de interdicție: consumul de alcool!

Alt telefon a venit de la o masterandă pe care o coordonez să-și finalizeze și să-și susțină dizertația de absolvire:

— Domnul profesor Trucală?

— Da.

— Dumneavoastră sunteți?

— Nici eu nu știu bine.

— Unde vă aflați?

— Nici asta nu știu bine. Dacă-i dau dreptate lui Dante mă aflu la granița dintre rai și iad, în purgatoriu.

— Mă iertați ... Doamne apără și păzește!

— Amin!

Am aflat, după câteva săptămâni, că fata s-a speriat așa de rău, încât a avut nevoie de consiliere psihologică. A crezut că chiar luase legătura cu un strigoii.

Și după ce am ieșit din spital, mulți au venit să mă pipăie, să se convingă că sunt eu, mai ales după ce au văzut ... mașina. Fosta mașină. Relicva. Epava. Mormanul de fiare rezultat din impactul cu Jeep-ul negru. De fapt, cu G.P-ul, adică *general purchase*...

În penultima zi s-a umflat în pene un vânt rebel, dar decis. Răsufletul rece e replica la București a vifornitei ce s-a abătut în zonele montane. Puzderie de ciori gureșe au înnegrit cerul. Cohorte de nori năvălași, vineții și amenințatori pun stăpânire pe Capitală. Cotropitorii din înalt îmi par trupe de rebeli care au transformat Libia într-un teatru de război. Abia am văzut pe un mic ecran (îndeletnicire interzisă de către neurochirurg!) cum niște primitivi manipulați (ca „revoluționarii Decembriadei de la București” ori ca „mercenarii huilei în mineriada” ce i-a survenit!) l-au atacat pe șeful statului libian, maltratându-l, linșându-l, ucigându-l, mai abitir ca pe Saddam Hussein. După modelul praghez, mișcările din Maghreb s-au numit „primăvara arabă”. Acest „anotimp sângeros” tinde să aibă efecte și dincolo de Golful Persic, fiindcă s-a mutat în Siria și Iran!

Mi se pare c-am mai zis undeva că liderii de azi trebuie să stăpânească managementul complexității. În condițiile în care un îmbogățit ca bodyguardul coleg de pat aruncă cu bani în toți în timp ce doctorul „cincinalist” Jucu cere sume fabuloase fără rușine, e clar că nu greșesc când spun că aceste personaje ale infracțiunii de luare și dare de mită sunt niște mârłani. Mârłanul fiind, se știe, un grosolan abdatat. Un subțire de obraz care poartă barbă, cum se exprima prietenul meu Scriitorincul, pe care l-am cam fluit, interzicându-i să mă viziteze la *Frunzeasca*..

Asta e. Suntem în epoca apocalipselor previzionate, planificate, reportate, amânate. Trăim într-un amalgam de concordanță / discordanță și concordie / discordie. Într-un clocot.

Sora Geta și protejatele ei, bruneta din Ferentari și grășana din Bacău, chicotesc c-au găsit o cremă nemțească pentru îngrijirea corpului femeilor intitulată: *Ampullen-Kur*, dar rămân impasibile când o vizitatoare poartă un tricou pe care scrie: *I don't need sex. My government fucks me everyday.*

Domnișoara (bună, blondă, bucureșteancă) nu l-a cunoscut pe Ovidiu. Oricum sunt obligat să traduc acel text: N-am nevoie de sex. Guvernul mă regulează zilnic!

*

Ce chestie! Accidentul ale cărui urmări nu s-au încheiat, mai ales că dacă mă aplec, îmi pierd echilibrul și mă prăbușesc, reprezintă (vreau să cred c-a reprezentat) cum zic bătrânii, cumpăna vieții.

Culmea e că, pe masă, în seara dinaintea încheștării cu turcii (mă refer la șoferul iresponsabil și consoarta care-l secunda, tot la volan, în altă mașină), am scrijelit un fel de epitaf care, sigur, nu i-a plăcut lui Dumnezeu, astfel c-a hotărât să-mi mai acorde timp pentru alte încercări. Îl reproduc, totuși, cu precizarea că și cele câteva zeci de poeme scrise în această toamnă au aceeași temă a isprăvirii aței de pe mosorul vieții:

*Și de-o să fie zi,
Și de-a să fie noapte,
Atunci când nu voi mai fi,
Voi spune aceste șoapte
Din pat de lut ud: Ei și?!
Voi să mergeți mai departe
Cântând: re, do, sol, si!*

Acum ar cam trebui să nu-mi mai justific trăirile: le am căci sunt viu. Înviat dacă vreți. N-am zis sănătos. Sănătatea e la fel de ideală deci imposibilă, ca și comunismul. Bietul asasinat, Ceaușescu, la fel ca și Saddam sau ca Gaddafi, prietenii lui, cerea să facem totul, în loc să ne solicite să facem esențialul.

Utopii. Sănătatea, educația, bunăstarea, fericirea, liniștea. Slalom printre aspirații. De aceea medicii au inventat cuvântul magic „ameliorat”. Cine iese sănătos dintr-un spital? Ar fi culmea utopiei să mori din pricina sănătății, nu a bolii. Chiar și cea mai grea și incurabilă dintre ele: boala bătrâneții.

Cohorta de muschetari sau cavaleri ai lui Hippocrate care se perindă prin saloane împărțind, cu țărâita, însănătoșire grabnică sunt niște bolnavi. Bolnavi cu statut de medic, nu de pacient.

Geamurile trepidează, semn că iarna bate la ... ușă. Îmi lăcrimează ochiul stâng. Pesemne pentru a-mi aminti că, militar bătrân fiind, atunci când plângi ești de tot răsul. Mă aflu în postura de a mă plânge că am. Toți bolnavii o fac: plâng că au una sau mai multe hibe.

Mă simt din ce în ce mai obosit și mai bătrân. Spitalizarea m-a ajutat să înțeleg asta și mai bine. Mă întreb ca fărâma de Dumnezeu (cel mai Bătrân!) dacă și Creatorul are momente când obosește, dacă are stări de lehamite și întristare?

Eu, unul m-am săturat. Mai ales de precauții. Și de incompatibilități românești numite „merge și așa”.

Nu cumva Pământul e o reuniune de cimitire? Oricum Planeta e bolnavă. Majoritatea locuitorilor ei se manifestă ca niște nebuni cum majoritatea liderilor se dovedesc paranoici.

Alegem, ne entuziasmăm, ne-mbătăm cu speranțe, ovaționăm, adulăm, aplaudăm, apoi renegăm, hulim, detronăm, ucidem. Ciclul barbariei.

E noapte-n toi. Îmi plimb suferințele și neputința pe hol. Poposesc în fața ușilor pe care scrie, în stânga: „Spre chirurgie buco-maxilo-facială, *renovare*”, în centru: „Exit, *atenție la scări!*” și „Sălile de operație 5, 6, 7, *acces strict interzis!*”, iar în dreapta sunt cele două uși de acces la „lift” și „lift de urgență”. Tot aici, lângă intrările în ascensoare se află automatul cu oferte calde (ceai, cappuccino, cafea lungă, cafea cu lapte, espresso) și automatul cu halate de unică folosință (*tarif unic cinci lei, aparatul dă rest*). Ambele dichisuri cu fante pentru accesul bancnotelor absorb biletele de bancă, dar nu oferă nimic. Nici măcar un *sorry* pe ecranul unde, în schimb, apar cuvântul credit urmat de niște cifre. E vorba de suma impozitului pe prostie a celor care au introdus bancnote, au apăsat butoane și au primit posibilitatea să înjure. Mie fiindu-mi interzise și cafeaua, și prostia n-am motiv să mă exprim vulgar.

În schimb, acolo, în miez de noapte, las gândurile vraiste și le-ndemn să umble razna. Chiar mă întreb ce mi-e, de pildă, un ACV – accident vascular cerebral – care te așează în căruț ca pe-o legumă într-o lădiță cărată c-o furgonetă la un restaurant intim sau la un spital cu pacienți cărora le este interzis să mănânce decât supă de zarzavat strecurată și trimisă în partea jejunală printr-o perfuzie, și ce mi-e, de-o altă pildă, dacă-ți pică în cap un sac cu ciment? Ajungi la fel, tot o conopidă flască ori un praz feștelit, o fosilă vie care, scăpat de sub corsetul sedativelor constăți că ești legat de pat cu tifon și strigi la toți, implori tot ce mișcă și vorbește și te ignoră să-ți împrumute o foarfecă pentru a te elibera.

Și dacă, să zicem, acea eliberare s-ar produce ai ajunge iarăși pe masa de tocat mai rapid și mai în pericol de-a fi luat la întrebări cu satârul, cu firizul, cu dălțița, cu pensele și cu cuțitașul acela spăimos de-i spune bisturiu și-i strâns între degetele închinăciunii.

Dacă nu e un fel de măcelărie, chirurgia e totuși o bucătărie de lux. Carmangerie umană. Aici se practică o artă culinară în care, ca și bucătarii ce n-au milă pentru sacrificarea tuberculilor de cartof sau a căpățânilor de varză, doctorii și personal ajutător taie, toacă, cioplesc, curăță, râcăie, râd, rad și răzuiesc.

Adam de pildă vorbește despre isprava lui de a fi modificat un stomac, de parc-ar fi făcut o autopsie. Cel mult parc-ar fi scopit un porc. Rică, șeful, îl ascultă cu interes, deși știu sigur că-l privește pentru a citi cât i-au vârât în buzunar pacientul sau rudele. Doar eu și Pavle, vecinul de pat, ne scuturăm de fior. Mai ales eu, care nu am curaj să sacrific nici un animal, nici măcar o pasăre!

Chirurgii – acești dușmani ai lui Dumnezeu – nu pot fi asemuiți cu veterinarii sau „doctorii de morți”, cum li se mai spune legiștilor. Ei nu apelează la anesteziști – tot Adam e supărat și-o și spune, nonșalant, că trebuie să-mpartă ciubucul primit cu anestezistul! – fiindcă pacienții lor nu se văicăresc. Medicii legiști, măcar, pot face operații sub influența anestezicului numit whisky, fiindcă și dacă greșesc, nu pătesc ce-a pățit doctorul Giomu (care nici n-a pățit cine știe ce, fiindcă nu l-a scopit nimeni, ca represalii c-a retezat, din greșeală, chirurg ce se afla, penisul unui tânăr pacient!), ei pot

confunda un organ, un țesut, un os ori o excrescență, că nu-i acuză nimeni de mal praxis! Și doctorii de animale își pot permite abateri de la jurământul lui Hippocrate, chit că pacienții lor strigă, săracii, dar un animal zbiară-latră-miaună-guiță-mugește-behăiește și dacă-l doare și dacă nu!

Aici, la *Frunzeasca* vin fel de fel de victime. Numai umane. Sunt triate jos, la parter. Cei cu puls, cu voce, cu șanse sunt transportați direct în sălile de operații, pe „mesele de tranșat” sau pe „altarele speranței” lăsând în urma lor strigăte ale asistentelor:

— Domn doctor Jucu, avem un împușcat stabil hemodinamic...

— Domn doctor Dunca, avem un înjunghiat în burtă, cu hemoragie internă...

— Domn doctor Rică, avem o mușcătură de câine urâtă, de testicule...

— Doamna doctor Firu avem o evoluție urâtă după un avort auto-provocat, în luna șase...

Stau în pat ca un câine bătut, legat și privind spăsit stăpânul.

— Semnați aici că sunteți de acord cu intervenția chirurgicală ... aud pe același om care mi se pare că doar această misiune îi revine. E mic, bărbos și face pe importantul. Ar face și pe impozantul, dar nu poate.

Iese el și intră altul. Un stagiar sau rezident:

— Ai avut splina ruptă. Nu s-a văzut la ecograf. Poți spune câtă votcă ai înghițit ieri?

— Nu ...

— Ai băut-o simplă sau în amestec?

— Cu praf...

— Să vedem ce zice profesorul. Ce ai mata acolo e urât, ce trebuie să-ți facem costă: și timp și bani.

— Dau oricât!

Expresii ale disperării. Dialoguri din vecinătatea absurdului. Cu ochii închiși, întins pe spate – singură poziție admisă și admisibilă – parc-aș fi pe-o plajă agresată de mașini, câini vagabonzi, gunoarie și înjurături, de la Olimp. Cel puțin așa mă închipui: făcând băi de soare, ca acum două luni. De mare nu e nevoie că trupul îmi înoată în apă sărată. Noroc cu Iluț, doctorul meu cu bărbuță mică și inimă mare, ce m-ajută să mă ridic, să mă zvânt și să umblu. Să calc ferit și atent ca printre cioburile, scoicile, mizeriile plajei muribunde și urât mirositoare de la etajul cinci.

Pe hol trec doi polițiști în uniformă. E a treia oară când văd forțele de ordine aici. Fie aduc răniți încâtușați (*s-au opus arestării, au încercat să fugă de sub escortă, au sărit pe fereastră în timpul anchetei*), fie găsesc, internați, indivizi ce-și fabrică alibiuri cu complicități medicale, contra bancnote care cândva se numeau parale. Parale sau pițule, marafeți sau fonșnitori ce se vâra în încăpătorul buzunar al halatului ca de florăreasă al surorii Lula. Și a altora ca dumneaei! Să facă ceea ce trebuie fiindcă au leafă, ori să nu facă ceea ce trebuie, că au autoritate. Să închidă ochii când fumătorul din WC care-i vede pe oamenii legii murmură pentru el, dar să se audă și pe hol: „Tu-vă-n gură de *pulițiști!*”

— Fetelor, mâine e ziua șefei de la RMN. Ar trebui să strângem câte ceva să-i facem o surpriză. Chiar și însoțitorii ăștia care ne respiră aerul și ne încurcă pe-aici ar trebui implicați să cotizeze. Te ocupi tu, Iunia?

— De ce eu, șefa? Nu e *Orgia* de noapte. Ce-are altceva de făcut?

Vorba actorului Ion Caramitru, directorul Naționalului, care, într-o reclamă, își invită spectatorii să vină la teatru, concluzionând: „Ce altceva aveți de făcut?” „O nouă lovituție!” aș fi zis.

Catela scapă de dijmă. Ea nu rămâne peste noapte. Nici n-o las, nici nu e cazul. E drept, și acasă tot nu poate dormi, dar, măcar e acasă: se spală, gătește, se uită la televizor și așteaptă să sune ceasul și să vină din nou aici. (*Îți place, nene Adi Arinescu? Ia fii atent!*)

Pe un perete e lipit un afiș: „Aerul condiționat funcționează non-stop!” O fi funcționat astă vară. Acum funcționează deschiderea ferestrelor care, totuși, nu reușesc să scoată în afara zonei de inspirație a nărilor miesmele și izurile.

— Aduceți, dracului un ventilator și puneți-l la curul lu moșul ăsta care altceva nu știe decât să urle și să se cace! zice doctorul de gardă sfidând și limba română (*lu în locul moșului*), și bunul simț (măcar zicea face caca, fiindcă de față erau și niște doamne!).

„Garda moare, dar nu se predă”. Garda, misiune de luptă. Luptă cu garda jos sau joasă... „Tânăra gardă”, de Alexandr Fadeev. En garde! Un gard, două garduri! A garda-gardare... Creierul meu toarce ca o mătă. Secretă gânduri pe teme date. Acum e la rând acest gard și regard! Garder și regarder!

Sora de gardă se execută. Are garda jos. Deci e vulnerabilă. Nu te pui cu medicii. Majoritatea înjunghie și înjură!

— De mâine plec în concediu. Să vedem la cine o să mai strige! vorbește asistenta din tura de noapte, pentru sine și pentru urechile care sunt dispuse să asculte ceea ce aud.

Ceasul electronic e un țacănit. Bate ca o inimă: egal și enervant. Mestecă secunde de tăcere.

La... măcelăria *Frunzeasca* a venit și un donator de organe. L-a adus o Honda care s-a agățat cu cornul stâng de-o căruță. Motocicleta a făcut ca un taur pe ghețuș, s-a scuturat și l-a aruncat pe călăreț pe părți, risipindu-l peste tot. O parte din acele părți vorbește, alte părți mișcă. Abatorul de oameni este chemat să facă din aceste cărnuri vii, un organism uman. Uneori reușește.

Adevărul e că, statistic vorbind, dintre muribunzii declarați fără șanse care au fost aduși aici, au plecat mai mulți acasă, decât la cimitir. E drept, un rol important îl joacă „*smurdiștii*”, atât mașinile – ca și cea care m-a extras pe mine din *renaulta-rablă-reclivă* și m-a adus aici, *fosilă-mumie-epavă* de carne – cât, mai ales, elicopterele care fac să sucombe distanțele, împruținează secunde și dau șanse în plus vieții. Cel mai important rol, însă, îl au tot doctorii – casapi, măcelari, jupuitori, jecmănitori sau cum or mai fi porecliți – care repun în loc piesele organismului uman și nu oricum, ci în așa fel încât s-o ia din nou din loc, să pornească la cheie și să se-aștearnă la drum. Atât cât va mai fi de parcurs acel drum „fără alte reparații capitale”.

Gata: evrika! Știu cine era motociclistul din vis și de la locul faptei. Tot el era și-n mașina celor de la descarcerare. Se numește Gil Neagu și precis mă cunoaște, dacă nu cumva m-a urmărit. Nu mai știu ce face și ce este, din ziua când, la restaurantul Brotăcei l-a răpit pe deputatul Panfil Zăprea, una și aceeași persoană cu fostul colonel de securitate care s-a născut în aceeași localitate argeșeană ca și mine, fosta comună Adâncata. Zăprea cel bolnav de hemoroizi, care citea așezat cu poponețul într-un lighean cu licori tămăduitoare. E posibil să n-o fi fost Gil, dar mi-a venit în fața ochilor din cauza *hondistului*, ce era s-ajungă aici în calitate de donator de organe. (*Dai din cap, semn că mă aprobi, magistre Arinescu!*)

Un amic jandarm care a auzit prin ce am trecut s-a oferit să-mi serbeze în fiecare an ziua de naștere. În acel unșpe octombrie, toți mi-au zis că m-am născut a doua oară. Ziua mea de renaștere. Tot o marți! Cum ar veni, deși era să-mi fie fatală, marțea mi-e tot fastă. Marți am sosit pe lume, marți am revenit printre ai mei după ce-mi luasem tălpășița într-un război româno-franco-germano-turc. M-am referit la cetățenia combatanților și la proveniența mașinilor de luptă. Unii, inclusiv eu, spun că încă n-am revenit printre cei dintre care am plecat, dar asta e altă căciulă.

Pe holuri miroase a de toate. Întreb de unde sosește acel odor persistent. „Așa miroase formaldehida”, zice Geta bruneta care împinge un cărucior cu accesorii medicale, cât e ziua de lungă. Ziua de nemuncă, desigur, care are opt ore. „A formaldehidă și cufureală de bătrân pucios!” îi ține hangul cea pe care lovitul în cap cu sacul de ciment o mângâiase pe picioare. „Ce, tataie, nu-ți place, de strâmbi din nas?” zice și bruneta însoțitoare a operatului de încurcătură de mațe, pe care doctorița Firu alias Laika îl imploră să aibă scaun! Nu eu eram tataie și strâmbătorul din nas, dar puteam să mă consider. „Da’ fetili astea care stau tot timpul în duhori și putori, pă un salariu de mizerie?” Țigăncușa striga tare s-o audă Geta, tovarășa de etnie, cum îi i-a partea și să-i facă rost de „ogeac” pentru noaptea de veghe ce urma.

Mă duce gândul la bani. La pensia suspendată și leafa decimată. Leafă neridicată. De unde s-or fi adunat atâtea mii de euro plătite numai în acest an pe excursii efectuate împreună cu Ela în Londra și Praga, pe vacanța derulată pe litoral laolaltă cu Matei, pe „aventura” numită reabilitarea casei copilăriei Telei de la Obligați, pe sumele (frumușele) cu care l-am „împrumutat” pe Costin și pe cheltuielile curente la care se adaugă și ciubucurile inerente date doctorilor? De unde? Din cumpătarea și abținerea trecutului în care am muncit ca robul și am răbdat ca boul. Ca să ce? Să mi se reproșeze: Ai dat tot timpul bani doar mă-ti, soru-ti și nepoată-ti!

Uneori mă înspăimânt și eu ce sume am zălogit în conturi, iar acum, când le-am mătrășit pentru a vedea lumea, a face mormânt în cimitirul Adunați și „mausoleu” (cum spune Costin) la Obligați, în loc să-i dau lui acei bani, cum ar fi fost firesc, sufăr acuze, critici, ocară fiului risipitor, dar și a mamei lui care dacă ar face o simplă adunare ar constata c-am consumat (amandoi) de vreo șapte ori mai mult decât am produs (numai eu).

În loc să mă bucur că încă respir – chit că foarte greu și perpelindu-mă ca un pește pus pe plită, înotând în nădușeli și clocotind la foc redus de 38⁰, periculos și grăitor despre ita (infecția) care nu se știe unde e localizată – la rădăcina unei măsele, sub pleura unui plămân, sub arahnoida meningeală ori la vreun rinichi plin de calculi și nisip, în loc să-mi pară bine că supraviețuiesc, îmi ațâț nervii și așa chinuiți de somnifere fără efect, betaserc tablete și lamele de sânge intracranian.

În puținele evadări din real ale nopții visez imposibilități posibile. Noaptea trecută am zburat cu avionul. Zbor nefast, fiindcă aparatul s-a prăbușit. În drumul spre pământ al aeronavei, instinctul de conservare al pasagerului Ștefan Trucală a acționat în mod firesc: m-am prins cu mâna de brațul scaunului și am apăsat pe butonul care grăbește apariția măștii de oxigen.

Deodată m-am trezit cu stewardesa aplecată asupra mea:

— Ce-ați pățit, domn profesor? Ați căzut din pat? De ce nu mi-ați cerut ajutorul?

Era îngrijitoarea și soția grădinarului sârb Pavle. De-a lungul patului era întins pe podea suportul pentru perfuzii. Îl atinsesem cu mâna prin somn și căzuse. Alături

căzusem și eu. Salonul 16 era habitaculul Bőingului, iar ceilalți pasageri mă priveau uimiți. Stewardesa de drept, adică asistenta de serviciu și căpitanul aeronavei, adică medicul de gardă, picoteau cine știe pe unde, în timp ce avionul *Frunzeasca* plutea pus pe pilot automat.

Am uitat de dorul arcurilor costale fracturate. Mi-am regăsit locul de pasager și am continuat să traversez acea noapte cât un Ocean Atlantic...

Mi-am mai revenit o dată dintr-un dus. Eram în post-operator la terapie intensivă. M-am trezit dintr-un somn iepuresc, un pic speriat. Făcând ochii mari. Am văzut întâi un ecuson, apoi o bluză vernil, după aceea niște sâni și-n final am simțit mâna acelei asistente mângâindu-mă. Îmi căuta o venă unde să-mi fixeze o branulă. Înțepătoare la ochi, începătoare! Era Iunia, cea cu șuvițe blonde și șatene pe creștet și cu întruchiparea sictirului pe figură.

După mine l-a înțepat pe vecinul brunet, căruia i s-a făcut rău.

— Ce-ai, domnule? Te-ai speriat dintr-atâta? Cine-l îngrijește? Dumneata? Moaie un prosop în apă și tamponează-i fruntea!

Țiganul operat de încurcătură de mațe și-a pierdut orice culoare. Iunia nu și-a pierdut nimic:

— Auzi? Mi-e să nu-mi faci pe mortul că te plesnesc de nu te vezi. Ori vrei să pleci pe urma ăluia venit pe bucăți, ce s-a dus la fier vechi după motocicletă care l-a răpus?

Pacientul și-a revenit. Mai mult de frică. La *Frunzeasca* e un fel de luptă pentru existență. Cine-i slab de înger, la trup, la suflet și la buzunar cade din cuib ca puiul cel pipernicit, împins de ceilalți și ignorat de părinții mulțumiți că au o gură, mă rog, un cioc mai puțin de hrănit.

Când m-am plimbat – în timpul turei Georgiei – și am tras cu ochiul la fructul interzis de doctorul Spănu – televizorul – am văzut un reportaj macabru. O mamă cu cinci copii, când l-a adus pe lume pe al șaselea, l-a aruncat în latrină. L-a salvat tatăl. Drept care întreb pe femininele din zonă: Când va crește mare, acel prunc își va iubi mama?

Ar trebui să evit asemenea subiecte! Ce mai contează! Față de ce văd aici, un fapt divers în plus nu mai înseamnă nimic. De aceea Iunia și ca ea mai toate asistentele sunt niște dure. S-au imunizat. Cine se laudă, cine râde, cine se bucură că e la urgență? Toți strigă, cer, se vaită, se tânguie, urlă. Asistentele nu le pot lua suferința. Cel mult le-o alină. Cu sedative. Dacă ai bani să ți le cumperi. Dacă nu, e liber la urlat. Exact cum m-am tânguit eu într-o singurătate neagră, alungată mai cât acolo de un neon pâlpâitor ce-și strecura, de pe hol, scintilațiile pe ușa deschisă a salonului, până la patul meu.

Noroc că monotonia respirațiilor de suferind mi-era întreruptă de câte o replică feminină venită de pe același hol și menită să-mi deturneze gândurile albe:

— Ce-ai fa, ți s-a făcut de tăureală? Așteaptă că mai sunt câteva ore și vine Ovidiu la post!

— Nu ți-e, fă, rușine? Crezi că pe mine mă cheamă ca pe tine să mă-ntind în depozitul de efecte cu brancardierul?

— Alo! Alo! Doamnelor, aici avem și urechi care aud și oameni ce sunt ce nu par a fi! Vă rog să vă abțineți.

Au fost trei replici ale unor îngrijitoare puse la punct de doamna Balada, sora șefă. Urechile care aud erau ale mele, iar cel ce nu părea a fi ce era, tot eu!

Ca să le alimentez suspiciunea, m-am prefăcut că vorbesc la telefon cu un mare grangure:

— Păi, domnule secretar de stat, mulți nu mai au rușine și frână la limbă. Ar trebui luate măsuri radicale. Dacă-mi permiteți, am să vă citesc ce a putut să scrie personajul de care v-am vorbit acum o lună... Da? Aveți puțin timp? Iată: „*Ce s-o mai lungim, dumneavoastră, nobilii... mă rog, așa vă cataloghează el... cădeți la învoială cu liberalii, dar ce zic cu liberalii, direct cu masonii, pe spinarea noastră, pe spinarea bisericii. Pentru că e limpede că bunurile noastre, care sunt patrimoniul săracilor, ne vor fi smulse din mână și împărțite la întâmplare între capii celor mai nerușinați zurbagii; și cine, după aceea, va astâmpăra foamea mulțimilor de sărmani pe care-i sprijină și-i călăuzește biserica?*” Ați înțeles unde bate și de pe ce poziții? Eu cred că trebuie să tăiați în carene vie. Acum sunt într-un spital, dar la externare voi veni să vă prezint detalii, liste complete cu fapte și fărtași... Bine, am onoarea să vă salut!

De fapt, am vorbit în gol, citind un fragment din cartea pe care mă străduiesc s-o parcurg (*Ghepardul* lui Lampedusa) parcurgând holurile de la *Frunzeasca*, de parcă aș fi pe o bucată de pământ liberă dintr-o țară ocupată!

Mi-e și rușine să spun ce comentarii au făcut, în continuare, doamnele șefe ale mopului și găleții cu dezinfectant! Oricum, mi-au dat de înțeles – mie și oricui – că li se fâlfâie de cineva, fiindcă șef de mătură te poți angaja oriunde și oricând. Șomajul acționează mai în sus! Corect. Suntem sub zodia femeilor de serviciu. De aceea, o reprezentantă a acestora a deteriorat o operă de artă de un milion de dolari, expusă într-un muzeu. Femeia fără frica șomajului a crezut că-nlătură o pată de murdărie de pe „cacarumba” expusă. De unde să știe ea ce sunt alea opere clasice, romantice, realiste, abstracte și post-moderniste?

Mai parcurg un pasaj din Don Giuseppe Tomasi care, și el, cu decenii bune îndărăt vorbind despre vremuri de demult, zicea, prin glasul personajelor sale: „*Această stare de lucruri nu va mai dura. După care, apropo de iminenta schimbare conchidea: Toate acestea n-ar trebui să dureze; totuși, o să dureze veșnic; e vorba de veșnicia omenească, bineînțeles, un secol, două secole...și pe urmă va fi altfel, dar mai rău. Noi am fost gheparzii, lei. Cei care ne vor lua locul vor fi șacalii, hienele; și toți laolaltă, gheparzi, șacali și oi vom continua să ne credem buricul pământului*”.

Așa cum s-a considerat Ceaușescu, oaia cea pierdută de cârdul socialist condus de URSS, așa cum se-ntâmplă și azi, când ferma animalelor a ajuns o izbeliște fără stăpân. Fără stăpân vizibil, căci GUMO există, iar NOI se află în teatre de operații. Iar cu ele, Guvernul Mondial și Noua Ordine Internațională, și noi, *confreriștii* din Marea Confrerie a Salvatorilor Uniunii Planetare.

E timpul să tac și să sufăr! Și să mă întreb: oare pentru alfabetizarea privitorilor rămași tablou în fața unor picturi moderne există școli. Dar pentru tămăduirea artiștilor de boala abstractului fără fior și fără sens există spitale. Oricum, la *Frunzeasca* nu se tratează asemenea specimene, deși sunt pacienți! Tot un fel de legume. Neculese, nerecoltate, nefolosite.

Bune pentru prietenii lui Dumnezeu, medicii legiști. Cei care-s meșteri doar la operații pe trupuri fără suflet, pe duși, leșuri, cadavre. Doctori de morți, fără spaima morții, fără lupta pentru viață înconstrându-se de cele mai multe ori cu Tatăl Ceresc.

Eu, ca scriitor (na, c-am zis-o!) sunt tot un fel de artist. Dar ca dascăl ce sunt? O destinație, o țintă, un călăuzitor. De aceea mă caută învățăceii. Dar ca militar? Un fost!

Un rezervist de rezervă! Rezervă de spital. Un asistat social. Un pensionar contributor, contributiv, contribuabil, un stigmatizat, un parcat, un rămas dator. Armata și-a trăit traiul. S-a dus aura, tradiția, renumele, gloria, vitejia și onoarea. Au murit simbolurile. Mă tem să acționez *ab irato*. Să nu supăr pe NATO. Aș face o poezie eroică. Eroi-comică, dar mă tem de muza Erato! Și de-aceiași (același?) NATO!

Bine că trăiesc. Bine că am ce să rabd, fiindcă am absolvit cu brio clasele școlilor suferinței! *Frunzeasca* e spitalul amorului anton-pannesc și al omorului don-quiotesco! Mi se pare că sunt ce par a nu fi: tăietor de frunză la câini. Un repetitor. Repetiția e mama învățaturii. De aici, repetenția! Repetabilitatea. Nimic noul de sub soare.

Mi se pare c-aud glasul înlocuitorului la comanda plutonului din școala militară: „Repe-tă!” „Leagăn n-am avut prea cald, / Ne-am născut în bătălie...”

Aici, în salonul 16 e foarte cald. La ferestre, porumbeii picotesc sătuli și plictisiți. Și ei îmi știu de jupân tot pe tizul exilatului de la Tomis.

Ovidiuuu e un adevărat *key-word* al secției. Toți îl strigă, toți îl vor, numai el tace de zor, împingând un cărucior sau făcând, discret, amor, ca un fante din Obor, cu obrazul negrișor, lucrător la abator. (*Text de brigadă artistică, brav camarad Adi de la Bravus!*)

Țigani care-s majoritari și gălăgioși și aici mă fac să-mi amintesc de Rică, tizul șefului secției și personajul un poem memorabil din cartea cu „cântice țigănești” a poetului brunet Miron Radu Paraschivescu.

Pe ușa rotativă care separă așezământul medical privat *Dorsan* de secția chirurgie-urgență-răni deschise se tot perindă inși frumos mirositori și frumos îmbrăcați. Tot pe-acolo, intră și iese Geta, care poartă ecuson cu icon: un șarpe răsucit pe un pahar cu picior și o cruce roșie sub care scrie DORSAN. Ea schimbă frânturi de vorbe în limba romani cu însoțitoarea (chiar soția) operatului de încurcătură de mațe. După ce și-a intrat în ritm privind *grand affair-ul* (un fel de caca-maca, așa cum se exprima plutonierul major de batalion în școala militară de la Sibiu, când WC-urile turcești – of, acest cuvânt! – care emanau mireme ca și treaba mare a pacientului brunet) consoarta sa a prins grai. Fost coleg de pat și de suferință la reanimare cu... eu, ca să-l citez pe nepotul Matei, a început și el să-și impună autoritatea atât personal, cât și prin liota de vizitatori bruneți și guralivi care s-au pornit să bântuiască prin zonă.

Acea ușă rotativă, încadrată de ghivece cu flori, unde se află și câteva mucuri de țigară îngropate precar, ascunde multe. E ca un purgatoriu între raiul privat și costisitor și iadul de stat și umilitor.

Pe holul ca o seceră se plimbă lume cu sacoșe în mână. Se aduc doctorii, fructe, sucuri, accesorii medicale, alimente permise și recomandate. Și, bineînțeles, microbi, fiindcă aparatul pentru halate verzi e tot defect.

Mă feresc cât pot să nu mă ... virusez. „O viroză ori o gripă v-ar termina!” zice Iluț. Când vă vine să strănutați să suflați, imediat, nasul, iar dacă nu puteți evita să tușiți să vă strângeți cușca toracică între coate!” mai precizează rezidentul cel cu chelie provocată și bărbuță scurtată. Doar lui îi surâde Iunia și parcă-l soarbe din priviri. Cel puțin așa mi se pare.

„M-am uitat pe internet și am văzut că ați fost desemnat fiu al comunei Lerodeni și al județului, inclusiv Cetățean de onoare al Argeșului...” mai spune tânărul medic, făcând și mai osoasă carapacea de suspiciune din jurul meu.

Noroc că nu rămânem mult timp singuri, că fiecare pacient are o cohortă de vizitatori: medici, asistente, vizitatori, însoțitori. Iar când rămânem, mai ales noaptea, eu

mai mult mă plimb, iar ei mai cu seamă sforăie. De fapt, mi-e și frică să mai ațipesc de teamă să nu visez că-s victima unor accidente, inclusiv de avion, cu urmări ciudate: căderi din pat, strigăte, sufocări, transpirații și cărcei în zona picioarelor.

Aici – vreau să spun acolo, în sălile de operație unde nu intră decât echipele desemnate – se lucrează în ritm alert. Rănile nu-s simple zgârieturi, ci plăgi. Acolo, pe masa de operație, chirurgii se poartă cu mănuși și măști aseptice. Ei mângâie plămâni ca pe niște pisici leneșe, practică haptica inimii și a celorlalte viscere de parcă ar mângâia spinarea unui delfin dresat înotând impasibil în apă, limfă, fluid vital. Poate de aceea zecile de zgârieturi sângerânde de la palma mea dreaptă au fost lăsate să ... involueze în voie. Nici măcar n-au fost tamponate cu alcool ori rivanol, nici n-au fost pansate.

Acolo, în sala de război al nervilor, pacienții pot deveni, din clipă în clipă, fie eroi vii, fie pierderi, rateuri, foști! Îi lasă inima, îi abandonează, când le este medicilor speranța mai puternică, un organ vital și gata: ritmul tic-tac-ului evidențiat pe monitor devine lent sau sincopat și se prefăce într-o linie continuă, într-un sunet fără modulații. Semnele electronice ale victoriei morții clinice.

De ce confecționerii de haine s-ar fi numind croitori fiindcă ei nu doar croiesc, ci și cos? Și chirurgii fac la fel: taie, dar și cos. Confecționează trupuri noi, haine noi pentru sufletul răvășit.

Ei sunt mână în mână cu ... bancherii. Cu banca de date, de organe, de sânge. Băncile sunt la putere. Chiar și băncile din parc pe care se odihnesc pacienții. Cei care au voie să iasă afară. Și băncile unde școlarii învață carte pentru a deveni, mulți dintre ei, cadre medicale țin de aceeași semantică ambivalentă. Omonimie și sens! Filosofie în pijamale! Doamne ferește de frisoane și fibrilații. Perfuzii, transfuzii, șocuri, resuscitări. Urgențele de la Urgență.

E inflație de stări de necesitate. Trebuie eliberate sălile de operație. Chirurgii n-au timp pentru timp liber. Loisirul unui medic se derulează în vacanță. Dacă nu e nevoit să-nvețe pentru un examen, un concurs, o specializare, o *abgreidare* a strategiilor antimicrobiene, fiindcă și agenții patogeni și-au îmbunătățit strategemele de atac.

Uneori se-ntâmplă ca un „pierdut” să-și revină, să se scoale din morți. A fost un caz al bătrânului care striga la nevastă-sa să întoarcă ceapa în pod să nu se strice.

— Și cum era, tataie dincolo? l-a întrebat careva.

— Cum să fie: tot ca pe-aici. Treabă multă. Era un fel de livadă în care toți lucrau: săpau, dădeau cu var la pomi, ardeau uscăturile, culegeau flori, coseau troscotul... Dar nu mi-a plăcut, fiindcă ăi pe care i-am întrebat de vorbă nu mi-au răspuns. O tăcere mormântală.

— Să-i zici bogdaproste doctorului Jucu fiindcă te-a readus printre noi, că doctorul Rică te declarase mort și ordonase să fii depus urgent la morga, c-avea nevoie de masa de operație pentru un copil care a căzut de la etajul șase, dar a supraviețuit.

„Cine să-i zică? Mai bine era lăsat acolo unde plecase și unde ajunsese, că și așa, revenit printre noi, nici măcar legumă nu mai e, ci o buruiană și aia uscată”, comentă o infirmieră scoțându-i plosca de sub poponeț.

„Vrej uscat” mi-am amintit că mi-a zis și mie acum câțva timp „amanta” și fosta vecină Zambilica Birjă, exact când i-am citit un e-mail primit de la o studentă care se-ncheia cu formula: „Vă doresc o noapte frumoasă și focoasă!” Când i-am tradus Birjăroaiei că fata mă dorește și nu oricum, ci focoasă, și nu puțin, ci o noapte-ntreagă furtunoasă, dar fără „r”, fosta vecină din Poiana cu Platani a exclamat:

— Fugi, bre de-aici să nu cazi sub pat, fata nu știe ce dovleac ai și de ce vrej uscat e agățat!

Iar mie îmi zboară semințele din dovleacul izbit în oglinda retrovizoare la dovleacul turcesc cu semințe tari al anatolianului fără giubea și sugiuc. Acum, când nici să respir, darămite să hohotesc nu pot fără să suport junghiuri în piept, îi cam dau dreptate vecinei foste de lângă casă ajunsă profesoară de amoruri contra cost la o clasă de prospături recrutate de pe piața liberă!

Spitalul și cu atât mai mult *Frunzeasca* e locul de unde, dacă ajungi, nu te mai externezi cum ai fost sub nici o formă. Eschiva „ameliorat” e ca o parolă. E un paliativ psihic. Și unui bolnav de cancer în stadiu terminal când este externat (să moară acasă) în biletul de ieșire din spital i se scrie ameliorat! Protocolul cu viețuitorul. Datoria medicului curant. Convenția deontologică. Contractul socio-uman. Umanistic. Un ameliorat sunt și eu, dar nu un refăcut. Când eram boss aveam materiale păstrate pe categorii. Piese radio-tv de pildă. Dacă doar din documentele de evidență rezulta c-am scos din depozit un tub electronic, acela nu mai era nou. Era în folosință. Așa și noi, oamenii. Când devenim pacienți ne schimbăm starea calitativă. Suntem în uz, uzați și buni de casare. Unii ies din spitale gata casați. Clasați morți. Apti de înțărânare sau incinerare.

Toți suntem niște uzați. Depinde cât de mult. Și, mai ales, cât de rezistenți suntem la uzuri, la agenții patogeni, factorii stresori, mediul poluat.

Ameliorându-mi-se încet, încet, suferințele, aștept să mă externez. Să redevin ce-am fost. Cât se mai poate. Dacă s-o mai putea.

*

Blondul octombrie a albit brusc, șocat și el să constate că 31⁰C cât măsurau termometrele ieri, au devenit, ca-ntr-o oglindă fermecată 13⁰C azi. Cosițele bălaie le-a răvășit vântul, iar temperatura a continuat să scadă. De-aici și până la invazia de fluturi albi și reci n-a mai fost decât un pas, fie că l-ai făcut prudent și ajutându-te de pereți, balustrade sau brațele însoțitorilor, fie că l-ai făcut așezat într-un fotoliu cu rotile sau o targă mobilă.

La venirea sau plecare din spital toate par că sunt la locul lor, mai puțin sufletul.

Transpir abundant. Mă gândesc că nădușeala care mi se prelinge pe pielea goală ca niște pâraie mângâietoare este constituită din cuvinte lichide. Haptica tăcerii și suferinței. Tăcere grăitoare, desigur, unde poți cugeta: „Nu-nseamnă că dacă nu-l vezi tu pe Dumnezeu, El nu există. Nici radiațiile nu se văd. Și microbii sunt invizibili. Detectorul sau microscopul cu care poți semnala prezența divinității le reprezintă credința. Am zis bine: credința, nu religia”.

Tela, văzându-mă încă viu după ce am fost descarcerat și depus într-un pat de spital a constatat că Dumnezeu mă iubește. Nici n-ar putea fi altfel, doar Îi sunt bucătică ruptă!

Îmi strâng barba între degete, la fel cum făceam în adolescență când doream să-mi provoc o creștătură à la Kirk Douglas. Acum am obrajii ninși și creștetul pleșuv. Nu mai pot să semăn cu nici un actor preferat, afară de Louis de Funes și de tata, Costică Trucală, actor și el, comediant și farseur cunoscut în Valea Seacă, un cătun care avea toate șansele, dacă dădeam ortul popii și dacă Lerodenii se urbanizau, să-mi poarte numele, ca stradă.

Scriitorinca a fost primul care mi-a spus că nu am nume potrivit nici ca autor, nici ca erou de carte. Că nu sunt botezat pentru a părea personalitate.

— Ce e aia Trucală? Nici cal, nici măgar! Sună ca dracu, vorba politicianului pârât și fără gât, dar cu pulover pe el învârtit *for ever*. Păcat de Ștefan că e tras în jos de efeminatul Trucală, care nu e nici o scofală!... mi-a zis într-o zi el, sftnicul de taină, tânărul care mi-a înșelat așteptările de naș, despărțindu-se de Argentina (ei, ăsta da nume!) și cununându-se cu politica stângistă pentru o perioadă. Acum nu mai știu ce-nvârte, dar a devenit un misterios.

— Ei și? i-am replicat. Sunt oameni mari, mai ales în Basarabia, care poartă nume mai ciudate și mai nepotrivite – Mămăligă, Pește, Pepene, Șorici, Cucuruz, Șape, Țuică, Pasăre, Căcărează, Brânză – dar asta nu-i împiedică s-ajungă mari personalități. La fel sunt și evreii din perioada prigoanei fasciste care, dacă-i cauți, sunt Mugur, Frunză, Graur, Roman, foști Popescu, Georgescu, Ionescu, Vasilescu, care-au fost și Brukner, Zilberman, Fleming, Weinberg. Ca să nu mai vorbim de țigani.

— Mă rog, acum nu te poți plânge. Ai devenit cineva, dar n-ai putut să rămâi celebru ca Trucală, nici după ce ai supraviețuit unui conflict româno-turco-franco-german – s-a referit la cetățeniile șoferilor și la țările de baștină ale mașinilor acestora! – , ci a trebuit să te lași înlocuit pe lumea asta ori dincolo, fiindcă Dumnezeu știe care-i adevărul, de Radu Notaru, personajul meu care, e drept, are corespondent în realitate, dar eu știam că dăduse ortul popii... mi-a zis la un moment dat.

— Dragă amice, te rog să nu te stresezi. Electoratul te vrea lucid și putincios, răzbătător și tenace, ca să te poată stampila, să poți deveni portdapelul lor, alesul lor, înșelătorul lor cel nou. De-acolo de unde o să mă aflu în timpul lambadei voastre politice, o să privesc interesat, dar neputincios, cum sunt toate sufletele pribegite, o să mă bucur de victoria ta, ori o să fiu părtaș la eșecul tău. În fond și alegerile reprezintă tot un accident, cu urmări destul de grave nu numai pentru cei implicați, ci pentru toți participanții la traficul electoral.

Telefonul meu demodat, lipit cu bandă adezivă, dar cu o melodie la modă pe post de semnal de apel, zbârnâie des. Trebuia să fiu prezent în multe locuri, dar s-a dovedit că nimeni nu e de neînlocuit. Doar decanul meu pupător sau pupăcios de trei ori mă somează să mă prezint la post, că un militar de carieră (cum suntem eu și el) nu se teme de trei coaste rupte și-un cucui în frunte.

Glumește. Zice el. Bate șaua. Zic eu.

Mi s-a recomandat să beau lichide multe și să mănânc fructe. Ceea ce și fac. Briceagul meu cel credincios și umblat prin toată lumea care taie și cutii de conserva și părul de pe antebraț cu aceeași ușurință, m-ajută. Dar, de fiecare dată când tai un măr, mi se pare că-l înjunghii în gât pe Adam. E vorba de primul locuitor al raiului, nu de doctorul din iadul de la *Frunzeasca*. Dacă n-aș ști că el, părintele legendar al lunii, ca și produsul coastei sale, Eva, consoartă și mamă a copiilor lui, dintre care primii doi sunt și protagoniștii primului fratricid, este un personaj de legendă, m-aș simți, un criminal!

Mănânc măr mutat genetic și judec: dacă Eva e născută din coasta neafectată de un accident rutier (adică e din sângele, osul și trupul lui Adam), conviețuirea ei cu acel om este incestuoasă. Poate de aceea Cain și Abel, copiii lor, s-au avut ca șoarecele și pisica, primul luându-i zilele celuilalt. Nu mai pun la socoteală că inșa „costală” i-a înșelat și pe Tată și pe soț cu primul venit: șarpele, de la care a primit fructul pe care-l

devorez eu acum și care, în istorie s-a mai dovedit rod al discordiei, chit că tot în lumea mitului.

Pe lângă mere mai trebuie să redescopăr cana mea pe care scrie *latte* și să trec pe lactate ca să se sudeze oasele frânte. Deocamdată, îmi clătesc ochii cu albul efemer de dincolo de geam care cotropește brumărelul căruia i se suie la cap că este invincibil.

În spitalul *Frunzeasca*, de fapt în spațiul închiriat *Dorsan*, cum am mai spus, a stat câteva nopți fiindcă l-a lovit un biciclist de i-a sărit pălăria de pe cap, tatăl unui personaj de cancan sexual, iar televiziunile s-au înghesuit să facă eveniment mediatic din acest fapt minor. Tot aici, a stat două luni, chinându-se cu metastazele, dramaturgul de excepție Paul Everac, care a plecat, trist și anonim, imediat după mine, numai că maestrul replicii și condeiului acid a părăsit spitalul între patru scânduri.

Respectul pentru cultură este exact cât cel pentru oamenii de cultură: zero! Și asta nu fiindcă ministrul culturii e un român de etnie maghiară, cum se mai spune, ci că-n țara lui merge și așa, așa merge și domeniul culturii. Mai ales la cultură!

În loc să ne punem – noi, educatorii! – sau să li-l punem – lor, responsabililor! – pistolul la tâmplă, râdem când un lider de partid, o domnișoară europarlamentară sau un ministru (chiar) al educației schingiuesc limba română. Râdem când în lucrările de bacalaureat găsim scris negru pe alb: *o dinioară – două diniori!* Măcar de-ar fi fost vorba de un politician *uer* care și-a terminat liceul după ce s-a însurat și dacă acela ar fi scris: *o pulență, două pulențe!*

Știi că diferența dintre milă și silă o face durata, dar eu nu mai pot să rabd: mi-e *milăscârbăsilă!* Vorbesc singur (din pricina hematomului, cu toate că un amic medic mi-a zis că s-a lămurit că-s tare de cap!), trag concluzii pripite, rostesc redundanțe: avem legi bune și oameni răi; avem legi proaste pentru oameni proști; avem legi proaste pentru oameni buni; avem legi pentru nelegiuți!

Ar trebui să mă astâmpăr. Să mă gândesc la evadarea de aici. Dar așa e omul: ca un râu. Zăgăzuindu-l nu oprești curgerea apei. Dimpotrivă, acumularea e mai periculoasă decât curgerea.

Afară vremuiește, așa încât rimez:

Mi s-a mai scurs o toamnă din clepsidră,

Nisipul ei de jar s-a dus în zări,

Și-arată iarna chipul alb, de hidră

Și-n oase dau năvală reci fiori.

Ovidiu bagă capul pe ușă:

— Doriți ceva? mă-ntreabă el, scorțosul, cu gândul la fii-sa ori la cine știe ce avantaj.

Îmi sună-n auz o zisă: „Ferește-te de binele făcut de un om rău!” Mă feresc de *Oviduru*, însă de fata lui și studentă a mea, Doamne ferește! Dar până voi redeveni apt-combatant mai va!

*

Insul cu mustață à la Nietzsche, via Stalin, mă luă direct:

— Bună ziua. Domnul Radu Notaru, da?

— Nu!

— Cum, nu?! Sunt recenzorul Pavle. Pavlică pentru prieteni.

— Să fiți sănătos! Eu nu mă numesc nici Radu, nici Notaru ... spusei privindul în ochi și apoi uitându-mă la mapa de sub brațul său, pe care sta scris „Cazul Rano!”

— Cum domnule profesor, m-ați uitat? Am fost vecini de pat în același salon, tovarăși de suferință într-un spital de urgență.

— Faceți o confuzie, domnule! Cine v-a trimis la mine?

— Suntem amândoi trimiși ai Domnului. Pe căi diferite, dar aduși *aici*, la judecată, din ordinul aceluiași Atotputernic.

— Nu înțeleg nimic. V-am spus: faceți o gravă confuzie, mai zisei, exact când vizitatorul meu (atunci observai că sunt la noul birou de lucru din „mausoleul” de la Obligați, cum spune fiul meu clădirii rezultate după renovarea casei copilăriei Telei!) deschise dosarul cu coperte bej intitulat „Cazul Rano!” Înțelesei repede că e vorba de un acronim de la Radu Notaru. Mustăciosul cu vocea lui guturală începu:

— Sunteți născut în localitatea argeșeană Adâncata, din comuna Lerodeni?...

— Da.

— ... care v-a ales „fiu” al său, după care județul v-a desemnat succesiv și fiu și cetățean de onoare?

— Exact.

— Sunteți soțul educatoarei pensionare Catela Trucală zisă și Doamna K, căreia îi mai spuneți Tela sau Ela, cu care aveți un fiu, funcționar de stat la o instituție euro-atlantică, pe numele său Costin, care v-a făcut bunicul unicului său fiu, Matei?

— Perfect.

— Aveți o înălțime de 168,5 centimetri...

— ... cât a lui Napoleon Bonaparte, a lui Alexandru Macedon sau a lui Ștefan cel Mare!

— Mă rog ... O greutate de 85 de kilograme...

— ... din păcate...

— ... și etatea de 61 de ani și șapte luni?...

— Ba, chiar și opt luni și 13 zile...

— Pardon. Din martie până în 11 octombrie sunt șapte luni și nici alea întregi.

— Bine, dar suntem în unsprezece a unsprezecea, așa zicând.

— Sunt cei care sunt, dar noi nu mai suntem. Am fost! Vă rog să mă urmăriți și să-mi răspundeți la fel de sincer la întrebări.

— Aveți locuință?

— Da, am trei. În Valea Seacă, e casa natală...

— ... care nu e, fiindcă nu vă mai aparține încă de când credeți că e a dumneavoastră.

— Bateți câmpii...

— Cum se numesc părinții dumneavoastră?

— Ca-ntr-un scheci, Tanța și Costel. Mai supraviețuiește mama.

— Corect. Aveți frați, surori?

— Da. O soră, Domnica, zisă Musca.

— Foarte corect. Care are doi copii, din două căsnicii: pe Miliana, poreclită Mușița și pe Indrei, zis Viermele.

— Văd că știți biografia mea, cu unele mici și grave inadvertențe.

— Păi de aceea efectuăm acum recensământul astral: să elucidăm inadvertențele și să clarificăm viitorul. De acord?

— Mă rog. Fiindcă afară burnițează și că n-am altceva mai bun de făcut aici la etajul întâi...

— Vreți să spuneți trei!

— Care trei. Mausoleul cel bej n-are decât parter și etaj. Aici, sus, ne aflăm noi, iar acest birou abia l-am instalat. Nu simțiți în nări mirosul de lemn proaspăt, de lacuri și vopsele?

— Ba da, se simte. Într-o lună, două orice sicriu capătă miros de vechi, la fel ca și celelalte domiciliu de tranziție!

— Nu înțeleg nimic!

— E de ajuns că vă dați seama de asta. E adevărat că fiica soriei s-a instalat fără acceptul dumneavoastră în gospodăria de la țară?

— Temporar... Până când voi dărâma totul acolo, adică ceea ce am investit numai eu, și apoi voi împărți cu sora-mea ... frățește doar pământul.

— Târziu. Acum alte urgențe aveți, iar Costin, fiul dumneavoastră, chiar și doamna Tela, consoarta, rămași *acolo* sunt de altă părere.

— Eu stabilesc urgențele, eu am investit, eu sunt stăpân, eu hotărâsc...

— Stabileați, stăpâneți, hotărați. Acum e imposibil fiindcă e tardiv. Sau, dacă vreți, e tardiv că e imposibil.

— Mă rog, n-are rost să ne hazardăm: e problema mea.

— Și eu zic la fel. Drept care aș vrea să continuăm recensământul, domnule Notaru...

— Pardon ... Vă repet...

— Știu... Spuneți-mi, vă deranjează dacă v-am notat seria actului de identitate și codul numeric personal, din actul de deces încheiat de medicul legist...

— Ce act?! Ce deces!?

— Vă pot explica. Acum doresc doar acceptul, fiindcă sunt unii care nu doresc să facă publice aceste cifre și litere, ca și când nu s-ar găsi peste tot: la magazine, la poștă, la bănci, la completarea documentelor pentru excursii, la cimitire cum e cazul nostru. Apropo: ați călătorit în străinătate?

— De mai multe ori.

— Unde?

— În Asia, în America, în Europa.

— Dar în Rusia?

— Nu.

— Păi, dumneavoastră, rusofon...

— Nu-s rusofon...

— Mă rog, rusofil sau, oricum iubitor de literatură și artă produsă în acest spațiu.

— Dacă m-ajută Dumnezeu, o să ajung și la Moscova.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, gata, a-nțărcaț bălaia. Trebuia să fi bătut fierul cât a fost cald, acum fiarele năvăleşe, v-au lăsat rece. Apropo: ce marcă de mașini preferați.

— Dacă n-aș avea alt Renault, mi-aș dori un Toyota Yaris ori un Ford Fiesta. Nici un Opel Corsa ori chiar o Skoda Fabia nu aș refuza...

— Dacă n-ați fi avut, v-ați fi dorit! Așa e construcția corectă. De la dumneavoastră, fost ziarist, fost scriitor, fost dascăl de teoria comunicării am, mă rog, aveam pretenții.

— Domnule...

— ... Pavle, fost grădinar, sârb cum mi se zice, dar, de fapt, bulgar la origine, așezat din moși strămoși în județul Dâmbovița, operat fără prea multe șanse de supraviețuire de cancer la stomac de către profesorul Rică și tovarăș de salon 16 cu dumneavoastră, asistentul doctorului Dunca, în urma accidentului de mașină din care ați scăpat inițial, dar, în final, vi s-a dovedit fatal.

— Cum așa!? Ce debitezi dumneata aici? Ce recenzor celest ești? Cine te-a desemnat, cine te-a delegat? Cum ai intrat în curtea mea, în casa mea, în ...

— Nici curte, nici casa n-au fost și nu sunt ale dumneavoastră, domnule profesor. Vedeți cum vă vorbesc: calm și politicoasă. De la dumneavoastră am pretenții. Și n-am numai eu, ci toți care vă cunosc și vă respectă. Mai ieri am dat nas în nas cu maestrul Everac care se contrazicea pe probleme de regie cu maestrul Liviu Ciulei și când a venit vorba de identitatea ultimului venit și a aflat că sunteți dumneavoastră, bătrânul dramaturg s-a bucurat și v-a lăudat talentul, vrednicia, curajul.

— Bine, dar cei doi invocați sunt morți. Pe primul chiar l-a visat Ela mea, la două zile după ce și-a luat tălpășița. A fost internat la *Dorsan*, am fost vecini în *Frunzeasca*...

— Aveți dreptate. Și ei, ca și noi, participă la același recensământ. Și, în curând vor veni și alți oameni de teatru sau de film precum regizorii Alexandru Tocilescu și Andrei Blaier ori actorii Emil Hossu, Ștefan Radof și Ion Lucian...

— Domnule, nu te înțeleg: vorbești despre morți antum?! Păi, Tocilescu abia a primit o stea pe Walk of Fame-ul de la Magazinul Cocor! Blaier a promis un bairam pe cinste de ziua lui, care-ncheie anotimpul în care ne aflăm. Iar Milu și simpatica lui consoartă Catrinel repetă la o piesă la a cărei premieră sunt invitat, deși nu prea-mi place de el că s-a dat cu liberalii, c-a intrat în politică... Radof, da, era cam bolnav, dar maestrul Lucian e mai mereu în turnee cu teatrul lui.

— Tocmai de aceea... Apropo de viii post mortem, spuneți-mi, v-ați făcut un testament?

— Nu.

— Păi nu e păcat? Atâtea cărți, atâția bani, atâtea valori... Cui rămân?

— Voi vedea și voi hotărî la momentul oportun.

— Deși v-am spus, tot nu vreți să înțelegeți. Unele cuvinte și-au pierdut sensul și înțelesul pentru dumneavoastră. Viitorul nu vă mai aparține. De o lună sunteți plecat de *acolo* și, de câteva zile, prezent *aici*. Bucurați-vă și vă veseliți, că nu sunteți singur, că beneficiați de atenția noastră și mai ales a Primului și Ultimului dintre toți, pe care nu prea l-ați mulțumit prin comportamentul și atitudinea terestre.

— Ce se aude? îl întrebai pe recenzor când încăperea fu traversată de o vibrație sonoră, de parcă ar fi declanșat dispozitivul de alarmă acustică de la mașina parcată pe strada cu nume de poet național rus, din orașelul Obligați.

— A expirat timpul. Ar trebui să vă mai întreb dacă aveți o ultimă dorință, înainte de repartiția finală.

— Nu ... Și nici nu înțeleg...

— Bine, domnule Notaru. O să aveți destulă vreme să înțelegeți, să vă căiți ori să vă bucurați, să suferiți ori să regretați. Veșnicia are o singură calitate: durează. Vă las cu bine. Adio și amin!

— **Gata, domn profesor, a trecut. A fost cutremur. A căzut curentul.** De-aia e hărmălaia asta. Unii au fugit. Doctori, asistente, brancardieri, infirmiere, bolnavi au dat bir cu fugiții. Cu Guran în frunte. S-a surpat blocul de vizavi. Spitalul a rezistat. Când a căzut dulapul acela pe dumneavoastră am crezut că gata, s-a zis. V-a prins în somn. Abia ațipiseți, că v-am urmărit: v-ați tânguit toată noaptea. Ați scăpat dintre fiare de automobil și ați venit să muriți în spital. Și lui Pavlică al meu i s-a făcut rău. El și așa n-are cum să fugă! Am auzit că și Rică s-a accidentat, că și-a rupt un picior...

Informațiile, care veneau în prelungirea unui vis ciudat, veneau de la însoțitoarea vecinului de pat. Femeia simți nevoia să continue:

— Când a început zguduiala tocmai citeam din cartea asta unde râdeți la noi de pe copertă, „Amintirile unui terorist”, și mă întrebam dacă Radu Notaru e una și aceeași persoană cu dumneavoastră, Ștefan Trucală... turui nevasta grădinarului, încercând să-mi elibereze patul de moloz și să m-ajute să-mi șterg fruntea de sânge.

Personalul medical era cam scump la vedere. Se-auzeau doar strigătele de luptă ale lui Adam care, sigur, credea c-a venit timpul să dea lovitură, dacă Rică tot e inapt combatant. Ceilalți se temeau de replici. De alte zguduiri! Adică de viața lor. Viața sau viețile unui Trucală sau a unui Notaru nu mai contau. Apropo: i-a s-o chestionez pe binefăcătoarea mea ce părere are despre autori și despre personaje de carte!

— Dumneavoastră ce credeți, doamnă? întrebai dinadins imprecis.

— Eu cred că e putere dumnezeiască la mijloc. Că oricât ai fugi și te-ai ascunde de moarte, dacă ți-e scris, nu scapi. De-aia nici nu m-am sinchisit și nu mă sinchiesc. Stau aici și mă rog la Țel de Sus! De când am fost și la capela de jos, împreună cu doamna Trucală la Cuvioasa Parascheva și m-am rugat mă simt mai ușurată și nu mă tem de nimic.

Era bine. Întrebasesm ceva despre mine și eu, iar femeia îmi răspunsese altceva despre El și puterea Lui. Am încercat să mă racordez la noua realitate anormală, să mă adaptez la noile circumstanțe și urgențe ale momentului.

De la seism încolo viața la *Frunzeasca* s-a scurs monoton și încordat. Pentru mine n-a mai fost nevoie de emoții. Și așa trebuia să părăsesc acel loc indezirabil. O doreau și medicii, o voiam și eu, era și timpul. Care timp, iată, s-a accelerat, a trecut la altă stare de alertă.

Am plecat de la spital în zi de sărbătoare. Ameliorat. Eram ameliorat, în acte, de-acum câteva zile de când Rică pusese ochii pe patul meu ca să „cazeze” un bun platnic al lui! Acum așezământul a rămas afectat de zguduituri! Destul de serios.

M-a extras din jungla *Frunzeasca* fiul. Am străbătut, de data asta, pe picioare, traseele pe care le parcursesem de mai multe ori, stând lungit pe targa cu roți, cu ochii pironiți în tavan și cu sticla de perfuzii alături. Costin și Tela mă țineau de subsuori, iar eu făceam exerciții de schimonoseală coborând treptele scării.

M-am fotografiat cu bustul întemeietorului așezământului spitalicesc, de la parter. Am închis ochii, să nu văd forfota însângerată și alerta salvatorilor de la intrare. Am ignorat acel loc unde am fost depus cu câțva timp în urmă, și eu.

Când să ies din spital, un bărbat cu hanorac și glugă pe cap se apropie, misterios, de mine ca-n filmele cu asasini tocmiți se-njunghie victime incomode. Imediat îl recunosc pe cel din pază care-mi adusese cei doi studenți în vizită:

— Șefu, am executat ordinul dumneavoastră! N-a fost așa ușor, de-aia a durat atâta. Vă rog să nu mă nenorociți! Dacă află Guran c-am scos datele din calculator, am

îmbulinat-o. Aveți aici lista cu toți: nume și prenume, adresă, număr de telefon, anul nașterii, anul angajării, starea civilă...

— Bine, prietene. Stai liniștit. Eu nu te cunosc, dumneata uită că m-ai văzut. Succes și sănătate familiei. Nu-ți face griji. N-ai făcut nici un rău și nici nu se va-ntâmpla cuiva vreun rău!

— Să trăiți! Săru'mâna! Sănătate. Dacă vă mai pot fi de folos cu ceva știți unde mă găsiți. Să ne-ajutăm, ca între noi, jandarmii!

I-am întins palma rănită pe care mi-a strâns-o ursește. Ne-am despărțit ca doi foști camarazi, dacă am înțeles bine ce mi-a spus și dacă eu am dreptul să-mi arog și statutul de om de arme!

Un *Logan* împrumutat de Costin m-a extras din *Frunzeasca* și m-a redat Bucureștilor. Și mai ales celebrei părți rezidențiale Colentina care, sigur, mi-a simțit lipsa, zece zile. Și care cine știe câte altele, mi-o va mai simți, fiindcă o să merg să mă internez în alt așezământ spitalicesc pentru refacere. Și pentru a consemna aceste întâmplări de supraviețuitor al unui accident rutier și, mai ales, unui supliciu la care am fost supus de cei plătiți – prost de stat – dar răsplătiți – regește – de pacienții disperați și de cimotoiile lor – să-ți salveze viața și să-ți facă suferința mai ușoară.

*

Și, totuși, mă simt, deseori, condamnat ca personajul negativ al unui roman polițist. Mă resemnez, însă, la gândul că acel eu nu sunt eu și o ficțiune nu trebuie să mă chinuiască cu remușcări așa cum ar trebui să se întâmple dacă ar fi realitate.

Cred c-așa se întâmplă cu orice autor, cu toți creatorii de eroi negativi. După un timp, încep să fie acaparați de propriile modele, sfârșind prin a se identifica, prin a intra în pielea și carnea protagoniștilor fanteziei lor artistice. Bineînțeles, dacă nu ajung, ca mine, cel ce aparțin Marii Confrerii a Salvatorilor Uniunii Planetare, dar ca un parcat, un tras pe linia moartă, aflat în postura de *dead end*. Mort și nu prea, dacă dialoghez cu cei din jur, dacă o poetesă ca Dany Piotr e dispusă (ea spune nesățioasă și nerăbdătoare!) să mă asculte filosofând de maniera:

— Se întâmplă, în acest mod, ca imaginația să fabrice paradoxuri și confuzii care, prin lectură și participativitate, să se transforme, prin atitudine și behaviorism ulterior, în realitate paralelă. De aceea, zic, uneori, simt că uit de compromis și protocol, de conveniență și statut, fiind muncit de temeri, obsesii și angoase de criminal fugar, de tâlhar sângeros, de nelegiuit sadic, de neom între oameni.

— Nu sunteți prea aspru ca propriu judecător? întrebă ucenica.

— Poate că sunt și ar fi bine să fiu!... îi răspund și îmi răspund.

Această stare de stări a început să-mi biciuiască simțurile, nervii, gândurile din ce în ce mai des și mai chinuitor. Mai ales după ce m-am spurcat, cum spunea maica-mare Gheorghiuța Trucală din Valea Seacă, la glorie. Adică, după ce această maladie a celebrității care era, și așa, incurabilă, s-a cronicizat. Sunt, cum zice și Scriitorincul (alt personaj și reper relațional al meu dacă nu cumva eu îi sunt personaj și target de interes dialogic), un fel de tată eroin: zămislesc, nasc și cresc personaje cu duimul și le dau drumul în lumea largă să rătăcească prin pădurea de ochi înfometăți de lectură. Înfometăți de lectură și însetați de sânge.

Oferta pentru potolirea foamei, dar mai ales pentru ostoire s-a diversificat mai târziu. Deși știam că o carte bună este cea în care se moare spectaculos, tragic, abundent, textele mele epice erau, la început, cuminiți, optimiste, chiar triumfaliste. Așa cerea și epoca – „societatea socialistă multilateral dezvoltată, înaintarea spre comunism, cea mai dreaptă și umană dintre orânduiri” – așa eram convins și eu, îndoctrinatul, nădăjduitul-încrezătorul de profesie și bolnavul de credibilitate.

— Credeți că un scriitor de proză trebuie să se manifeste ca un sadic? mă întrebă Dany.

— Când mi-a citit o carte pe care i-am dat-o cu autograf, Paul Everac a fost cel care a semnalat că-n opul meu nu moare nimeni, că se trăiește optimist și că evenimentele care se produc sunt în pas cu trecerea timpului și normalitatea timpurilor.

— !?

— Ei bine, după această observație am devenit criminal! Ucigaș de personaje. Casap de eroi pozitivi. Autor cu gena omuciderii în alcătuirea firii sale. Am devenit, cum spuneam, blamabil și condamnat, urmărit pentru complicitate la omor. De la un timp nici nu mă mai pot resemna că acel eu nu sunt *eu* – atât de marcat și muncit sunt de remușcări. Știu, există o cale de a scăpa de aceste coșmaruri! Se numește, cu două cuvinte, cu o expresie, cu un imperativ: Stiloul jos!

— Ați putea renunța la plăcerea supremă, la hobby-ul cel mai drag?!

— Oho, de câte ori n-am renunțat la această îndeletnicire deloc trebuincioasă și preponderent dăunătoare! Am procedat ca alcoolicul care atunci când se trezește și vede în ce hal a ajuns, se jură c-a fost pentru ultima dată. După care, la nici câteva ceasuri, își calcă legământul făcut cu sine, cel din oglindă. Ori ca fumătorul care, și el, se lasă de viciul acela dăunător sănătății, duhănit pentru ceilalți și ruinător la buzunar, în fiecare dimineață când se trezește cu gura amară și tușind de se cutremură ferestrele! Nu pot să renunț! zic prietenii lui Bachus și Jean Nicot! Nu pot să renunț! spun și eu, prietenul condeiului și, mai nou, al tastaturii. Sunt dependent. Ca drogatul de substanța halucinogenă și ca țiganul de scânteie. Sunt dependent de cuvinte. Le trag pe nările de sub pleoape, le simt cum mi se urcă la cap, cum îmi iau ori îmi răscolesc mințile și cum, la rândul lor, se prefac în idei, gânduri, năluciri, adică alte sorginți pentru cuvinte noi, toarse din plaivaz sau țesute cu tastatura.

— Dar acum e altceva, scrieți, ați scris motivat de un eveniment endogen, de participarea pe viață și pe moarte la un hazard!

— Da, iubito! (Unde o fi Costin să mă audă și să mă critice pentru formula desuetă, zice el, de adresare cu iubito sau cu păpușă, în raport cu aproape toate femeile!?) Ceea ce vei găsi adunat între aceste coperte este rod al unor asemenea tribulații. Ale mele sau ale *mele* (căci nici nu mai știu bine care-s eu și care *eu*, sau, mai bine zis, cât – ori când! – sunt eu, autorul bolnav de maladia scrisului, și când – ori cât! – sunt *celălalt*, eroul de carte, identificat, în ultimă instanță tot cu autorul ce-i este mama-tata!) Oricum, tribulațiile chiar dacă sunt ale amândurora – autor și personaj – rămân simple *ternități* (cum spune tot Scriitorincul, un amic al meu!) dacă nu sunt potențate, augmentate, deci rezonante cu ale „terțului inclus”, adică mărirea sa, cititorul, beneficiarul, andrisantul, destinatarul, receptorul...

— Interesant, mai ales că, după câte înțeleg, se insinuează în peisaj și al treilea personaj, nu autor-narator, nu erou de carte, ci sosie. De fapt, posibil alt eu rezultat prin

victoria luptei date de neurochirurgi pentru a prelungi sejurul terestru al unui om din care pasărea vieții își cam luase zborul!

— Ce bine zici! Ce mult contează ceea ce spui și mai ales c-o spui. Că ai și m-ai înțeles. Asta e: receptorul! „Terminalul” a cărui calitate principală (după recepție) o constituie receptivitatea. Adică acceptanța. Deci persuasiunea. Așadar existența comunicării. Una empatică, eficientă, reciproc benefică.

— Mulțumesc. O iau ca pe un compliment.

— Ca să fie așa (adică pentru a funcționa feed-back-ul!) eu (sau *eu!*) autorul trebuie să recurg la truc, tertip, găselniță. Să atrag atenția (nu epatând, ci credibilizând!), să folosesc nurii narațiunii...

— Ne-ați predat și la cursuri despre rolul acestui *captatio benevolentiae*, pentru a lua startul frumos și eficient într-un dialog... zise fosta masterandă la Bravus.

— Mai ales că, azi, e greu să mai fii original. Unii recurg la trivialități șocante. „Sunt o doamnă, ce pula mea!” zice în debutul romanului *Băgău* colega ta de gen, Ioana Bradea. Alții descriu, vulgar și amănunțit, un viol care, peste 30 de pagini dă roade: victima a rămas însărcinată, iar posibilul tată a murit împușcat de un polițist, fiindcă s-a opus arestării! Cei mai mulți recurg la proteze (la „cârje”, cum le-a numit Ștefan Cazimir când l-am rugat să-mi scrie o prefață sau, măcar, câteva cuvinte, pentru a le așeza pe coperta a patra a unei noi cărți, dar m-a refuzat!), ajutoare menite să invite, să gireze, să ... instige la lectură, uitând expresia latină „*De gustibus...*”

— Dumneavoastră ați rămas un ludic al hazului de necaz...

— Sunt și autori care utilizează calambururi (folosite și de mine redundant și inflaționist!) procedeu care, în cazul traducerilor fie produce efecte de fâs, fiind necesare explicații în foot-note, fie provoacă ilaritate așa cum se-ntâmplă chiar cu sonoritatea acestui *foot* în românește, ori cum se întâmplă la transformarea în siglă a Comitetului Olimpic Internațional și citirea prescurtării ca un cuvânt de sine stătător. Ca să nu mai vorbim de găselnița mult bătătorită a denumirii (coincidente) a unui oraș din Croația și a monedei naționale din Bostwana, denumire care este sinonimă cu a organului (sexual) *masculin* utilizat de autoarea citată mai sus! Într-o caricatură a lui Mardale primarul orașului Băicoi dorea să-și înfrățească localitatea cu vestita stațiune de pe coasta dalmată.

— Și, totuși, de ce aceste sexisme?!

— Fiindcă s-a dus vremea lui „Stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremuri și ce oameni mai erau prin părțile noastre...” ori a lui „Nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc la locul nașterii mele...”, capete de capitol din vestitul roman autobiografic *Amintiri din copilărie* al lui Ion Creangă. Azi, startul unei scrieri trebuie să fie de genul: „Pac! Și lupul cade!” Cetățeanul mileniului grăbit trăiește sub semnul tăcerii clocotitoare de tip „Ssst!” Se pare că așa îi place: Sex, sânge, spaimă și teroare! Eventual „Pst!” Prostituație, sex, teribilism!

— Ciudat!

— Dar adevărat! De aceea au succes unii politicieni: și-am însușit școala lui Lenin (Spuneți-le ce vor să audă!), a lui Goebbels (Repețați-le o minciună până când vi se pare și vouă pe jumătate adevărată), dar și a lui Christos pusă-n practică în mod original de Stalin (Cine nu e cu noi, e împotriva noastră. Deci: prrrt!)

— Ați reproduș onomatopeea mitralierii?

— Exact! Și să știi că nu e urmarea accidentului suferit. Așa gândeam și înainte de a rupe cu fruntea oglinda retrovizoare și plafoniera din *renaulta* mea defunctă.

Scriitorii ar trebui să se inspire la acești maeștri ai logoreei, ai gargarei cu vorbe grele. Știu, noi, plaivaznicii avem scrupule, rușine, măsură, respect! La ce bun? Lumea se uită în gura politicianilor, nu în volumele scriitorilor. Ca să le asculte fabulațiile, nu-i costă nimic, pe când ca să-i citească pe condeieri, trebuie să scoată bani să le cumpere cărțile și să obosească citind. Mai bine ascuți, te crucești și, dacă vrei, huiduiești, decât să citești, să nu-nțelegi și să flueri a pagubă, neavând spre cine să-ndrepti înjurăturile! Vorba lui Mătasăreanu/Armasăreanu, vecinul căprar din copilăria mea vâliseceană, care-mi zicea: „Te duci la școală să citești, dar dacă nu știi s-o faci pizdiș și curmizdriși, lungiș și curpupiși, degeaba vremea pierduși!”

— Generalizați și e nedrept. Eu vă citesc și vă admir, vă aleg și vă prefer oricărei evoluții de politician pe micul ecran sau în agora.

— Bine că mă-nțelege cineva de ce sunt complexat, stresat, muncit de remușcări. Dar e vorba tot de un trudnic al scriiturii. Cu toate că, de la un timp, scriitorii nu se mai citesc între ei, nu mai există solidaritate de breaslă, s-a instaurat (ca și-n politicie!) un gășcănimism resurect și revanșard, o nouă obediență și complicitate pernicioase și molipsitoare. Nu mai vorbesc despre cititorii de meserie – criticii – care, la fel ca polițiștii care pactizează, în majoritate, cu răufăcătorii acceptând motivări ciudate pentru simularea cecității complice și a tăcerii contra foloase necuvenite, și ei, în majoritate scriu doar la cereri bine „justificate” relațional și valoric. E vorba de (contra) valoarea serviciului, nu de valoarea operei literare. Unii bolnavi incurabil de maladia scrisului (ca mine) sunt dispuși să plătească (necum să primească drepturi de autor) pentru apariția unei cărți la a cărei lansare (cu alte cheltuieli) invită prieteni, confrăți, critici și unde vin (pentru a primi volumul gratis, cu sau fără autograf, și a degusta produsele mai puțin spirituale din finalul festinului cultural!) cu precădere vânătorii de evenimente ai urbei.

— Din păcate cam așa e. Cred că marele cronicar a greșit. Trebuia să scrie: „Carte frumoasă, cinste cui te-a citit!” Căci cititul e cea mai de folos zăbavă a omului, nu scrisul.

— Păi, cum spuneți, scriitorii nu mai merită nici o atenție. — Nu-s bancheri, nu-s oameni politici, sunt nimic. „Scrii cărți, câștigi din părți!” Așa-mi zice fostul vecin de Colentina, Viorel Birjă, a cărui consoartă e plasatoare de fătuci focoase în dormitoare de personalități bănoase. Și Costin, fiul meu, mă persiflează: „Stai ca huhurezul în acest cuib de beton cu miros de transpirație, rahat țigănesc și insecticid ieftin și o freci!” (Se referea la peniță, că dacă s-ar fi referit la tastatură, zicea o lăbărești!)

Despărțindu-mă de Dany Piotr mă simt ca un ins care a alergat pe trotuarul de vizavi ca să ajungă într-o stație de tramvai, unde, din cauza unui semafor „necooperant” n-a putut traversa decât atunci când mijlocul de transport s-a pus în mișcare. („Futu-i comunismul mă-si, că era mai bine pe vremea lui Ceaușescu!” mă pomenesc înjurând birjărește cu gândul la acele vremi apuse când, datorită aglomerației, tramvaiele și troleibuzele plecau cu ușile deschise, astfel încât cei riguroși și curajoși, prindeau ocazia, apucau cu mâna bara și simțeau sub talpă scara...)

— Ce-ai, tataie, ți s-au încins nostalgiae la stomac? Dă-te la *relantiu* să nu-ți pleznească *fro* vână-n creier că dup-aia trebuie să schimbi macazul, s-o cârmești spre cimitir, dacă ai loc de veci, ori spre crematoriu, dacă n-o fi pană de curent!

Cel ce-mi agață aceste piercinguri de cuvinte în lobii urechii nu e singur. Alcoolul consumat îl face să se vadă și să se simtă dublu! Oricum, cu mine și cu ceilalți din stație, a vorbit doar unu. Celălalt! Dacă a vorbit cu mine!

Și câți nu-mi spun să mă astâmpăr! Ca și fiu-meu, binevoitorii care se miră fie că am bani, dar îi țin la ciorap, fie că sunt prost alegând să muncesc degeaba respectiv pentru cei dragi și apropiați, în loc să trăiesc și să mă întind cât mi-e pensia. Ca să nu luăm în calcul pandalia asta dăunătoare – scris-cititul – care putea fi înlocuită cu plimbat-pescuitul!

Creieru-mi beteag recită ceea ce am scris la o ședință cu un nou șef ce și-a început activitatea prin a se da rotund:

*Anotimpu-și scurge albul din clepsidră,
Iarna vieții mele neîncetat mă ninge;
Mă-nfioară zilnic cu-al să strâns de hidră,
Năluca morții pândind sub meninge!*

*

Nici nu știu ce să fac. Am hotărât să fac un „cap” (o pălărie, un chapeau!) pentru o consemnare epică a unui moment dramatic, a unui demers românesc prilejuit de o întâmplare ce-mi putea fi fatală. Abia acum (după zile grele de suferință în numele recuperării), constat (iarăși) că și acest *romanț* (cum zicea răposatul meu prieten Gheorghe Tomozei) este tot unul cuminte. Eroul (care-i autorul) sau autorul (care-i și erou al cărții) și-a permis să nu moară, deși mulți (inclusiv martorii oculari) l-au șters de pe lista cu contribuabili ori persoane cu CNP. Abia acum, după atâta cerneală cheltuită într-o înșiruire de zile cu soare rece de noiembrie tolerant, constat că m-a furat condeiul și am ajuns tot la bătutul apei în piuă!

Degeaba dau să zic: Iată-mă-s! Sau: iacătă-mă-s, cum spunea învățătoarea mea Ștefania Dobrescu. Și, totuși: iată-mă-s, așadar, magistru (fost militar). Un bătrânel sinistru, de la dacicul Istru, așa cum îmi zice Rândunel, un coleg mai tânăr de la Academia Bravus, cu care împart biroul în care el, mai ales doarme visându-și viitorul frumos și „socialist”, iar eu mai ales picotesc rememorându-mi trecutul odios și „comunist”. Un moșulică supraviețuitor (moș Sulică, zice leatul meu Lilian Dinea!) care se-ndreaptă (triumfător!) dinspre visările rebele și defuncte spre realitățile abundente și letale. Spun și scriu asta și mă simt ca și când aș enunța o lemă, ca și când aș postula un adevăr indubitabil incomod, dar alterabil și urât mirositor ca un cadavru ținut în casă și privegheat de rude trei zile, în toi de vară caniculară! Mă mai și fălesc (cel puțin asta vreau să pară spusele mele!) cu statutul acesta de cvasi-om pseudo-viu!

Mai bine mă făceam detectiv (deși sunt, chiar unul de onoare, într-o asociație în care angajații, în loc să prindă spioni, spionează soți sau soții după plângeri prealabile de infidelitate!) sau îmi încropeam o firmă de consiliere erotică a persoanelor pândite de cele două categorii de repaus: andro- și menopauza!

Ba nu: tot sfatul familiei e mai bun. Al Catelei (să-mi văd de dascălie că dacă nu mai ești angajat ajungi un nimeni, un politician al cozilor unde se aduce ce se bagă!), dar și al lui Costin (să stau cu sula – mă rog, cu burta! – în sus, să butonez telecomanda și să dau sau nu, bacșiș poștăriței care-mi aduce pensia la ușă!). Dar și Matei e membru (de cinci ani) al familiei. El e de părere că ar trebui, la orice oră din zi și din noapte, să-i fiu partener de joacă la hopa-hopa în parc, la plimbarea cu telegondola pe litoral și la raliurile cu mașinuțele pe piste special amenajate în cameră, pe trotuar sau în scările blocului.

— Dacă tot voiai să-ți pui capăt zilelor, de ce n-ai făcut-o onorabil și sigur, ca un militar de carieră ce ești sau care ai fost? m-a interpelat deunăzi Scriitorincul.

— Adică?! am făcut pe niznaiul.

— Adică, de ce nu ți-ai tras un glonț în scăfârlie, lăsându-mi lista cu conturi și tabelul nominal cu valorile, mai ales cărțile, tablourile, bijuteriile, timbrele, monedele și manuscrisele, mie?

— Dacă aș fi avut glonț, pistol și curaj aș fi tras mai întâi în alte ținte mișcătoare, trăitoare și conlocuitoare... spusei ca să spun, cum și amicul meu, mă-nvrăjbi se ca s-o facă.

— Ai un tabel nominal cu acele victime virtuale?

— De ce mă-ntrebi?

— Cine știe, poate îți procur armă și cartușe...

— Am și, ca să nu mai pierzi timpul, îți spun de la început că, vorba mahalalei Colentina-Tei unde locuiesc cei mai mulți dintre ei, tu pe alt tabel ești!

— Mulțumesc, domnule profesor universitar și căsăpitor supraviețuitor! mă mai gratulă „nașul meu de cununie cu literatura”, cum am mai spus ca să se știe.

— Cu plăcere...

— Ce faci azi după amiază? mă mai întrebă.

— Bolesc, citesc, gândesc, gătesc, halec, picotesc și iubesc. Deci, trăiesc!

— Nu e cam puțin, pentru un Ála, mă rog *Ală*, căci Tucală nu e Escu? Necum Esca, teleasta pusă-n cărți de școală alături de Mihai Viteazul...

— Ba da, ai vreo propunere de abdatare?

— Da. Să primești pe cineva pe care să-l testezi privitor la cunoștințele pe care le are, prin prisma unei eventuale participări la concursul de admitere în instituția unde predai tu?

— La Universitatea Venus?

— Nu face pe prostul, că-ți stă și poți să te obișnuiești cu acest status!

— Aaa, la Academia Bravus?!

— Vezi că nu ești așa de grav afectat la crebel!

— Fată sau baiat?

— Băiat, fiul unui prieten bun...

— Să văd ce pot face pentru tine. Agenda știi bine că mi-o întocmește nași-ta

Tela.

— Vrei s-o sun eu? S-o rog?

— Nu, îl aștept, sau vă aștept, sau îi aștept!...

— Nici nu mă așteptam la alt răspuns. Pa, dragă *Ală-bală-port-zăbală!*

Este o dilemă să fii autor? Este! Era o mare pierdere dacă nu-ți asumai asemenea damnare? Nu era! Dar dacă te-ai apucat să scrii despre învierea din morți, de scăparea din încolțirea fiarelor (contorsionate și ... *epavizate* în urma accidentului de mașină!), era vreo problemă, dacă nu recurgeai și la aceste pagini întregitori-lămuritoare, cum te justifici Scriitorincului? Nu, desigur!

Atunci? ... Atunci ce? Am vrut să demonstrez că nu mă las învins. Că sunt un luptător: erou-autor-supraviețuitor. Și învingător. Învingător într-un război nedus. Izbucnit fără voia mea, purtat fără aportul meu. Războiul nervilor încordați și sângerători. Conflagrația toracelui agresat. Agresiunea respirației. Mai ales a inspirațiilor. Celor două: trasul aerului în piept și trasul în piept al cititorilor. Inspirația vieții și inspirația scrisului.

Vedeți că e bun și un accident la ceva? Un accident care să nu te scoată din luptă. Nici măcar prin parbriz cum s-ar fi putut întâmpla dacă nu se umflau *air-bag*-urile. Căci, în nădejdea centurii de siguranță aceasta e bună doar să constate polițistul c-o porți, că e cuplată, fiindcă, la o adică, te-ajută să mori copt-fript-ars-prăjit la locul faptei și în locul tău, nu cine știe unde, dacă ai reușit să te extragi, să evadezi dintre fiare (sălbăticită din cauza impactului!), să fugi cu măruntaiele după tine, să eviți vâlvătaia sau explozia...

Mă rog: viața e o înșiruire de versiuni. Alternativa ei se știe! O poți evita trăind. Supraviețuind. Recurgând la talent, orientare, dexteritate sau noroc. Eu am recurs la ultima variantă. Am avut șansă.

Acum pot să recit din poetul și prietenul Grigore Vieru care n-a învins, ca mine, într-un incident de ... cavalerie asemănător: „Nu am moarte cu tine nimic!” Accidentul de cavalerie a cailor-putere, desigur.

Doamne ce de cunoscuți ai mei (și recunoscuți ai iubitorilor de carte) s-au prăpădit în accidente rutiere! Aș face un repertuar al dușilor în acest mod stupid. Primul care-mi vine în minte e Camus. Iar ultimul Valentin Silvestru, lovit mortal pe-o trecere pentru pietoni, la mine-n Colentina. Mai bine nu! Abia îmi procur materie primă pentru coșmarurile puținului meu somn! Și așa oferta de știri a mijloacelor de informare în masă abundă de asemenea evenimente datorate regelui-automobil. De fapt, slujitorilor lui, șoferilor, mecanicilor, dresorilor de cabaline ale powerului octanic.

(Cum e, dragă colega Adi Arinescu, pe care te tot oblig să ascuți aceste texte? Mai rabzi? Nu s-a scurs decât prima sută de pagini din cele șase sute. Mulțumesc pentru politețea cu care taci și te prefaci că-ți place și că mai vrei! Mergem înainte.)

Fapt e că după ce am părăsit mediul spitalicesc și m-am reobișnuit să umblu, mi-am luat în serios rolul de pieton. Traversez atent și-mi pun palmele pe urechi când aud sirene, la fel cum face nepotul Matei când vede avioane. Nici nu mai așteaptă să audă motorul care-l deranjează. Vede sursa de posibili decibeli și-și acoperă urechile, nu ochii. La fel și eu! E drept am și un deranj abia descoperit la urechea stângă, afectată cândva și ... dezafectată, cum ar veni, de otită! De-acolo, zic neurologii, vin tulburările de echilibru și hipersensibilitatea la zgomot!

Urc și cobor scările blocului meu fără lift dar cu etajele populate multicultural. Bătrânul legionar se bucură c-am scăpat cu viață, romul Garoy îl înjură fiindcă el și ai lui mi-au dorit binele. Binele meu, pentru ei, desigur!

Urc ascultând cum pierde aer gâjâit *Weltmeisterul* cu clape rupte...

Îmi vine să cânt cu acompaniament de acordeon bolnav:

*„Nu mor cailor când vor câinii,
Nici câinii când vor stăpânii
Și nici eu când vor vecinii,
Cum zicea Pallavicini...”*

N-o pot face, fiindcă toți știu că m-am întors de la chirurgie și de la cardiologie, necum de la psihiatrie. Dar piticii de pe creier pot cânta în voie. Treptele pe care le urc și le cobor îmi amintesc de palatul din Viena al demnului reprezentant al celebrei familii de nobili pe care l-am folosit pentru rima cu vecinii, dar și de Guido d'Arezo, creatorul gamei. Parcă-s o notă pe un portativ sau un tril, care suferă un accident. Sunt victima unui becar, bemol sau diez. Spre deosebire de încleștarea cu turcul, în cazul treptelor mele din casa scării fără lift, unde mișună liftele (scuze!) nu e vorba de accidente, ci de accidenti. Așa vrea doamna limbă română să facă pluralele. *Pluralurile*, dacă ar fi să

generalizăm *succesurile*, așa cum zicând *coșmare* detronăm *coșmarurile*, ca și prin folosirea *acumulatorilor* în locul *acumuloarelor* și al *tranzistorilor* în locul *tranzistoarelor*! De-ar fi să mă pipăi în frunte și să constat că nu mai am șanse s-ajung nici inorog, nici rinocer, fiindcă mi s-a resorbit cornul, m-ar duce gândul, din nou, la muzică și accidente. Muzică instrumentală. Interpretată la corn. La corni. Nu la coarne. Nici mâncând cornuri, ca-n programul școlar „cornul și laptele”, inițiat de un premier cercetat penal pentru niște termopane și continuat de altul care, și el, a suferit un accident rutier. De motocicletă! Accidentul meu rutier a determinat și unul de ... circulație numit hematom epicranian moderat cu escoriații locale. Circulație cerebrală.

Mai răbdați? Și de da, și de nu, n-aveți (și n-avem) încotro! Gata, nu mă mai plimb pe portativul de beton. Intru în apartament și, culmea (cine crede în coincidențe, crede, cine nu, crede ce vrea!), pe micul ecran se derula în tăcere mormântală un concert simfonic. Întâi am crezut că nu s-a-ncheiat Festivalul „George Enescu”, dar abia apoi am înțeles că e vorba de reinaugurarea, la Moscova, a Teatrului Balșoi. Rușii ăștia sunt copleșitori. Au un pluton de scriitori cu care sunt capabili să-nvingă batalioane de veleitari occidentali. Dar au, asemănător, și un pluton de muzicieni, cu care pot ține piept până și italienilor, care sunt *nombre one*! Ceaikovski, Glinka, Prokofiev, Rimski-Korsakov, Dorgomîjski, Borodin, Glazunov, Musorgski, Rahmaninov, Stravinski, Șostakovici sunt apt-combatanții aceluia pluton.

Muzica înainte de toate! invita Verlaine. Sănătate înainte de orice! invită medicii. Ce să cred? Ce să aleg? Aleg simfonia vieții, căci requiemul *memento mori* nu mă avantajează! Nu e genul meu!

De aceea mă și așez (greu, dar mai ușor decât m-așez pe pat!) la masa de lucru. Vreau să-nchei depănatul ăsta de idei și episoade în care am fost pacient impacientat. Am fost și mai sunt.

Masa de lucru! Sună ca un titlu de carte. Masa mea de lucru e tot o masă de operații. Și eu chiuretez, extirp, adaug, anulez, obturez, suturez, înseilez! Bisturiul meu e stiloul. E drept, nu lucrez în echipă. Sau, mai bine zi, anestezistul, asistentele, coechipierii mei nu se văd. Sunt îngeri și muze. Mai vine câteodată (când ți-e inspirația mai profundă și operația mai reușită) consoarta Catela. Ori îmi aduce un măr, ori mă roagă să sorb dintr-o lingură și să-mi spun părerea despre viitorul fel unu sau doi al mâncării dietetice pregătite de ea, ori îmi amintește să-mi pun termometrul subsuoară, ori îmi spune c-a sunat-o administratora să citim ceasurile de apă. E vorba de *contoare*. Sau *contori*! Chiar *contorizatori*. Atunci nu mai sunt singur, dar nici sigur că mai pot continua ceea ce am început.

Așa-mi trebuie. Casa la bloc nu e casă de creație. Acasă ne ocupăm de activități casnice. Cât putem, fiindcă am avut grijă să devenim inapți exact în prag de iarnă, lăsând totul vrașițe.

Cam asta rezultă din vizita soției în sala de operație unde evoluează bărbatul său, scriitorul și profesorul Ștefan Trucală, ambii ... aflați în convalescență. La bloc, nu, la Obligați, încă nu, la Adâncata, așijderi nu! Am trei ogeacuri și nici unul al meu! Are dreptate Costin. El a constatat asta.

Scriu printre picături, pe furiș, pe șestache, cum spun puștii cei șmecheri. Scriu mai ales când Tela ațipește ori se află în fața micului ecran. Acum, materia cenușie *royal blue*, adică cerneala, se-ncheagă în fraze menite să povestească o întâmplare banală (sunt atâta mii de accidente stupide, celebre, macabre, incredibile, așa încât unul în plus nici nu

mai contează!), să povestească epic, pentru a face artă dintr-o nenorocire. Nu mai târziu decât aseară, un șofer de TIR a adormit la volan pe o autostradă din Ungaria și, intrând pe contrasens, a ucis 14 oameni aflați într-o autoutilitară care mergea regulamentar. Ei și? O banalitate, ca atâtea alte mii ce se petrec pe străzile Terrei. Și două tramvaie care au deraiat într-un pasaj bucureștean s-au tamponat și au făcut să curgă sânge. Cum au auzit că se despăgubesc victimele, la fel ca după decembrie 1989, când s-a pus în funcțiune fabrica de certificate de revoluționar, au și apărut bruneții întreprinzători care să pretindă c-au fost și ei în acele tramvaie la momentul catastrofei, așa încât capacitatea celor două vehicule a fost mai mult decât dublată! Cad și avioane, iar victimele sunt de ordinul sutelor, se umflă puhoaietele și morții se numără cu miile, se cutremură pământul și semenii dispar cu zecile de mii, cad bombe *hiroshimonagasakice*, iar victimele sunt cu sutele de mii...

Sigur este adevărat că după război mulți viteji se arată. Și eu sunt după un război. Fac pe viteazul. Pe analistul, investigatorul, anchetatorul, marele autor-actor ce vrea să transforme un eveniment rutier (fără victime, căci o vătămare corporală oricât de gravă ar fi, nu e victimă, adică mortăciune, chit că evenimentul nu s-a încheiat, medicii nu s-au pronunțat decât cu jumătate de gură!) într-un eveniment beletristic. Da, nu e vorba de o victimă, dar despre un semn de la Dumnezeu tot e! 11:10;06:13. Aceste cifre: data unei zile de marți și ora matinală consemnată de aparatura din autospeciala care m-a ridicat ca pe un obiect delict de la locul faptei și m-a dus la *Frunzeasca*, par componentele unui cod. Pentru mine însumarea lor dă numărul 13. Preferatul, invocatul, și, la urma urmei, banal-misteriosul 13!

Banal-misteriosul am zis? Ce exemplu aș putea da ca să justific această alăturare verbală? A, știu. Ierarhii din susurile Bisericii Ortodoxe Române celei apolitice, apolinice. Ei, bărboșii pântecoși sunt misterioși. Mai toți. C-așa le cere dogma, ritualul profesia, funcția. Dar banal? Nu, clerul nu e compus numai din inși banali. Ei sunt și supuși greșelii, adică interesanți, deci căzători în păcat. Atunci devin, din banal-misterioși, interesant-păcătoși.

M-am tot întrebat și întreb (dacă tot am scăpat de eventualul aport al cântării de îngropăciune) de ce popii nu „taie” chitanțe pentru sumele primite: liturghii, răsplăți pentru servicii divine „mai deosebite”, recompense pentru colindatul cu icoana, cu botezul, cu sfințirea, cu maslul, cu exorcizarea... Dar averile celor în sutană de ce nu se verifică și de ce nu se impozitează? Ei de ce nu sunt reținuți, încătușați, filmați și apoi, ca și ceilalți infractori cu greutate, eliberați?

Apropo de greutate: se zice că un om căruia îi iese sufletul, în loc să se ușureze, devine mai greu. Când a murit Jneap – un bătrân de vreo două sute de kilograme – eram copil în Adâncata natală. Patru bărbați în toată firea, între care și tata, abia au reușit să-l pună în coșciug și, apoi, să-i suie domiciliul de scândură în căruța care l-a cărat în cimitir.

Oare or fi existând dispute amiabile între viul care trebuie să dea în primire și moartea care trebuie să-l scurteze de cap? Ei știu, iar noi n-avem cum afla. Una, fiindcă mortul nu mai poate vorbi, și două, fiindcă moartea deși poate, nu vrea să scoată o vorbă. De-ar mai trăi arhimandritul Simeon Tatu de la Ghintuita m-ar lumina la un ceai de struguri. S-au dus, și el, starețul senator în Parlamentul României, și timpurile când tinerețea dădea pe dinafară din mine! Cel ce i-a succedat răposatului vrednic de pomenire, Visarion, e un erudit, bun la suflet, mult la trup, iubitor de cele sfinte, dar ctitoria de secol XVI mă atrage foarte rar.

Fac deducții, încerc să-înnod fire rupte, să mă agăț de ceva ca să pot urni din loc hardughia epică. M-am învățat să nu mă mai descurc singur. În spital mi-a fost de folos umărul doctorului Iluț. Apoi gâtul Catelei și, în fine, patul cu butoane și poziții. Acasă, din nou Tela și după aceea, am găsit o tijă de inox care a servit drept suport de umerase într-o debara dezafectată, o tijă asemănătoare cu suportul pentru sticle de perfuzie pe care l-am trântit în miez de noapte, în salonul 16, visând că mă prăbușesc cu avionul.

Acum caut un sprijin semantic. De pildă vreau să demonstrez că una e să ai o meserie și alta să-ți exerciți o profesie, ca și când faptul ar mai trebui dovedit, ca și când nu e limpede ca lumina zilei și clar ca la mintea cocoșului. Și nu oricare cocoș – ci cel care la fel ca un cuc în ceas, dă ora exactă cântând din coteț, pe întuneric.

Îmi vine să notez în stilul meu absurd și ludic: Am murit s-o văd și pe-asta. Dar n-am murit și nici nu ... mor de curiozitate să văd cum mi-ar sta în această ipostază.

Doamne, cât a mai crescut Turnul din Pissa! Când voi mai ajunge să-i parcurg etajele. Fapt e că adun cărți și le zidesc una peste alta în echilibru fragil, lângă birou, mai repede decât le pot citi sau măcar răsfoi, fiindcă unele nu merită parcurse, în ciuda autografului primit „cu deosebită stimă, profund respect și înaltă considerație”. Joagăr și acest autograf! Joagăr care face rumeguș de vorbe cu același sens! De aceea am recurs eu la termeni mai rari ca obsecviozitate și mansuetudine! Să-i trimit pe andrisanți la dicționar.

Am isprăvit plimbarea, dar sunt lac de nădușeală. Învăț mersul, dar cu ce preț? Cu ce efort. Mersul biped.

O carte de la începuturile răsfățului meu literar debutează cu povestirea „Mersul” în care un soldat român accidentat este ajutat să re-deprindă pașii de un camarad maghiar. Ei, bine, pentru lipsa de orientare am fost criticat cu vârf și îndesat, mai ales că am fost căutat la dosar și rezulta că-s român get-beget, chiar din Valahia lui Basarab, Mircea, Vlad Țepeș, Mihai Viteazul, Tudor și Constantin Brâncoveanu! „Dacă tot te-ai hotărât să deschizi cartea cu acea istorioară, măcar puneai pe român să-l ajute pe ungurul rănit!” mi-a zis un ditamai șeful naționalist. Era pe când nu exista democrație, toleranță, pluripartidism, respectiv *pedelism*, *pesedism*, *penelism*, *uselism* și alte *isme*, mai ales *udemerism*, care astăzi sunt dar, vorba reclamei, la ce ne folosește că sunt!

Fapt e că, peste decenii, învăț din nou să merg ca oamenii chiar eu. O fac singur, deși aș avea minorități etnice la care să cer ajutorul. E drept, n-am unguri în Colentina, dar am numeroși chinezi, destui arabi și, din belșug și abundență, țigani! Merg, pășesc, mă recuperez. Prefer s-o fac singur, așa cum am și venit pe lume. Pot fi asistat, dar nu ajutat. Și chiar așa se întâmplă. Merg, pășesc, mărșăluiesc, reușesc. Apoi vin aici la masa de operații epice și consemnez.

„Cum îți merge?” mă-ntreabă prietenii.

„Pas cu pas, ca șurubul și mărunțel cum ne-au învățat liberalii ...” răspund în doi peri.

„Te-au găsit bine la cap?” continuă amicii.

„La cap, da. La creier, mai puțin! Dar mi-au spus, deși eu nu pun mare preț pe spusele neurologilor, că sunt mai puțin afectat decât cei care mă sună la telefon ori mă sâcăie cu e-mailuri!”

Dialog de complezență. Glumițe de circumstanță. Haz de necazuri. Operații ușoare la masa de scris. Scrieri banale la masa de operații. Tragere de timp. Timpul meu. Timpul tuturor.

Din, în, de, la, între timp. Din timp în timp. În timp ce mă refac. Pierdere de timp. Sosit la timp. Între timp... se derulează recensământul terestru. Între timp, o nouă zi sucombă. O înghite noaptea ca păcura – neagră, vâscoasă, unsuroasă, rece. Șirul de ghivece de la fereastră suferă, și el, în tăcere. Florile se chinuiesc ca și mine. Cele ce au supraviețuit lăsate să moară de sete azi vară, când m-am perindat afară din țară. Nu pot dormi, deși dincolo de sticla înrămată în lemnărie albă, se topesc, una câte una, orele nopții de noiembrie.

De ce m-o fi întrebat recenzierea (o studentă grășanică!) dacă am tâmplărie de lemn sau de termopan? Am spus „mixtă”, dar formularele cu stupidități nu aveau o asemenea rubrică. Tot acea fătucă a ținut să precizeze că, un pensionar ca mine (mă rog, eu nu mai sunt pensionar, ci „angajat la stat”), cu o zi înaintea, a vurt să profite de ea, dar n-a reușit. Și azi mă întreb dacă era o invitație sau o curiozitate a ei, să vadă dacă eu reușesc.

Mă rog, reușitele mele sunt altele, fiindcă încercările, opțiunile sunt altele. „De la fiecare după poftă, fiecăruia după apetit”, cum zice Scriitorincul. „Fiecăruia după vârstă și etate”, cum zic eu. Când zic. Fiindcă, de obicei nu zic. Tac și fac. Le fac. Sau, mai vulgar și mai global: *fuck-you!*

Mă simt un prefațator al unei cărți de vise. Volum de coșmaruri. Încerc să fiu mai puțin absurd. Adică sunt solitar în singurătatea oacheșă și solidar cu mine în asează și suferință. Na, că iar am zis-o! (*Merge, domn profesor Arinescu?*)

Îmi temperez entuziasmul de cerneală, starea de bine-rău. În această stare *solitudinară* (culpa construcției aparține aceluiași Scriitorinc!) scriu vulgar, însă, mâine, la crăpatul de ziuă, voi citi pudic. *Pudicitar!*

Am scuze să fiu diletant. Am acte că ceva nu e în regulă sub osul frunții mele lucioase și rotunde ca o monedă galbenă aruncată în sus, într-un joc de rișcă. De risc! Am dovezi că meningele meu e populat cu ceva străin. N-am, însă, vreme să vă mai deșir ca dintr-o împletitură veche, demodată, firul împletit de niște mâini care nu mai sunt. Și chiar de-aș mai avea vreme, nu mai e timp. Cel puțin asta e convingerea mea care atât mai apuc să simt: scufundarea lină și întunecoasă în mine însumi, căderea în încăpătoarea și adâncă liniște translucidă, ruperea de lume ori, dimpotrivă, trecerea într-o altă stare de a fi. Ocuparea și popularea treptată, de parc-aș fi fost o pată de cerneală absorbită de o sugativă. Poate că sunt o pată de sânge ori o bulă de suflet, nu știu, nu mai știu, nu mai pot să știu, nu mai sunt lăsat să pot să știu. Nu mai sunt lăsat să pot. Nu mai sunt lăsat. Nu mai sunt...

*

Odată, Scriitorincul, împreună cu care sorbeam cu ochii frumusețea înfloririi și cu urechile, zumzetul din corole, m-a întrebat ce mi-ar plăcea să fac în acel moment. Pesemne, se așteptase să-i spun, ca-n alte ocazii, c-aș dori să savurez doi mici mari bine fripți și o bere mică, rece și blondă. Ei, nu, i-am spus, cu privirea dusă și cu sufletul pierit printre ramurile pomilor năuciți de spectacolul înfloririi, c-aș vrea să opresc în loc primăvara ca să poată să-și revină din moartea clinică, întreaga natură.

— Ești nebun, adică poet, deci dus și sedus de euforie! mi-a strigat prietenul meu.

— Afirmativ! i-am răspuns ca odinioară în microfonul stațiilor radio cu care țineam legătura, în câmpul infrațional, cu elementele de dispozitiv, precum ofițerii Dan Mândruț sau Marius Pleșa, cei ce mi-au urmat în meseria asta a orelor exacte obligatorii.

— Bine măcar că recunoști.

— Sunt ca și Socrate, dragă amice, îi mai spusei Scriitorinului.

— La fel de urât ca filosoful, vrei să zici? mă persiflă.

— Cum urât!? De unde știi tu cum arăta? Sculpturile sunt mincinoase.

— Urât de mulți dintre cei din jur, inclusiv de Tela lui, care se numea Xantipa.

— Da ... Am priceput. Oricum, eu nu cred că voi avea parte de fiertură de cucută, că nu am crescut șerpi la sân.

— Da, dar te-ai pus rău cu sacerdoții și-ndemni tineretul studios la desfrânare.

— Îndemn eu sau sunt îndemnat de acei a toate știutori în materie de orgii bahice și sexuale?

— Bine, dacă greul nu ți-e pe plac, atunci o să mă identific cu romanul Seneca, învățătorul lui Nero.

— Știi că și el a plătit cu viața binele făcut...

— C-o viață toți suntem datori!

— Unii cu a lor, alții cu viața alor lor, adusă ofrandă zeilor sau, mai încoace, corifeilor.

— Dreptate ai! Și mai încoace, adusă iubitorilor de plăceri carnale sau băncilor de organe pentru salvări de vieți ale bunilor platnici. Trei mii de euro un rinichi, cu manopera chirurgicală gratuită!

— Auzi? reluă companionul meu.

— Chiar te și ascult...

— Te știam iubitor de liniște...

— Da, de liniște aromată, celestă. Liniște de primăvară în toi. O tăcere dumnezeiască în care toți tac și se-nțeleg, nu urlă și asurzesc. O stare de calm în care toți – oameni, arbori, dobitoace – pot să facă umbră pământului în voie.

Zicându-i aceste vorbe Scriitorinului mi-amintii de o măicuță care, fiind vizitată la schit de un ins cu gânduri necurate, a scos de sub negrele-i veșminte un pistol și îndreptându-l curajoasă spre nemernic, a strigat:

— Piei urgent, dacă vrei să mai faci umbră pământului.

Ceea ce a și făcut jinduitorul de căderi în păcat, rupând-o la fugă cu pantalonii în vine.

Zumzetul dintre ramurile pomilor din Ghintuita mi se păruseră ca un roi de gânduri. Ieșiseră din țeastă, împreună cu matca lor, și acum băteau din aripi. Gânduri-insecte, gânduri-albine, gânduri-himenoptere. Zburătoare.

Mi-adusei aminte că sunt alergic la serul de albine și viespi. Dar când acul ucigaș e al unor gânduri? N-am de unde ști. Un actor drag mie, vecin în Titan-Balta Albă cândva, se zbate între viață și moarte, cu membrele paralizate din cauza unei înțepături de căpușă. Veninul gândurilor mele sunt prefăcute în vorbe de dor, adică în cuvinte care pișcă. Acel venin este eficace, dacă este, numai când e îndreptat împotriva altora. E drept, adesea, sunt și autocritic. Chiar vitriolant și neîndurător cu mine însumi, dar în afară că-mi cresc ritmul pulsului, cantitatea de adrenalină, debitul transpirației, tensiunea arterială și bățâitul cărnurilor nu știu alte efecte. Știu, și acestea pot deveni dăunătoare. Chiar

mortale, de la o anumită vârstă încolo. Vârstă critică, așa cum se spune. Iar eu am acea etate, fiindcă am schimbat prefixul șase.

Ce știe Scriitorincul! Și dacă știe câte ceva, fiindcă avem ani destui de „conviețuire”, cât înțelege? Puțin. La fel ca un copil care participă la sacrificarea porcului de Crăciun. El se miră de ce Ghiță muribundul face atâta scandal, de ce se tânguiește atât când i s-a spus că la Ignat o să-și ia tălpășița din lumea asta ajungând în burta celor ce l-au hrănit. I-a venit rândul și lui să potolească foamea. Să umple burțile celor care l-au ajutat s-ajungă mare. Poate că aspectul de aceea se cheamă porcărie, dar așa a fost dintotdeauna. Nici în lumea bipezilor nimeni nu-ți dă, nu te ajută fără oarece profit. Viața e un fel de cămătărie. *Un do ut des!*

Ce știe el, Scriitorincul, încotro zboară gândurile mele insecte. Păi de aceea nu mă supăr când mi se spune că am fluturi la cerebel, furnici pe meninge și goange la cap. Important e să nu ajung să prind muște, ca alde Catolae din Valea Seacă ori să vorbesc singur ca Veta ziarista din Lerodeni.

— Pot să te mai întreb ceva? mă readuse prietenul meu și cu gândul acolo unde eram cu trupul.

— Tu știi dacă poți. Nu mă pot pronunța decât post-factum asupra putinței tale? eschivai în derizoriu spusele lui.

— Știi care e diferența dintre pomul fructifer și copacul sălbatic?

— Da, deși ambii trăiesc spectaculoasa revenire din moarte primăvara, numai arborele roditor se bucură de frumusețea fertilă a înfloririi.

— Cam așa e, dar puteai s-o spui mai simplu. Cum ar veni, cu florile primului insectele polenizatoare fac dragoste, cu al doilea aceleași zburătoare fac numai sex. Sex floral.

— Ce profund! Ce simplu! Ce filosofic! mă minunai în trei trepte, nu fără o oarecare invidie, admirație și surprindere, ca să constat tot triumfător calitățile Scriitorincului.

De multe ori sunt cu amicul meu în parcul Ghintuita sau îl iau să mă-nsoțească în Adâncata mea natală, dar în și mai multe rânduri sunt singur, făcând autopsia zilelor duse. Zile ucise ori moarte de bătrânețe. Bețivii sunt ucigași de zile, cu premeditare. Costică Trucală, tatăl meu era unul dintre acești călăi, găzi, casapi de zile imature. Nu-l apuca asfințitul ca să asiste la sucombatul, cu soarele scăpărând la scăpătat și aprinzând vârful arborilor din pădurea Statului în chip de lumânări așezate la căpătâiul defunctei. El, părintele meu, începea să biciuiască ziua, să-i sacrifice organele vitale, orele de lumină, cu ajutorul otrăvurilor dulci, a licorilor extrase din fiertura prunelor sau a tescovinei. Când zilele erau în putere, în amiază, el, Trucală depunea armele, adormea pe unde se nimerea și dimpreună cu el sucomba și ziua. Zi de muncă scurtată de cap. Zi strangulată. Decapitată de sirena unei uzine situată peste deal, dincolo de Ciocești. Rememorez o stanță despre atunci:

*Dinspre Ciocești, azi, tace și șuerul uzinii,
Deși-i trecut de șapte, sirena este mută,
Împuținați, martirii răbdării și chenzinii,
Bătrâni, pe bătătură, au limbă de cucută!*

N-are rost să-i povestesc însoțitorului meu despre trăirile mele privind moartea zilelor. Ce ciudată e și limba în care ne înțelegem! Trăiri despre moarte! Sau mort cu zile! Exact cum era să fiu declarat eu, dacă nu eram scos dintre fiarele ce fuseseră autoturism,

viu și rămas așa post-mortem, chit că șubred și scorburos ca un copac agresat de prunci neștiutori ori de țigani iresponsabili. La fel ca un arbore din parc mi-am cicatrizat rănilor, semnele agresiunii și mi-am văzut de drum. E drept că omul drumețește pe orizontală, iar pomul evoluează pe abscisă în jos, în profunzime, unde-și caută hrană și stabilitate și în înălțime, unde-și bănuiește veșnicia și rodirea. „Numai omu-i călător, pe pământ rătăcitor!” zic vorbele unui cântec.

Nici n-ar înțelege, nici n-aș putea să-l ajut să priceapă că viul post-mortem seamănă cu o reînviere, cu un sculat din sicriul care abia începuse să fie decupat dintr-un arbore bătrân, întâi cu fierăstrăul minții, apoi cu joagărul ochilor și mai apoi cu gaterul ucigaș. Gorunul lui Horia știut de toți sau tufanul lui Dahalea cunoscut doar de vâlisecenii mei, unul dintre cei trei brazi care au dat nume de botez cunoscutei cabane din Bucegi ori nucul Zamferei Trucală, știut doar de supraviețuitoarii Adâncatei mele natale ar putea fi acei pomi de sacrificiu, sortiți s-ajungă lemn mort, scândură geluită și-nclieată în chip de copârșeu, ultim domiciliu cunoscut, purtat pe un teren plin cu gropi. Un purtat purtător. Un intermediar de lemn între cel din pământ întrupat și, înapoi, adus spre înhumat.

Aici, în Ghintuita nu-s pomi de sacrificiu. Ori dacă sunt, ei mor cu zile numai pentru a fi puși pe foc sau bătuți în cuie, pironiți sau priponiți prin garduri, cotețe, curți. Aici, deocamdată, copacii cântă. Emit arome, culori și sonori.

Parcul, primăvara, este o pepinieră de poeme, care-și așteaptă iubitorii de ritm și fior. Ghintuita e un atelier de poezie ce-și deschide porțile și-și așteaptă meșterii fauri, gânditorii, barzii. Ea, grădina și, mai ales, ea Mânăstirea din secolul XVI.

„Barzi printre brazi, de veghe lui azi”, îmi sună-n auz rime de ieri.

— Te-ai întrebat ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu ar muri? rupse Scriitorincul firul gândurilor mele zburătoare, ce, și așa, îl tot reînnoșasem.

— S-a întrebat Nietzsche și la ce i-a folosit? A spus-o și longevivul Sabato undeva. S-a întrebat, recent, și un scriitor român, Ștefan Mitroi, intitulându-și un roman chiar așa, dar răspunsurile lui sunt epice și atât. M-am întrebat mai ales eu „într-o toamnă când crăpa coaja de pe nucă”, cum aș mai fi ieșit din *renaulta* sinucigașă învinsă de *merțanul* unui turc pribeag...

— Și?! mai zise Scriitorincul, iar adverbul făcu să-mi vibreze timpanul ca zgomotul produs de un rever al unui tenisman talentat pe un teren al sportului alb.

— Și, ca să continui versurile cântecului din copilărie, „m-a cuprins un dor, așa dor nebun de ducă!” Altfel, nu înțeleg cum n-am putut să evit un impact, șofer cu sute de mii de kilometri la activ, cu ani destui la covrig și cu exercițiul dresurii cailor putere. Dacă n-ar fi fost Dumnezeu să mă tragă de guler și să mă oprească din zbor ajungeam aviator, plutitor fără planor, c-o ieșire în decor pentru a vedea cum mor!

— E bine că ai umor, de parc-ai fi pe scena Căminului cultural Adâncata personaj pozitiv într-o „brigadă artistică” satirică în care cronică rimată reprezintă cheia succesului și dublura ei, cheia criticii constructive.

Aleile printre pomii explozivi și vorbitori de-astă primăvară (da, aromele, zumzetul, culorile corolelor, viul verdelui sunt grăitoare!) îmi par poteci prin grădina raiului. Dacă nu supraviețuiam confruntării cu turcul acum cine știe ce cărări ale iadului parcurgeam lovit cu biciul sau împuns cu sulița de draci împieliați, încornorați goi și paricopitați, adesea invocați în înjurăturile mele păcătoase. Alt soi de recenzori Pavle!

Trec alene și mi se pare că aceste înfloriri metafizice ce-și plimbă sevele pe sub coji zgrunțuroase au ceva pe suflet. Suflete de clorofilă sau de celuloză? N-am de unde ști.

Stă să asfințească. Cineva se pregătește să sufle-n lampa zilei. Să-i închidă ochii, după ce va fi tras să moară și va fi și murit. De moarte bună. Sau rea. Ori neună!

Zilelor care pleacă la soroc nu li se face autopsia. Dar sunt certificate în catastihuri. Zile scurse din calendar. Și din viața noastră: om, pom, animal, vietate. Gând-gâză, gând-zbor, gând-vorbă, gând-tăcere!

Adevărata mea recuperare se derulează încet. Parc-ar fi șirul de picături la care se uitau lung cumnatele Gheorghia și Zamfira Trucală, când Tanța ori soțul ei Costică, părinții mei, porneau satelitul. Era vorba de un cazan din aluminiu umplut cu borhot (periculos, dar nu exista altă soluție, fiindcă oala de ceramică se spărsese!) și pus pe pirostria sub care ardea focul. Din centrul capacului ieșea o țevă de cupru (cumpărată de la un șofer care-și petrecea timpul căzându-i mucusul și bancnotele la Cocodica, vecina noastră și nevasta lui Fane Baltac zis Bășintea și mama colegei mele de joacă de-a părinții care fac copii, Doli), iar acea țevă se răsucea prin apa dintr-un butoi de tablă (achiziționat și ăla de la sondorii care au găurit și sfredelit Izlazul și Brașnița în căutare de țitei), apă în care eu aveam misiunea să mișc o scândurică de lemn ca o vâslă (ca s-o răcesc), butoi din care țeava ieșea și se sfârșea deasupra unei oale smălțuite pe gura căreia se afla întins un tifon.

Pe acea țevă dădeau năvală aburii de alcool, pe care apa vânturată de mine îi supunea legilor fizicii, adică îi condensa și-i lichefia, așa încât, ca niște secunde grăbite, apoi ca picurii unei perfuzii și, în fine, ca firul de pipi dintr-o puțică de copil, dacă nu cumva ca acel fir de urină scurs dintr-o vezică de bătrân și abia putând străbate prin prostata lui bolnavă, se adunau, ciripind limpede și emanând arome îmbătătoare, în oala smălțuită, în botă, cum se zicea odată, când acest aparat de fabricat sămânță de vorbă și picături pentru poftă de mâncare se chema alambic!

Bătrânele – maica mare și maica Zamfira – se uitau jinduitoare, răbdătoare și nădăjduitoare la șirul de secunde lichide, grăbite și arome.

Așa decurge și recuperarea mea de după accident și de după spitalizări: ca un picur al „apei de foc” ce, dacă-ncerci să-l întetești, să-l grăbești, să-i strici ritmul riști să determini afumarea, stricatul gustului ori datul pe țevi. A da pe țevi (pe singura țevă!) însemna ratarea producției, un fel de hemoragie roșcovană care se pornea din neatenție și nerăbdare. Aburul – sufletul prunelor fierte prin care respira, cu ajutorul aceluia tub de cupru, întregul „satelit” – era înlocuit de lichidul sângieru venit din inima dată peste cap din cauza focului și pripelii. Organismul de elemente primordiale – lemn, foc, aer, apă și metal – intra în colaps, se instala sufocarea, accidentul fatal, moartea inițiativei.

S-au întâmplat asemenea accidente care le-au băgat în panică pe babele care foloseau pentru degustare, întâi lingura de lemn, apoi ceșcuța de pământ și, în final, dorobanțul de sticlă, cana de porțelan sau butelcuța de plastic golită de răcoritoarea occidentală. Depindea de producția la cazan și de dărnicia cuplului de fabricanți.

S-a întâmplat, dar „piloții *sputnicului*” au fost atenți și au intervenit eficient resuscitând organismul dat în clocot nepermis.

Așa-s și eu: ba dau în clocot, transpir și-mi fuge temperatura cu linii bune peste maximul admis de termometru, ba mă ațâț din cauza cine știe cărui foc la inimioară iuțit de rubedenii, mai ales de Tela și mai cu seamă de fiul nostru Costin, ba mă apucă

amețelile când văd cum depopulează lacul de pește, parcul de pomi, stâlpii de becuri și aleile de bănci, aceiași inși cu trupul și sufletul cănite, cu gura spurcată și libertățile extinse, pe care plățiții noștri apărători de lege se prefac că nu-i văd. „La ce soldă primim e bine și atât!” îmi explică unul dintre ei, subordonat al șefului „localilor” și fost subaltern al meu, Aurel Borilă știut de toți drept Aiurel Dormilă.

E și ăsta un fel de a mă recupera. A *mă* nu doar a recupera. A *mă* regăsi pe mine oaia (neagră?) cea pierdută. „Regăsirea de sine însoțindu-te pe tine!” i-am zis într-o zi din cele în care reînvăț mersul biped, respirația aerobică și gânditul fără proteză.

— Când doi inși merg împreună nu se știe cine-i însoțit și cine-i însoțitor! zice însoțit / însoțitorul meu Scriintorincul.

— Da, doar dacă nu cumva unul șchiopătă, merge ca ochiul mortului sau drumețește așezat în fotoliu cu rotile! zic și eu, însoțitul însoțitorului și umbrei mele efemere.

E drept, recuperarea este, de fapt o refacere fizică și, mai ales, psihică. Rănile trupești s-au cam închis. De n-ar fi oasele, dintre care Dumnezeu a ales una să facă, din cutia toracică a lui Adam, pe prima consoartă și mamă de pe pământ, coaste ce refuză să se sudeze și să mă lase să respir normal și, mai cu seamă, să tușesc, să hohotesc ori să strănut, de n-ar fi aceste clape de acordeon strâns la piept, nici n-ai crede că sunt invalid. Dar mai adânci și mai greu de vindecat sunt rănilor sufletului. Sunt, psihicește, aproape irecuperabil, ireparabil, iremediabil.

„Asta e! Zi bogdaproste, închină-te să-ți revii, că turcu’ plătește!” mi-a șuiurat la ceas de week-end fiul meu care mi l-a adus în vizită pe fiul lui, Matei, *cincinalistul* și colecționarul de mașinuțe.

Ce plătește acel turc? Cum îmi alină el suferințele poliarticulare, politraumatice, polidureroase? Valoarea om întreg la trup și la cap se poate echivala în valori de tezaur sau bancnote? Dar orele de curs și seminar reportate pentru atunci când planificasem să plec în concediu, să merg la sanatoriu, în excursie, în lumea luminată?

Vorba mea, bardul halebard, nu povestașul bastard:

*Timpul curge tescuit,
Ca un must dintr-un ciorchine...
Cu ochii spre asfințit,
Sunt orbit de-atâta bine!
Sunt sătul de-atât trai bun,
Și de-a fi carne de tun!*

Poet proklet, deh! Prozator bolnav! Chiar dacă *mă* voi regăsi, nu pot recupera pierderile. Chiar dacă, acum, într-un parc practic zborul în grup. Eu și tot ce mișcă: vietăți, culori, mireme, sonuri. Mișcări care mă mișcă, mă mângâie pe suflet, pe răni. Care sunt izvoarele ale tămăduirii.

Dar, ceea ce recuperez ziua, seara, când lumina se lasă ucisă chiar și atunci când dai ceasul înainte să treci la ora de vară! Sau moare de bătrânețe (15 ore de lumină pe zi este o vârstă matusalemică!), adică atunci când mă ridic de la masa ce se va mistui în noapte, ca orice cină, inclusiv de taină, redevine supliciu. Odată cu întunericul se instalează în trupul meu, direct în inimă, și mai ales în țeasta mea, direct în corpul calos, spaimele.

Mă muncesc durerile, umiliința neputinței, schilodenia sufletului. Noaptea – de unde sftenic bun? – este dușmanul efortului meu de recuperare, inamicul speranțelor mele, urâciosul potrivnic al optimismului meu dat la ralanti.

Noaptea este carcera unde nu pot da geană pe geană, sala întunecată unde îmi proiectez continuu, redundant, enervant același film.

*

Eu și Tela mea suntem pensionari. Închipuiți-vă doi pensionari de modă veche care se incomodează reciproc, din pricina noii mode. (Mai ales ea, că eu n-am astâmpăr și m-am re-angajat ca dascăl. Asumare ce m-a costat o întâlnire cu moartea).

Nu, nu suntem nici doi bătrânei zaharisiți și sclifosiți, așezați, ea pe fotoliu, cu un pled pe genunchi și ochelari pe nas, croșetând, în timp ce eu, aflat într-un scaun balansoar trec prin lentile literele și cuvintele unor pagini de carte. Nu, nici chiar așa, deși pe Doamna K. o mai fură somnul găsind-o uitată de Dumnezeu în fața televizorului, în timp ce pe mine, moș Ene mă curtează atunci când o iau razna pe coclauri virtuali pe care-i iscodesc cu ajutorul șoricelului magic.

La o adică, însă, nu ne dăm pe doi tineri risipitori și debusolați, pe un cuplu modern care își omoară timpul prin discoteci și-și înțesă burta cu euri alimentare.

Avem tabieturi – chiar fixuri – dar nu ni se pare (Elei nici atât!) că facem notă discordantă cu ceilalți. E drept. Nu prea ne putem lăuda cu mulți prieteni. N-avem acest talent al conviviului. Asta, fiindcă tot veni vorba de fixuri, ar fi unul dintre ele. Nu prea ne place compania, vizitele, bairamul. Nici să-l dăm, nici să fim prezenți la cei ce-l dau!

Alt fix îl constituie diferența de percepție asupra loisirului. Eu nu iubesc deloc telenovelele, consoarta e certată irevocabil cu computerul. De aici, acuzele reciproce și învinuirile biunivoce cu argumente șubrede privind ierarhia pierderilor. Nu vedem, amândoi, că, de fapt, pierderea reală este legată chiar de vedere, de agresiunea pe care o face micul ecran ca și displayul asupra ochilor.

Cât timp am fost amândoi activi, cum se spune, aveam timp de plăceri derulate împreună. Munceam, oboseam, alergam, dar ne mai rămânea timp și pentru recreații: un restaurant, un cinematograf, un teatru, o sală de expoziții, un muzeu, o plimbare într-un parc. Acum – pauză și lene. Spaima frigiderului și, apoi, a cântarului. Foarte des ne măsurăm tensiunea, glicemia, temperatura, greutate și alte valori. Tot la fel de des (ea, și mai des!) ne dăm alarma și ne propunem diete severe. Care durează trei zile.

A gusta, în cazul nostru, înseamnă a mânca pe săturate și, uneori, chiar și pe furiș. Sau, ca să spun așa, exotic: făcând anatomia animalului sau păsării sacrificate pentru a deveni materie primă în farfuria cu bucate, așa încât comesenii să simtă un firesc disconfort, mai ales că eu insist pe dreptul la viață a puiului de găină, purcelușului de lapte sau mânzatului. Mai mult, invoc și faptul că în unele țări din Asia se servește drept delicată fetus uman crocant! Comportament de om aflat pe cale de a se însănătoși, nu? Cu voința de a redeveni om!

Dar, ca oameni avem voința lipsei de voință cam la aceeași cotă. La capitolul „exemple negative” ne copiem și ne completăm cu nonșalantă iresponsabilitate. La alte aspecte de behaviorism casnic ne deosebim evident. Catela este prietena ortodoxiei după ureche și a tradițiilor religioase *abgreidate*. Eu, dimpotrivă, sunt alergic la asemenea absurdități practice, insuflăte și impuse (contra cost) de slujitori ai altarelor, ei înșiși niște păcătoși.

Bine c-avem cam patru decenii de viață în doi împreună căci, la ceasul când va suna goarna ne vom despărți pentru eternitatea de după efemeritate, irevocabil și neîndoios! Tela va fi în continuare, un personaj smerit și habotnic al raiului, pe când eu voi clocoti în smoală chinuit veșnic în infern. Cel puțin așa crede ea, consoarta mea, care se roagă și se-nchină, ține post și se împărtășește, împarte săracilor și plătește liturghii, cerându-i lui Iisus și Maici Sale banalități morale, inclusiv să m-aducă pe mine pe calea cea bună, a bisericii și pocăinței, a credinței cristice și a smereniei ecleziastice. O face, cum spuneam, de decenii bune, dar fără vreo eficiență, fiindcă eu nu mă sinchisesc. Nu mă las convins. Nici de efortul său agrementat cu aiasmă și anafură, mir sfințit și iconițe așezate peste tot, nici măcar de chipul morții care-mi ia mințile astfel că intru ca-n brânză într-o mașină care mi-a tăiat calea. Iar, după aceea, în loc să dau slavă lui Iisus, înjur și mai abitir.

Înainte să devin *alt om* (nu doar că m-a recenzat în ceruri un fost vecin de pat de spital, nici pentru că mi-a spus Scriitorincul și nu numai el, că acea zi ar trebui să fie considerată noua mea dată de naștere!) am și glosat: „Un creștin cretin și ortodox a intrat, berbecul, într-un musulman, turc de azi, desigur, nu și „otoman”, șofer de *merțan* negru, fain-frumos! Nu se știe încă, de-a fost cu folos, fiindcă hematumul din corpul calos, poate să devină mai periculos!” (*Se știe deja, amice Adi: brigadă artistică!*)

Care alt om? Și-nainte eram fosilă vie. Cel mult acum sunt fosilă moartă. Moaște. Moaște păgâne. Oase de drac. Și nici nu e rău, fiindcă e inflație de sfinte moaște și de sanctificați. Nu mai au loc în calendare cuvioșii, ierarhii, mucenicii, arhidiaconii, arhanghelii, sfinții. Și sanctificările continuă.

Tela citește o carte de rugăciuni. Eu mă rog providenței să pot încheia lectura unui roman alert al lui P.D. James: *O meserie nepotrivită pentru o femeie*.

De când cu accidentul am început să mă uit des în oglindă, să mă pipăi și să vorbesc singur. Mă suspectez că n-aș mai fi eu. Am citit undeva că un șoc îți poate schimba destinul. Unora le-a schimbat IQ-ul, personalitatea și cultura o lovitură de pumn. Sunt inși pe care i-a albit complet o sperietură. Eu n-aș avea cum să beneficiez de așa ceva: sunt aproape complet chel. Mai știu și alți tipi care nu albesc (deși-s tineri și cu frizura întreagă), nu-și schimbă trupul, chipul, năravul, sufletul indiferent ce șoc se-abate asupra lor. Cu un cuvânt urât li se spune interlopi, dar cu o expresie dulce li se spune băieți deștepți. Băieți și fete. Politiceni, afaceriști, delapidatori, pletoră de corupți. Adică mârłani de partid și de stat. De stat de nedrept.

Ei nu sunt victime de accidente grave, dar pot deveni imediat mutanți. Nu-s trecuți la ceruri (nici nu se mai poate oficial, că pedeapsa capitală e abrogată, dar există răzbunări mortale care fac victime mai multe!) ci sunt ascunși! Sunt eroi de arestări celebre pentru ochii lumii și hrana presei și apoi Dumnezeu cu mila.

Cu asemenea indivizi nu se-ntâlnește recenzorul Pavle să-i ia la întrebări. Ei au avocați, purtători e cuvânt, înlocuitori.

Ș-atunci de ce, doamna Ela Trucală să-ți urmez exemplul, să dau colac de pomană, acatist sau alte foloase popești c-am scăpat (temporar) dintr-un carambol mortal?

A scăpa nu înseamnă, neapărat, că ai învins moartea. Ai câștigat o bătălie, așa cum învățam la istorie c-au făcut marii noștri voievozi care s-au luptat cu ieniceri și spahii de sub semiluna otomană și pe care, deseori, i-a învins. Ei și? Bucurie scurtă. Cât un lins de răni și ras o cramă de vin! După care turcul (atenție la metonimie!) a dat iar

năvală și a schimbat victoria în înfrângere, țara în pașalâc, fătucile din Carpați în cadâne de serai, iar aurul care nu apucase să se retragă la Roșia Montana, în mahmudele și *ghiule* pentru purtătorii de șalvari și iminei ai Stambulului.

De-aia zic: erori au fost, erori sunt încă! De turci ne-am ferit, peste turci am dat. Eu măcar am dovezi de zdruncinat că așa e: am făcut un accident à la turca bre!

Că mă uit în oglindă sau mă ciupesc e normal, dar de ce vorbesc singur? Și cine mama dracului (scuze, Doamne, iertare, Doamnă K!) este Radu Notaru ăsta în pielea căruia se pare c-am intrat? Nu cumva mi s-a vârât el în suflet? De schimbare de sex am auzit, de transplant de măduvă, ficat, inimă, rinichi, așijderea, dar de schimbare de creier, de minte și de suflet mă tem că nu.

Mai bine-mi fac ochii roată pe cerul suriu și recit fără să scriu:

*Verde nuculiu, cu gustul sălcui,
Pământ nisipiu ce mă vrei de viu,
Să mă-ncapi târziu, rece vinețiu,
Pe tron cafeniu, lungit în sicriu,
În timp arămiu cu frunziș gălbui,
Verde prăzuliu, sub cer piersiciu,
Cu damf de rachiu te-mbăt, timp zbanghiu!*

Naiba știe (vedeți, am nuanțat!) căci eu nu înțeleg nimic. Am ajuns să mă-ndoiesc și că ceea ce scriu acum e rodul encefalului meu agresat de hematii rebele, trombocite rătăcitoare și leucocite luate razna. De mult îmi sună în auz un îndemn al frunțașilor evului revolut: Să gândim cu capetele noastre, tovarăși! Nu cumva în loc de spălătorie de creier s-a descoperit subtilizările de encefal. Ce nu poate omul dacă vrea?! E ca într-o expoziție în care falsurile sunt mai „adevărate” decât tablourile originale. Sunt chiar și falsificatori de falsuri.

Bun! Dacă nu sunt eu cel ce scrie acum (sau, mă rog sunt eu, dar am alt creier, alt sistem de gândire, ca și când dacă ai alt encefal mai rămâi tu, cum se-ntâmplă dacă primești un alt organ!), atunci cine sunt? Că eu am făcut accidentul e clar. De aici încolo încep neclaritățile. Ce-a urmat după impact. Unde e cutia neagră a zburătorului care am devenit sau am fost?

Mare minune de nu știe cum se dezleagă acest mister motociclistul Gil Neagu, marele răpitor de granguri!

Mă balansez pe scaunul-leagăn cu care parcă plutesc peste Anatolia zguduită de cutremure devastatoare și peste Peninsula Italică răvășită de inundații catastrofale. Zbor pese acele nenorociri, fiindcă am ațipit, iar televizorul mă bombardează subliminal cu știri catastrofice. Tocmai când mă documentez despre Madrid și Spania pe care-aș vrea să-i încolțesc ca un taur furios în chiar Peninsula Iberică! Dacă nu cumva voi face o escapadă la Roma, Florența și Napoli. Dacă...

Tela sforăie și ea egal părăsită de indienii de pe micul ecran și visând, pesemne, fie că am scăpat cu viață dintr-un incident auto, fie că am scăpat prin moarte dintr-un iad insuportabil care a devenit România post ceaușistă.

Dumnezeu știe ce e cu mine, ce s-a ales de noi, doi pensionari (doi minus unu!) care nici nu mai știu ce fac: se incomodează reciproc sau se iubesc empatic?!

Culmea e că nici nu pot să-mi dau seama (eu sau *el*, acest Notaru) ori Dumnezeu știe care alt *el*! Cine pe cine a salvat de la moarte (dacă l-a salvat) și dacă acest fapt s-a produs întâmplător, ori premeditat. Dacă aș fi comentat visele cu Doamna K, la o cafea.

(„O aromată cafeluță sorbită cu o Cateluță!”, ziceam cândva!) Dacă m-aș fi grăbit mai încet, dacă n-aș fi avut clenciul dintre blocuri cu țiganul deranjat de lumina farurilor, poate se-implinea aidoama visului: mă tamponam cu locomotivă și ca să glumesc amar prindeam trenul spre dincolo, fără probleme, temporizări, evenimente, stres, deranjuri, obturarea circulației, alarmarea SMURD-ului. Și înaintea lui moș Pavel Everac!

Dar dilema, cum spuneam, e că încă nu știu dacă eu mai sunt *eu*. Iar dacă nu mai sunt, cine sunt? Dacă *mai* sunt. Dacă sunt.

Of, Dumnezeule mare! Și tocmai acum m-am lăsat și de alcool. Când mi-a recomandat neurochirurgul Spânu să evit cafeaua și alcoolul, din dorința de a se lăuda ce soț perfect are, Catela a sărit cu gura și a rostit în modul cel mai serios un calambur bătătorit: „Și așa, dânsul, evită!” A nu se înțelege o vită!

Voise să spună că din pricina renunțării la fumat, am rărit mult cafelele, iar din nici o pricină, m-am certat și cu licorile bahice.

Acum (ca și-n vremurile bune!) parc-ar fi bun un pahar mare de whisky sau mediu de votcă așa cum mă obișnuise primul meu comandat să fac înainte de culcare, (el dădea pe gât o sută de rom de trei ori consecutiv!) efectul fiind cu mult superior oricăror somnifere.

Am în casă sticle cu mostre de băuturi pe care le tot împuținează Tela cu diferite prilejuri aniversare ale unor inși sau inse. Am, dar mă aflu sub puterea dezvățului care-i mai mare ca a unui jurământ. *Desobișnuința* a doua contra-natură, nu?

Sunt așa de obosit că, sigur, n-am să pot dormi. Măcar de-ar fi Radu Notaru cel ce suferă supliciu! Nu e de față nici grădinarul recenzor Pavle! Care să mi se adreseze pe nume.

Fie ce-o fi și cine-oi fi, important e că sunt. Unde sunt, acolo sau pe pământ, mai puțin contează! Nu mai contează. Dacă primul mormânt mi-a fost leagănul (mă rog, copaia în care am scâncit dintre scutece), al doilea mi-a devenit patul (mă rog, și scaunele pe care am moțâit, cu capul pe masă și paturile de fier din internate și școli ale militariei, inclusiv patul de spital care se poate transforma în pat de moarte!), așa încât n-are rost să cercetez care e raportul vieții cu moartea. Chiar de ai îndoieli asupra actelor plecării definitive, așa încât nici nu știi bine cine e cel ce părăsește lumea asta. Cine *ești* tu, cel care, coborând în humă te-nalți la cer.

Ocultism, spiritism, hipnoză, ezoterism elucubrant, paranormalism evident sau simplă nebunie, comportament maniacal, paranoid sau pur și simplu de lovit în cap? Nu știu...

Deocamdată să mă-ntind (cum pot și strâmb de durere!) în pat, să-mi ocup protomormântul și să mă las furat de vâlul agoniei cu sforăituri.

*

Eu sau ne-eu (ori alt eu), Trucală sau Notaru (ori cine știe cum voi fi fiind înscris în catastihul de recensământ al foștilor ce s-au dus ori al dușilor care sunt încă!) am adormit ca un înțelept din străvechime obosit să tot caute piatra filosofală, iar acea căutare să-nsemneze (și să consemneze) triumful spiritului asupra materiei, transmutarea omenescului muritor în divinul veșnic. Mai simplu spus (Ștefan sau Radu, ori și unul și celălalt, cum putem a fi și nici unul dintre noi!) am adormit ca un copil după îmbăierea de seară.

Și cum un om bolnav care adoarme greu și visează năzbâtii, așa a trecut și mintea mea răvășită la treabă, procesând elucubrații și fantasme, personaje de *nebunarium* în ipostaze de ospiciu. Pe toată perioada spitalizării, recuperării, convalescenței și evadării creierii mei au practicat o alchimie mai mult sau mai puțin bizară, trupul și sufletul (amândouă ale amândurora sau separate ale unuia dintre noi!) devenind părți de experiment menit să propună și să modifice fizionomii, date fizice, chimice, mecanice și matematice, să transforme potrivit altor legi și reglementări (celeste?) o operă divină complexă și mirabilă numită *om* și catalogată de învățații vremii măsura tuturor lucrurilor.

Știu (cum se știe!) că în vis totul este posibil, că incredibilul devine credibil și fascinant, dar știu și că totul durează până la trezire, până la reconectarea la real. Nu m-am întreat de ce, așa că nu pot nici răspunde la o asemenea întrebare.

— Ce faci, domnul Fanfanescu, nu te-ai antrenat destul pentru tăcerea cea de pe urmă? Tot mai tragi la aghioase? auzii, ca într-o schimbare de viteză fără ambreiaj, la trecerea de la starea de odihnă la cea de veghe. Era Scriitorincul și prezența lui mă bucură sincer. Ală Fanfanescu sau Fantomas Trucaloidu erau formule de adresare derivate de la Ștefan Trucală. În fine, o duminică: nu eram Radu Notaru.

— Se pare că nu... zic și și-ncerc să revin la caracteristica mult iubită – verticalitatea – dar constat că sunt zguduit de parc-aș călători pe prundișul Văii Seci, lungit pe o pală de fân, în căruța lui Gogu Dahalea. Atunci realizezi că întoarcerea de la „antrenamentul pentru ultima trecere” este un fel de revenire din luncă, dimpreună cu înserarea, a unui țăran rămas în închipuirile mele din anii copilăriei.

— Te-a căutat la ușă adineauri, când sforăiai dus, un bătrânel ca și tine. Am deschis eu, că nașa Tela a coborât să-ți cumpere vitamine vegetale. Moșulică zicea c-ai fost colegi de salon la *Frunzeasca* și tovarăși de drum după, iar acum spunea că este un supervisor al recensământului. L-am expedit, mai ales că n-a întreat de tine, ci de Radu Notaru, adică de cineva care seamănă la nume cu un personaj (ca și tine, care ești, însă, erou principal!) al romanelor mele polițiste. Și așa mi s-a părut cam împrăștiat, cam dus cu pluta dacă nu cumva se prefăcea, ori era drogat...

S-a învârtit patul cu mine, roțițele din țeastă au luat-o razna și abia aerul rece produs cu un prosop umed de Tela ce sosise între timp, m-a reanimat cât de cât.

— Faci pe Viteazul dar văd că nici Mihai nu ești pe de-a-ntregul! concluzionă Scriitorincul à la manière de ...

— Eu nu știu ce să mai cred. La peste o lună de *atunci* se simte mai rău. Moare și învie. Mi-e și frică să mai stau lângă el, că nici nu știu dacă mai e el. Mă tem cum m-am temut când l-am născut pe Costin, să nu mi-l schimbe la maternitate, s-aduc acasă alt prunc decât urmașul lui ... i se spovedi Tela.

Și acest fapt îmi făcu bine, dar nu pentru mult timp, fiindcă și ea se miră cu glas tare că jos, la cutia de scrisori a dat peste un ins nebărbierit care semăna perfect la chip cu un fost vecin de pat operat de cancer la stomac, care s-a prăpădit înainte să mă externez eu de la *Frunzeasca*.

— M-a întreat de cineva și-ncerca să deslușească scrisul de pe cutia noastră poștală care mai mereu e plină cu reclame... mai zise Tela.

— De Radu Notaru!? întreat Scriitorincul.

— Da, de unde știi?! se miră Ela.

— Păi a sunat și la ușă. Zicea că e cu verificarea și omologarea recensământului celest. Vreun escroc care-și caută credulii, vreun vânător de ponturi care-și ochește fazanii... Îmi pare rău că nu l-am băgat în casă să-l iau la întrebări de unde-l are și cu drapt se folosește de acest nume care e al unui alt erou al cărților mele.

Pentru mine cel mai bine era să transpir și să tac. M-au ajutat să abandonez orizontalitatea și prietenul și consoarta mea, așa încât au putut-o face mai ușor. Plus că am ales să defilez de la „patul lui Procust” până la „turnul din Pissa” (adică din dormitor în sufrageria-birou cu o stivă instabilă de cărți alături), iar de acolo la fereastra dinspre Poiana cu Platani prin care – era clară confuzia! – mi s-a părut și mie că-l văd pe Pavle grădinarul, fostul pacient al doctorului Rică, vorbind cu Garoy și gesticulând în fața magazinului „Albinuța”, din locul unde-și recrutează țiganul marfa pentru plăceri. Plăcerile fraierilor plătitori!

*

Și eu, și ca personaj (în cărțile Scriitorincului), și ca autor (de cărți ale mele) sunt un individ de graniță. Un grănicer evoluând pe „fâșia” dintre iluzie și realitate, un Mare Gatsby care nici azi nu înțelege dacă acea porțiune de spațiu-timp desparte sau unește, delimitează sau pune împreună deșertăciunea și adevărul, închipuirea și realul.

Cine să mă înțeleagă, dacă eu însumi nu-s capabil s-o fac? Nu am putut să-mi intru în voie ca sine al meu, nu voi putea, cu atât mai mult, să mă înțeleg și să mă accept ca evadat din propriul trup, ca mutat într-o altă iluzie (ori, cine știe, tocmai aceea va fi fiind realitatea!), ca evadat dintr-o stare a fi văzut și pipăit, într-o alta de a fi doar bănuit și revelat.

Sunt, e drept, orbul care vede, mortul care trăiește, surdul care aude, dar nu sunt eu. Văd cu alți ochi, trăiesc viața altcuiva, nu aud cu urechile mele. Sunt *alt* eu. Un oarecine. Oare, cine?

De luptător, supraviețuitor, răzbătător nu se pune problema că n-aș fi. Mă confrunt cu demoni lăuntrici și Dumnezei periferici. Nu știu de unde cunosc asta, cine mi-a inspirat-o, dar așa par că sunt. Îmi par că așa sunt. Un blasfemic. Un erou în felul meu. Unul fără mormânt. Fără moarte, cum ar veni. Un Hercule constatând pentru pururi că mai departe nu se poate. *Nec plus ultra!*

— Mai bați mult câmpii cu dizgrație? mă întrebă, brusc Scriitorincul, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Mă consultam despre un subiect ciudat căruia îi sunt sau nu protagonist, mă luam singur la întrebări despre „eroi și morminte”.

— Lasă-l pe Sabato să doarmă liniștit. El a intrat să-și parcurgă „Tunelul” la vârsta potrivită și n-a deranjat pe nimeni că a fost ignorat de juriul Nobel, deși a figurat pe lista cu nominalizați, din anii '70 până la începutul mileniului trei când a murit centenar.

— Dar nu cu eroii și nici cu mormintele lui îmi bombardam încăperile supraarahnoidiene, ca să zic așa.

— Atunci despre care eroi și ce morminte e vorba?

— Păi este vorba (c-așa e vorba!) despre statui însuflețite și despre duși fără nemurire de bronz ori de piatră!

— Oho! Aproape poetic și, desigur, patetic. Te înțeleg, ți se pare c-ar mai fi Herăstrău și Cișmigiu sau măcar Ghintuita unde-ai putea să-ți duci și tu, spurcată de păsările cerului și patrupedele parcurilor, nemurirea efemeră. Greșesc?

— Da, greșești. Chiar și gramatical. Efemer nu poate caracteriza nemurirea decât pleonastic...

— Da?! Păi statuia lui Lenin dată jos din fața „nemuritoarei efemere” clădiri a Casei Scânteii (efemeră și acea „Scânteia”, căci azi clădirea este Casa Presei!) nu e un exemplu de „trecător al veșnicului”? Ca să nu mai vorbim de exemple și mai răsunătoare de detronare a statuilor, de aruncarea în dizgrație și derizoriu a tablourilor, cărților, ctitoriilor chiar din pricină că aplaudații de ieri au devenit indezirabili de azi.

— Ai dreptate, însă numai într-o mână, dar fiind rănit, n-o poți ține mult fără s-o pierzi și pe-acea dreptate cu care unii preferă, mă rog, se bat cu pumnii în piept că e așa! Tu (dacă ești tu!) nu poți nici măcar cu pumnii în piept să te bați pentru o cauză, din motive de stern fisurat și arc costal fracturat! Așa-i!

— Dacă zici tu! Dumnezeu știe care...tu!

— Auzi, dacă ai de gând să-ți scrii testamentul, nu mă uita: măcar colecția de cărți BPT vreau să mi-o lași mie! mă mai surprinse amicul, finul de cununie desfăcută și nașul meu literar, cunoscător al faptului că sunt pasionat de cărți până la a face moarte de om pentru ele.

— Cărțile vor ajunge, atunci când va fi momentul, la cineva care știe să citească, un bolnav de lectură ca și mine, nu neapărat un făcător de făcături literare ca tine! îl pișcai.

— Bine... Asta, dacă nu mai aprinde nașa Tela o lumânare la vreo icoană și apoi pleacă la târguiești ori se uită în fața televizorului, astfel că în câteva minute pot deveni amintire și cărțile și rafturile și tot apartamentul! mă atinse la rându-i exact la o rana necicatrizată.

— Păi de ce nu-i spui și tu să renunțe la acest obicei periculos? Ai dreptate. Eu i-am tot explicat, dar n-are urechi pentru asta. O să mă trezesc mort de ciudă ca Terențiu când a constatat că i s-au pierdut niște manuscrise! Mort post-mortem!

Atât a mai ascultat, m-a privit lung, după care a făcut, cu arătătorul la tâmplă, semnul internațional prin care-l cataloghezi drept nebun pe un interlocutor. M-a catalogat așa și a plecat cum a și venit: băști!

Timpanele au început să-mi recite:

De ce muriți voi, nemuritorilor?

De ce vă părăsiți rolul, actorilor?

De ce plecați prematur, în culise?

De ce ne ucideți somnul cu vise?

Apoi, au tăcut și s-au pus pe țuit: semn că păienjenelul din plasa arahnoidiană nu se astâmpără ori că mă pomenește (de rău) cineva. Cine altul în afară de abia plecatul Scriitorinc?

Foarte bine. Și așa nu mă puteam înțelege (nici suferi!) eu însumi, darămite să mă mai duelez cu finul frust cel ciufut. (Cuvântul acesta mi-a amintit cum a fugit valvârtej să mă pârască la decan o studentă de la Universitatea Venus, una urâtă și puțin bogată la minte, căreia îi spusese: „Domnișoară, vezi că eu sunt un tip ciufut, dar aș vrea să știu că dumneata nu ești futilă! S-a plâns șefului facultății că i-am făcut avansuri sexuale!”)

Cine știe ce futilități ar fi mai adus în discuție și ciufutul meu amic!?

Nu, e clar: ori accidentul m-a transformat într-un mutant ori, dacă am rămas același, am luat-o razna, așa încât ar trebui să fi renunțat a face vreun efort pentru a mă înțelege, acum la scurgerea unui interval de patruzeci de zile de la moartea-înviere. Patruzeci dacă nu cumva cincizeci de suferință în singurătate până la înălțarea-pogorâre. Am dreptul, cred, să întreb – dar pe cine, fiindcă toți, inclusiv Scriitorincul, mă întrebă ei pe mine!? – dacă am revenit din peregrinarea în afara mea și dacă mi-am mai găsit „locul de parcare” liber. După spusele doctorului Spânu țeasta a fost părăsită de invazii străine, coagulări cu complicități locale. Și după părerea doctorului Dunca, din cușca toracică s-au retras (s-au înălțat în eter!) invadatorii, chit că rezidentul Iluț nu pune mare preț pe ITN-ul (imaginea toracică normală) stabilit cu ajutorul razelor X, de vreme ce temperatura de pericol (gen TBC sau chiar neoplasm) persistă. Oricum, câteștrei, medicii care m-au consultat la „pogorâre” au constatat că sunt „alt om”. Că doar nu puteam fi alt neom! Alt material uman în același ambalaj au vrut să zică. Un înviat repatriat ce și-a regăsit trupul neocupat. E mare lucru!

*

Mă gândesc dacă între urgență și stringență e așa mare diferență semantică. „Am o urgență!” poți spune când te muncește starea de necesitate, dar WC-ul (unu singur la peste 25 de persoane mixte!) este ocupat. „E nevoie stringentă de aer!” spune asistenta care așteaptă vizita și fără să-i pese de tigva mea cheală, rănită și transpirată, deschide fereastra.

Există și urgențe stringente! Adică extreme! Când s-a produs cutremurul, pentru câteva minute, toți au lăsat totul și au dat bir cu fugiții. Care au putut. Care nu, Dumnezeu cu mila! Iar care dormeau duși, s-au probușit cu... avionul.

O indubitabilă stringență poate fi considerată și asigurarea rației de apă pentru un muncitor aflat la muncă în arșiță, dar și asigurarea porției de alcool pentru un leneș aflat la întâlnirea zilnică cu paharul.

Slalomând printre urgențe și stringențe, am reușit să evadez, a 13-a zi, din *Frunzeasca* stărilor de alertă. Să evadez din moarte în supraviețuire. „Bucură-te că ai scăpat cu viață! Dă slavă lui Dumnezeu că trăiești!” sunt vorbele apropiaților.

Oare a trăi este urgență sau stringență!? Mă întreb și eu (și întreb) la ceas de amurg. La amurgul vieții care putea fi și întunecarea ei, dacă nu cumva chiar e și eu nu știu. Cum nici voi, cei ce mă știți, nu știți!

Unii confrăți au refugii estivale (cum ar fi putut fi investiția mea de suflet din Valea Seacă, dacă nu devenea un cadavru aflat la o a treia generație de... muște!), alții au conturi doldora de bani cu care-și permit să cumpere orice. Orice este, totuși, un fel de a spune, fiindcă sănătate nu poate cumpăra nimeni. Nici cei ce plătesc bani grei și imorali pentru a fi răpite persoane și a li se preleva organe de transplant înainte de a le fi sortite pieirii trupurile. Nici ei, beneficiarii de rinichi sau inimi străine și tinere nu sunt decât falși investitori în sănătate. Amânarea datei unei competiții finale nu înseamnă prelungirea unei agonii sigure și a unui triumf efemer. În cazul competiției dintre om și moartea sa triumful este sigur, garantat și veșnic. Aparține morții.

De aceea nici nu mă mai preocupă ierarhizarea urgențelor, taxonomia stringențelor, evaluarea riscurilor. Experimentul *Frunzeasca* m-a lecut de nonșalanță și zel, de neastâmpăr și emulație. Ca parte a Marelui Tot mi-am dat seama că nu pot face altceva decât să-mi exprim apartenența. Firimitură a Eternului Unu, a Veșnicului Întreg:

neputincios, conformist, efemer. Atât pot fi. Să realizez că sunt. Dacă sunt. Dacă sunt eu. Dacă eu sunt cel ce sunt. Ori par că sunt. Parcă sunt, parcă eram, parc-am fost. Par c-am fost!

Jocul de cuvine e ca un du-te-vino sanguin, ca un puls dereglat, ca ritmul haotic impus de-o inimă bolnavă. Sunt rănit simultan – la trup și la suflet – și sângerez. Sângerez cuvinte. Albastre, nobile, încoronate. „Încornorate”, cum zice Scriitorincul.

La Academia Bravus, unde am revenit (pieton de-acum!) ca să anunț că plec la recuperare, după 41 de zile de absență, am fost întâmpinat ca subiect al unei pomeniri. Pomenirea mortului. A viului post-mortem. A înviatului din morți.

Pe prima hârtie pe care am notat ceva și am lăsat-o, după tipic, în chip de nadă, pe birou am așezat o posibilă stanță:

Nu sunt apt combatant – doar dau din gură,

Dar, și așa, atrag oprobriu, ură ...

Ani au trecut destui și trec neconținut,

Eu, un leș viu post-mortem, par Christ nerăstignit!

Ei, colegii și șefii mei, se bucură cenzurat că mă văd. Mai ales de ceea ce văd. Mă pipăie la trup ca Toma cel dornic să urle: Este! Putea să nu fie, dar dacă este... Asta e! Între coaste am semnul pătimirii, iar oasele însele sunt frânte ca pâinea-trup destinată ofrandei. Din cauza asta nu știu ce să creadă. Și din cauza *excenge*-ului atitudinal al meu. Am devenit alt eu: fără umor, fără optimism, fără speranțe. Parc-aș fi evadat dintr-un muzeu. Și așa eram un angajat (civil) fosilă! Acum sunt o fosilă (încă) angajat. Un exemplar, un exponat, o mostră. Eșantion de trecut. O relicvă cu perspectivele retezate. O tăgârță de piele plină cu oase umblătoare și grăitoare. Adevăr grăiesc vouă: nu știu ce s-a ales de mine. Ce este adevărat și, mai ales, care e adevărul. Luați-mă ca atare. Răspund la două nume, dar nu eu sunt responsabil pentru asta. Recenzorii Marelui Tot, caligrafii și socotitorii Marii Permanențe. Pesemne așa trebuie să se întâmple: autorul să se despartă de personaj ori, dimpotrivă, să se contopească cu el, căci orice s-ar spune, orice ați zice, sunt un autor. Unul cu patalamale la mână. Unul cu admiratori ca Rândunel, și cu pismoși ca cel căruia Pasărilor îi ține seminariile.

Și unul cu recunoscători. Parcă simțiseră ei ceva, li s-a transmis de Sus, fiindcă mai marii comunei mele și ai județului natal m-au pus pe lista cu „onorabili”. La fel și mai marii Internelor care m-au gratulat și nominalizat ca un „veteran” al spiritului cu care (i-auzi una!) instituția se mândrește. Un generalizabil, apropo de grade militare fără valoare. Așa se face, de obicei, cu viii aflați pe moarte ori cu morții încă nedepuși la morga, la crematoriu sau în capelă. Cu cei ale căror suflete nu se hotărăsc să-și ia tălpășița, care se mai învârtesc în jurul trupului câteva zile trăgând cu urechea, văzând ce se-ntâmplă, dar nemaiputând să intervină în nici un mod.

În birou, pe alei, în clase, în amfiteatre, în autobuz (mijloc de transport la care nu recusesem până acum) sunt o țintă. Toți simt nevoia să tragă cu ochiul la mine. Sunt suspect așa cum, în decembrie, vedeam peste tot, infiltrați între noi ca pe niște dușmani de clasă ori ca pe niște extraterestrii, teroriști, răufăcători, ucigași plătiți, lunetiști, contrarevoluționari, „vampirii dictatorului”, călăii fără mamă, fără tată, recrutați din orfelinate și crescuți în catacombele CC al PCR.

Azi, cei ce-și amintesc aceste fobii năstrușnice râd și se-nchină. Au de ce: naivitatea și credulitatea au făcut să ne suspicionăm și să ne măcelărim între noi.

Era nevoie, desigur, de destindere, dar se putea fără atâta victime. La ce bune, azi, slujbele de pomenire, monumentele și memorialele, rangurile post-mortem și căința sau spovedania?

— Dar de ce v-ați tamponat cu un turc, domn profesor? L-ați confundat cu vreun brunet din spița lui Garoy, pe care aveți dumneavoastră pică?

Întrebarea pusă nitam-nisam cu două tășuri (să pară glumă dar să aibă și sâmbure de adevăr) aparține unei colege de catedră mai tânără, al cărui tata socru e sacerdot controversat.

— Am vrut să demonstrez că religia creștin-ortodoxă e superioară mahomedanismului, dar n-am reușit: Allah era la post.

Colega întrebătoare a priceput aluzia. Ceilalți ... ascultători din autobuzul pentru cadre au tras, fiecare după posibilități și toți după nevoi, concluzia că bietul om (eu, adică!) are probleme serioase cu capul. Nu-l mai recunoști. A trecut la „misticisme”. Mare minune de-l vor mai ține la catedră...

— Câți ani are, dragă? șoptește o doamnă smăcuită.

— Cică doar un an sau doi peste șaiszeci, dar nu cred. Și-o fi falsificat dosarul de personal. Nu vezi c-arată de 75?!

— Care 75, soro că parcă astă vară s-a făcut caz că așa și pe dincolo cu studentele, că le scoate în oraș cu mașina și că fac coadă la el la birou, dornice să le-ndrume chipurile la referate, lucrări de cercetare și de licență ori să participe la meditațiile acordate, inclusiv la domiciliu. Are *charismă* în pantaloni, moș Sulică!

— Asta, tu?! Hai că sunteți duși cu pluta! Păi tu nu vezi cum arată? Tuthankamon scos de la ... renovare și reabilitare termică.

Mărturisesc aici și acum (și mulțumesc doamnelor din autobuz că mi-au reamintit!) că aveam (am) de gând să recurg la un asemenea experiment. Adică să invit la domiciliu un număr de fete (ideal ar fi fost 13, dar n-am atâta spațiu de manevră în apartamentul meu din Colentina, până când nu se va găta – la paștele cailor! – „mausoleul” de la Obligați!), să le aleg după IQ (și EQ, desigur!) și să le provoc la „dezbateri ideologice”. N-aș fi original (știu), Azar Nafisi în cartea sa *Citind Lolita în Teheran* descrie un asemenea experiment. Cu o diferență: „memoriile despre cărți” astfel realizate s-au produs tot prin invitarea unor studențe la domiciliul unui cadru didactic, dar acesta era ... femeie.

Eu am (aveam?) de gând să inaugurez o serie de asemenea seminarii feminine care să impună, treptat-treptat, circumstanțe fizice și psihice (inclusiv dezinhibarea și dedublarea) în care să poată evolua demersul intelectual, creativ. Nu, nu vă temeți și nici nu faceți conexiunea cu cine știe ce integrare în absolut a cine știe cărui obsedat sexual. Nici măcar cu programul guvernamental „rabla” care vizează reînnoirea parcului de mașini, prin casarea contra tichete valorice de tip *vaucer* emise de centrele Remat care reciclează deșeurile.

Să vedem. Să trec proba nisipului. Sau a clepsidrei. Nu e nici o grabă, dar dacă tot mi-am amintit...

— L-a afectat accidentul, sărmanul, dar se reface!

— Se reface dacă-l schimbă careva cu altul de la institutul medico-legal. După cum privește în jur nici el nu e convins că este cel readus în simțiri și reîntors la muncă. Se uită ca olteanul acela mânjit cu vopsea pe obraz care, atunci când s-a văzut în oglindă,

a exclamat că femeia care l-a trezit, în loc să-l scoale pe el, l-a deșteptat pe vecinul de pat, un negru, împreună cu care juvelele fusese cazat la hotel!

Știu, pe cineva, mai ales dacă e femeie, nu-l faci curios prin normalitate. Trebuie să șochezi, să epatezi, să surprinzi. Să fii cel neașteptat și, totuși, sosit. Să ajungi la mii de kilometri de țara ta și de domiciliul tău, să ieși dintr-un restaurant ori dintr-un taxi, să chemi un lift și, când se deschid ușile, cel ce te invită să ți se adreseze, direct, cu nume și prenume urându-ți bun venit în limba ta. Tu să te arăți surprins (nu poți fi surprinsă, că nu ești femeie!), să-ți scoți ochelarii de soare și să-l pironesti pe liftier cu o privire de parc-ar fi trecută prin luneta unei puști de vânătoare, după care să auzi:

— Ce este, domnule Trucală, s-a întâmplat ceva? Nu sunteți magistrul român Ștefan Trucală sosit la simpozionul internațional pe teme de paralimbaje comunicaționale?

Ba bine că nu! Tu ești, dar de unde te știe un însoțitor de lift care (auzi tupeu!) zâmbește larg, superior și, exact când mașinăria oprește la etajul 13 („Aici ați dorit, da”?) continuă:

— Vă rog să-mi permiteți să mă prezint: Radu Notaru, omologul dumneavoastră de aici. Sosia dacă vă sună mai familiar. Domnul Pavle vă așteaptă. Vă cere scuze prin mine că va trebui să vă primească lungit în pat. A suferit o intervenție chirurgicală care, se pare c-a dat greș, astfel că Dar vă va spune singur, c-aveți multe să vă povestiți. Misiunea mea se-ncheie aici. Succes, domnule ... autor de succes!

Ușa liftului s-a-nchis ca o gură de crocodil, în timp ce ușa pe care era un număr, 1331 s-a căscat larg ca ciocul unui pui de barză căruia i s-a adus ceva de mâncare de către unul dintre părinți. Din cuibul al 31-lea de la etajul 13 a ieșit și a zburat ca o nălucă un fășăit de falduri, pesemne camerista gazdei.

— Aproiați-vă, domn profesor. Scuze pentru deranj, scuze pentru impolitețe. Oricum, și reciproca e valabilă. V-am tot căutat pentru recensământ, dar ați vrut să vă pierdeți urma, chiar identitatea. La dumneavoastră n-așteptam la mai mult discernământ, la mai multă inteligență. Mă mir că vă mai îndoiiți de faptul că odată intrat în *procesul finitudinii* celeste mai există cale de întoarcere. Și chiar de-ar exista, Marele Întreg nu poate fi contrazis, abătut din drum, determinat să renunțe. Nu vreți să vă-ntindeți pe pat? Ce vă mai fac oscioarele căci ce pocinog v-a făcut cerebelul știu?

Nu era nici un dubiu: cel ce m-a adus cu liftul eram tot eu, am simțit asta când buricul degetului arătător a pipăit butonul pentru etajul 13. Iar cel ce m-a primit stând lungit era vecinul grădinar din salonul 16 de la *Frunzeasca*. Patul liber era exact cum l-am lăsat eu acum patruzeci de zile. Patul meu cu suportul pentru perfuzii la locul lui, cu noptiera înțesată cu pungi de covrigi și fructe.

— Sper că măcar acum nu mai aveți temperatură și nu mai transpirați. Aici, trupurile se mențin în condiții geoclimatice neschimbate. Cu sufletele e problemă. Aglomerația, vizitele, anchetele, forfota le afectează, le stresează, le mai fac să nădușească...

Nu m-am dumirit – din contră eram totalmente bulversat, înspăimântat, surprins. Anormalitate am vrut, am anormalitate! Să nu-mi pierd cumpătul, să nu vă-nșel așteptările: astea-s urgențele momentului.

— Eu v-am propus pentru a participa la simpozion. A venit vorba de domeniul comunicării paranormale, de dialogul cu rămașii – parc-așa se zice, dacă noi suntem dușii? – despre modalitățile de relaționare extrasenzorială, postumă și nu mai știu cum.

Atunci mi-am amintit de dumneavoastră – am răsfoit și eu cartea pe care o țineți sub pernă, am văzut și lista de lucrări al căror autor sunteți! – drept care v-am propus. Cred că v-am făcut un bine, fiindcă și *aici* la loc de cinste e tot lenea și monotonia. Te plictisești.

M-am foit, am simțit cele două junghiuri arzându-mi pieptul – „eu sunt, deci!” am cugetat – dar Pavle m-a liniștit:

— O să primiți schimburi și lista de stringențe. O s-aveți în subordine o grupă pentru *work-shop*. Mi se pare că toate sunt femei, fete tinere. Cum, de altfel, vă și place, nu?

— Nuuu! Am strigat și l-am speriat pe cel din fața mea, un coleg care picotea cu capul sprijinit pe speteaza scaunului.

Păcat. Prefăcându-mă că picotesc, pe un scaun de la jumătate autobuzului, aș mai fi avut multe de auzit. Acum trebuia să cobor. Ceea ce am și făcut – cu greu, ajutat, schimonosindu-mă din pricina materiei prime pentru crearea, de către bunul Dumnezeu cel receptiv la ruga lui Adam (tizul chirurgului de la *Frunzeasca*), a jumătății bărbatului. Materie care, în cazul meu, încă refuza să se sudeze, să redevină arc costal, grilaj al cuștii toracice, înapoia căreia să pulseze pompa vieții și sălașul iubirii.

Coborând, am lăsat loc de-ntors pentru locvacitate și presupuneri în mijlocul de transport. Pășind prin zona mea rezidențială și de promenadă din Colentina, simțeam zăngănitul unor idei ca pe niște tinichele legate de coadă în proverbe. Trebuia să exploatez suspiciuni și să umflu (epic) un subiect banal. Nu trebuia să pierd ocazia. Eu sau *celălalt*. Ori *amândoi*.

Dis-de-diminează, a doua zi mi-am făcut ordine-n urgențe și stringențe, am creionat stratagema și-am lansat pregătirea de foc a artileriei. Purtători de încărcătură la ținte sunt cu duiumul. Primului dintre ei m-am plâns că aud un țuit în feastă. („Știi, eu sunt transmisionist de meserie... E zgomot de parcă s-ar produce microfonie... Au zis că mi-au introdus o substanță care să spargă hematumul subarahnoidian, dar cred că mi-au vârat și cine știe că *gâză* prin care eu să comunic subliminal să divulg cine știe ce și cine știe cui... Numai că, indiferent cât o fi de performant, microfonul respectiv are efecte colaterale: fie îmi produce mie țuituri în urechi și-mi împăienjenește ochii, fie deranjează pe ecranul computerului derularea *slide*-urilor la predare în amfiteatre sau săli de clasă...”)

La al doilea m-am plâns că sunt supărat fiindcă mi s-a limitat accesul la documente *top secret* („Dacă le e teamă că mi-au vârat ăia în iris o micro-cameră de luat vederi să mă verifice și să mă dezafecteze, nu să mă izoleze. Abia așa se dă apă la moară, se alimentează suspiciunea împotriva lumii arabe ... E drept eu am simțit ceva după ce m-am ... pupat cu turcul și mai ales după eveniment, dar ce s-a-ntâmplat în perioada de inconștiență, nu știu... Și nici nu e treaba mea să aflu. Nici n-aș avea cum. Destul că am semnalat.... Că mi e pare ceva în neregulă... Chit că la spital, oculistul a zis că n-am nimic afară de cataracta care, din pricini diabetice, și-a întetit ... stringența”)

Celui de-al treilea, o a treia, n-a mai fost nevoie să mă plâng. („Lăsați-mă, fiindcă am primit ordin să vă restricționez accesul în bibliotecă, la fondul special ... Nu înțeleg de ce a interzis NATO asta, devreme ce ați intrat în relații cu un cetățean al unei țări membră a Alianței Nord-Atlantice, dar nu e treaba mea ... Eu execut ordine ... Nu vă supărați...” mi-a comunicat femeia.)

Nu m-am supărat, ci dimpotrivă, m-am bucurat să constat că și cei care n-au fost internați la urgență se află, majoritatea, în convalescență. Eu cred, încă, în recuperare, dar

convalescența colegilor invocați se pare că nu mai poate aduce însănătoșirea. Un pom bolnav nu poate rodi fructe sănătoase. Un sistem șubrezit de suspiciune și neîncredere, nu poate funcționa normal.

Sunt parte a acestui sistem. Suntem. Noi, toți. Dacă mai suntem. Noi. Și toți. Tot noi... (*Cum e, colega Adi? I-auzi una!*)

Aceste idei le-am așternut pe hârtie și hârtia a rămas pe birou. Eu nu sunt (că nu vreau să fiu) posesor de computer, dar conținutul s-a transmis în ... rețea. S-a aflat rapid că *acefistul* accidentat (angajatul civil fosilă) e pregătit tehnic-operativ pentru spionaj electronic, fiind exploatat mai mult sau mai puțin în orb. Racheta cu mai multe focoaase s-a amorsat, s-a orientat spre țintă, s-a lansat, dar n-a făcut buuum! Nici măcar fâââs!

Eu, spionul computerizat, am continuat să intru la cursuri și seminarii, să merg cu autobuzul și să am barbă sură pe obraz și chelie lucitoare pe creștet. Nici măcar liota de pisici pripășite în curte și aciuat într-o cutie de carton, la ușa de la cabinetul medical, care se speriau și fugeau când mă vedeau venind, imitându-le mieunatul și intrând să-mi măsoar TGT-ul (tensiunea, glicemia, temperatura), nu se mai sinchisesc de prezența mea.

Vreo câțiva cu școala *intelligence*-ului la bază (ca și mine) se-ndoiesc că cel pe care-l văd mergând împleticit și cu surâs paradontic sunt eu însumi. Dar dacă ne-am obișnuit așa, ce rost are să mai tulburăm apele?

„Nu-i așa, domnule Ștefan Trucală?” zic eu privindu-mă în oglindă și scuturându-mi palmele ude din lipsă de șervețele de șters ori de aparat de uscat cu aer cald de la etajul unu.

„Așa-i, tovarășe Radu Notaru!” parcă aud, parcă-mi aud ecoul reverberat în singurătatea rece, întunecoasă și matinală a grupului sanitar din pavilionul cadre didactice.

*

Acasă, stau așezat pe scaunul scârțâitor. În apartamentul meu totul scârțâie: paturi, scaune și de la un timp, se simt că-s neunse și bătrâne trupul și sufletul, încheieturile mai ales și articulațiile, „băierile” inimii – carotidă, jugulară, cavă ori cum vor mai fi acele sfori de care un păpușar nevăzut îmi strunește năbădăioasa cățea hrănită cu sânge!

Scârțâie de bătrânețe și boală totul. Scaun rotitor, reglabil și ramolit. La fel ca și mine, cel care-l folosesc. E singura poziție – pentru luptă așezat – care și acum, după cincizeci de zile, mă ajută să sufăr mai ușor durerile din piept. Oricum, și înainte, asta era cea mai folosită poziție. „Statul în cur și datul din gură”, cum caracterizează Scriitorincul exercitarea profesiei de dascăl. Profesia mea cea de pe urmă.

Acum, așezat pe „scaunul singurătății” (mulțumesc, nene Fănuș!) pot să „călătoresc” de la est la vest pe-o imaginară paralelă. Mă pot închipui copil, ba, nu, să lăsăm copilăria, mă pot închipui major (cu cei șapte ani din Valea Seacă și alți șapte de școlar la Adâncata la teșcherea, cu „buletin de identitate” și carnet de „utemist” în buzunar, plus cei patru ai evadării ca licean!), ins cu deplinătatea drepturilor, îndatoririlor și responsabilităților garantate de lege, gata să cucerească lumea, să demonstreze că la 18 ani este, carevasăzică, deja bărbat. Mă rog, a mai trebuit să treacă niște primăveri și niște privațiuni ca să fiu declarat absolvent al școlii bărbăției – una urmată în hainele statului cu epoletă pe umăr – statut ce mi-a dat dreptul, între altele și la însoțirea cu dumneaei Căluța Tindeche, consoarta mea obligăteancă.

Venind dinspre răsărit, mi-am consumat adolescența și tinerețea de centru-stânga până la un moment dat. Costică Trucală, tatăl meu a fost nevoit să plece în război alături de nemți contra rușilor, ca, la un moment dat (23 august 1944) să fie, iarăși, nevoit să întoarcă armele. Doamne, ce monedă educativă s-a bătut, în timpul școlirilor mele strategice, pe această ... trădare reparatorie! Peste ani, la vârsta lui de atunci, și eu, Ștefan Trucală, am fost obligat ca, după o ofensivă cu ovații și urale alături de președintele Nicolae Ceaușescu, în ciuda imperialiștilor, la un moment dat (știm și cui s-a datorat!) și mult așteptat (21 decembrie 1989) să fiu, din nou, obligat, la fel ca și părintele meu, să întorc armele. Doamne, ce altă monedă educativă s-a bătut, în timpul recuperării, revalorificării și refolosirii mele, pe această altă ... trădare reparatorie!

Aflat la cheremul istoriei care-și face mendrele sub ochii noștri lăsându-se falsificată de învingători am ajuns în punctul de răscruce numit centru-dreapta și la vârsta când am constatat că nostalgiile nu-mi țin de foame. Mie și, mai ales, alor mei. M-am înregimentat pe noul drum (democratic!) și chiar am reușit să-i isprăvesc de parcurs tronsonul de lefegiu *polijan*. Am ajuns să-mi îndeplinesc jindul tinereții: pensionarea. Dar, ca pensionar, parcă la o comandă, toți, inclusiv eu, schimbă macazul: jinduiesc tinerețe! Se-ntâmplă în jurul vârstei de 60 de ani!

Pe unii, *sexagenariatul* (al doilea majorat) îi prinde betegi și, deci, apți doar de un ultim drum. Pe mine m-a prins gata să-mi izbăvesc un vis și să justific o suită de școliri. Așa am intrat în învățământul universitar renunțând la statutul de pensionar. Responsabilitatea acestui job didactic este și cea care a favorizat, acum cincizeci de zile, producerea evenimentului rutier din care, nici acum și nici toți care mă văd „după înviere”, nu știu dacă am rămas eu, ori m-am „pogorât” ca un duh, altcineva! Mă grăbeam s-ajung la prima oră la facultate, potrivit programului decalat.

Pe scaunul meu scârțâitor la multe mă duce gândul. Plus că nici acum nu știu dacă Pavle, fostul vecin de pat în salon, m-a vizitat doar în vis și nici nu-mi pot închipui de ce m-a „înlocuit” cu Radu Notaru. Și nici dacă înlocuitorul e, la rândul lui, unul real!

Abia mi-am schimbat telefonul (agresat și el fizic de turcul năvălitor pe sensul meu de mers spre Academia Bravus) și noua melodie de apel mă sperie, cum și noile butoane și aplicații ale sculei Nokia mă enervează fiindcă-mi cer să renunț la reflexele și dexteritățile la care ajunsesem prin exploatarea defunctului. Nu știu ce voi face când *renaulta* dezafectată va fi înlocuită cu o altă tovarășă de drum, dacă un simplu telefon îmi dă atâta bătaie de cap!

Răspund la un apel. Nu, nu este editorul care să mă grăbească să dau manuscrisul promis; suntem cu două sute de ani mai târziu! Nu este nici societatea de asigurări să mă cheme să-mi ridic banii conveniți pentru dauna suferită din culpa unui partener de drum cu ghinion. Este un șef care mă întreabă când am de gând să vin la muncă fiindcă am fost văzut plimbându-mă printr-un parc, deci m-am recuperat.

Of, ceața anilor, vălul timpului! Parcă ieri păraseam, la nici un sfert de veac de acumulari, orașul-stațiune pentru a veni și a-mi trăi viața în doi pe mână moartă (căci Catela fusese repartizată în provincie!) în orașul-orașelor! S-au scurs alți 25 de ani peste primii și, bucureștenizat destul, nici nu mi-am dat seama când s-a declanșat numărătoarea inversă. Noroc cu medicii care te țin la curent cu evoluția pieselor și mecanismelor, chit că tu, iresponsabil și grăbit, nici la inspecțiile anuale și verificările periodice nu catadicsești să mergi. Așa am aflat cum stau și ce pericole mă pasc. Am primit și noi etichetări de status (diabetic, hipertensiv, supraponderal) denumite în limbaj medical

factori de risc. Mi s-au incriminat sedentarismul, abuzurile alimentare, stimulentele, stresul care-mi țin companie pe drumul pierzaniei pe care merg cu o iresponsabilitate de neînțeles și, oricum, de neacceptat.

Bine că nu s-au adăugat acestora și alte așa-zise vicii înlocuitoare, dacă tot am cam renunțat la cele ... conlocuitoare: tutunul, cafeaua și alcoolul! Asta, cu atât mai mult cu cât simbolistica lor, tot trinitară, este una feminină, sugerată de mulți artiști ca pictorul Rubens bunăoară, prin trei grații dolofane și dezbrăcate, denumite: Dragostea, Bucuria și Desfrâul. Bine, zic, deși să te desparți de frumosul stres al iubirii, veseliei și chefului este un alt mod de a te sinucide, mai grav și mai dureros decât să intri cu mașina într-un pom, un stâlp, un șanț ori în altă mașină venită ad-hoc la acest tip de întâlnire.

Doamne, ce ușor vorbesc post factum despre un incident (chiar accident și unul cu urmări grave, mortale, deși încă mă mai consider un viu post-mortem!), eu care până acum 50 de zile eram în stare să-l scalpez pe cel ce ar fi îndrăznit să-mi dea indicații despre viteză, centură de siguranță, prudență, asigurare în oglindă, distanță, pneuri, frâne, semnalizare, vizibilitate, claxon.... Mai mult, mă consideram eu îndreptățit să fac pe instructorul dacă mă aflam în dreapta unui conducător auto, precum Costin, bunăoară.

Ăștia suntem, ăsta sunt! Acum am rămas și cu un tic: sar speriat la orice zgomot care survine într-o stare de liniște relativă. Și, har Domnului, eșalonul de bruneți care populează apartamentul de deasupra îmi oferă asemenea momente cu nemiluita.

Cu un tic al spaimei și cu un fix a perplexității intolerante am rămas, totuși, după acest accident ciudat. De pildă, așa cum nu pot suferi braconierii care depopulează Colentina de puiet cu halăul lor improvizat, la fel de nesuferiți îmi sunt și pescarii de meserie, sportivi, chipurile, care se grozăvesc pe micul ecran, prin ditamai trofee, după care ca niște suverani, comută pedeapsa capitală cu o condamnare pe viață, eliberând înapoi în închisoarea de apă pești de toată frumusețea.

— Stimată doamnă, o abordai pe Tela care rămase surprinsă că am părăsit display-ul *feisbucuieli* pentru a veni s-o văd în fața ecranului ei cu *telenoveliri*.

— Spune repede că mă grăbesc! zise.

— Cum te grăbești?! Eu văd că stai!

— Spui sau mă lași?

— Mi-e foame.

— Nu știi unde e frigiderul?

— Azi e dezlegare la pește. Aș vrea ...

— Asta ar mai lipsi. Să m-apuc de fript sau de prăjit pește. Plus că abia am făcut curat...

— Bine. Rămân vegetarian ...

M-am gândit, desigur, la o friptură de ierbivoră, desigur!

Cu această concluzie-pișcătură m-am retras reintrând în demonul din care evadasem pentru o clipă. Nu știu să spun numele demonului fiindcă și eu am început să cred în interșanjabilitatea Ștefan Trucală – Radu Notaru. În loc să devorez eu idei, mă simt înghițit și mistuit de marea idee potrivit căreia neputința este stăpânitoare peste văzutele și nevăzutele omului.

Când stau, autist și pierit, ca o statuie defunctă rămasă, totuși, într-un loc unde poate fi văzută și evaluată de un trecător, mă simt traversat de caravana îndoielilor și întrebărilor inutile la care nu-mi pot nici da răspuns, nici a mă lua la rost.

*

Am mai spus și o spun că și mie mi se pare adesea că nu sunt eu. Că nu mai sunt eu. Dintr-un meticolos traficant de amănunte am devenit un neglijent ofertant de *frustități*, cum spune Scriitorincul lucrurilor făcute din topor și, totuși, cam necioplite. Mă tem că acest comportament reticent și lenevos mă dă de gol. Nu trebuie, neapărat să constat că am, în acte și în onomastica relațională, altă identitate. Nu trebuie să fiu strigat pe nume Radu Notaru (ca personajul de roman al Scriitorincului) ca să constat că nu mai sunt eu, Ștefan Trucală (autor și, așijderi, personaj de materie epică). Nu. E de ajuns ca faptele mele să fie altele (ale altuia!?) sau ale aceluși, dar viabilizate (materializate, dacă sună mai puțin lemnos!) în alt mod. În alt fel de mod. Astfel!

Și mai mărturisesc că mă simt (am devenit) și alt personaj. Un personaj din părți, din grefe, din „organe” străine. Personaj de personaje. Ca-n melodiile stupide cu băieți de băieți! Întreg constituit din părțile altora. Un fel de Humbert dacă m-aș judeca după felul în care îmi alunecă ochii după „prospături”. Un erou al lui Nabokov, cum ar veni, care a devenit „celebru” făcând-o femeie pe-o copilă de 12 ani, într-o scriere care a marcat, ca reper estetic, lumea scriitoricească și pe cea a cititorilor (inclusiv a criticilor), într-un roman (al tuturor timpurilor) citat de mai toate sondajele în primele o sută: *Lolita*!

Dar, tot eu am și ceva din Raskolnikov al lui Dostoievski și ceva (mai mult) din Michelangelo al lui Irving Stone. Am sau cred că am. Sunt sau cred că sunt. Un „frumos nebun al marilor orașe” Treisprezece metropole: Biejing, Shanghai, Islamabad, Hanoi, New York, Huston, Philadelphia, Boston, Paris, Viena, Londra, Praga, Belgrad pe care le-am vizitat în această (trecută) viață! Oare aceasta? Oare trecută? Oare viață? Nu mai trăiește nici meșterul de metafore și antrenorul de îngerii strigători, Fănuș Neagu, să-mi explice unde-aș putea fi situat în *nebunariul* său!

Ce știe Pavle! El crede că un recensământ al dus-adușilor se face formal și simplu, fără scrupule și fără urmări, chiar dacă în mediu oniric.

*

Nu-mi mai amintesc dacă eu sau dacă el a propus să ne vedem în cimitirul unde Catela, cu un zel ciudat, s-a ocupat să achiziționeze două locuri (așa zis) de veci, știut fiind că nici vecia nu mai e ce a fost! Excesul de zel al consoartei mele a avut o confirmare în plan de eficiență, fiindcă era cât pe-aici să și ocup domiciliul respectiv (pe-al meu, desigur!), după ultima încheștare beligenă avută sub semnul zisei din bătrâni: Dau turcii!

Nu mai știu și nici nu mai contează. Suntem în cimitirul Adunați și facem lecturi de inspirație macabră pe lespezi, pe cruci, pe cavouri, pe monumente funebre.

— Marea majoritate a muritorilor îmbătrânesc treptat și frumos. Eu am îmbătrânit brusc și subit. Dovadă că e posibil să fiu nemuritor! Îi spusei Scriitorincului pentru a mai împrăștia misterul sau, dimpotrivă, a adânci suspiciunea potrivit căreia sunt sau nu mai sunt eu după evenimentele de după evenimentul rutier din marșea aceea ghinionistă.

— Dacă mai umbli cu asemenea vrăjitorii, interzise și de papa Benedict al XVI-lea, te dau pe mâna poliției.

Zâmbii cu subînțeleas („pagubă-n ciuperci!”), drept care, amicul, înțelegând altceva din surâsul meu („degeaba, ca fost *polijan*, am pile în această instituție!”) continuă:

— Nu mustăci a râde, că nu toți sunt ca tine (voia să spună „incompetenți, coruptibili și leneși!”), mai sunt și polițiști cu care pot da la pace. (Exact ce voiam să spun: el vedea, de fapt, paharul pe jumătate gol, nu pe jumătate plin, așa cum îl vedeam eu. E drept, asta nu arăta că eu sunt optimistul, fiindcă eu vedeam jumătatea plină a paharului cu venin, cu răutate, cu ură și matrapazlâc, licori ale lui *farniente* ce caracterizează instituția apărătorilor de lege din zilele noastre!)

— Îți propun să mă dai pe mâna medicilor de la un așezământ de băieți veseli. Pe mâna sau pe picioarele asistentelor de acolo, care-ar putea să mă readucă ... dacă spun cu picioarele pe pământ e cacofonie? ... nu e, deci ele, fătucile aflate în slujba neuronilor rebeli, pot hotărî asupra identității și stării mele de a fi: sunt Ștefan Trucală cel Viu și Sfânt ori Radu Notaru cel Frumos și Dus!

— Exact ce-am spus: ești strălucitor ca un soare la apus!

— Adjudecat. Mai ceva de adăugat?

— Vreau să te întreb ce postură post-mortem te aranjează: calitatea de stafie ori statutul de moroi?

— Important e *ce crezi* sau, și mai important, să crezi!

— Hopa! Ai trecut din barca laică de tip Opus Dei, Francmasonerie sau Confreria made in FBI cel acceptat de care nu mi-ai povestit, dar știu destul, în arca lui Noe de tip Dumnezeu cu mila!

— Nu te-aprinde că te-ncingi, nu te-ncinge că te topești. Să crezi nu-nseamnă să-ți alegi chipuri cioplite și pictate ori personaje cu moaște sanctificate. Să crezi presupune să-ți asumi până la capăt conjugarea acestui verb. Să crezi cu toată ființa, chiar și cea de după moarte, în tine și în forța firii tale. Nu neapărat în înviere sau reîncarnare, ci în supraviețuire și dăinuire! Să crezi cu doi e!

— Înclin să cred c-ai rămas un Fane fanfaron cum te știam, fiindcă-mi vorbești ca-n aulele și amfiteatrele umplute cu tineri care nu știu decât să audă fraze sforăitoare și să nu înțeleagă nimic, ori să asculte bancuri sexoase și să râdă zgomotos! Totul, contra cost, trei ani fără rost, după care primesc o diplomă numai bună de pus într-o ramă și spânzurată în dormitor, fiindcă altundeva nu poate produce nici un efect.

— Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai lăsa în plata Domnului, iar tu ai merge în răsplata cui vrei!

— Facă-se voia ta! roști, sacerdotal, Scriitorinul și se pierdu pe lângă morminte, urmărit cu privire de cei ce mișunau printre duși bărbierindu-le obrazul de lut cu săpăliga sau împingându-le și mai adânc pâsla de pământ din urechile surde cu bocete pe cât de potolite pe atât de neputincioase.

Faptul îmi aminti gluma cu cele două bătrâne care, văzând că le-a prins înserarea în cimitir, când una a vrut să plece, tovarășa ei a constatat mucalită: „Eu cred nu mai are rost să batem drumul până acasă!” Surăsei și mai larg și, oricum, nepotrivit cu circumstanțele de loc și de timp, după care-mi făcui de lucru cu o candelă ce trăgea și ea să moară și niște tăciuni care amenințau să aprindă ierburile și frunzele uscate de la baza crucii ce-ar fi urmat să-mi poarte datele de stare civilă și eventualul epitaf, cu mult înainte de sorocul previzibil. Încet, încet, mă lăsa absorbit.

— Bună seara! auzii o voce de bărbat de parcă ar fi fost a unui înger ce-a stat până atunci, păzitor și tăcut, în salcia de pe alea cu sălașul de lut al familiei Trucală fost al familiei Tindecche.

— Bună seara! răspunsei umbrei îmbrăcate pe care o deslușii în semiîntuneric.

— Sunteți domnul Radu Notaru, da?

— Nu, domnule. Mă confundați! răspunsei și, imediat, începui să dârdâi, ca un actor care constată c-a uitat, chiar la premiera unde participă mari personalități, tot rolul.

— Să nu spuneți că sunteți profesorul Ștefan Trucală, fiindcă nu vă cred. Și mi-ar părea rău să fi bătut drumul până aici pentru o confuzie.

De parcă o mână nevăzută a închis capacul unui sicriu uriaș ori, ca să nu fiu macabru, un mânuitor de decor a tras cortina la finele unui spectacol, așa s-a întunecat brusc și fiorii fricii s-au întezit răscolindu-mi oasele. Îmi făcui, totuși, curaj:

— Dar de unde știați că sunt aici și de unde ați bătut drumul ca să mă chestionați, constatând că, de fapt, e vorba de o altă persoană?

— Persoană?! Eu vă știam o mare personalitate, iar fratele Pavle mi-a confirmat că așa ați rămas și *acolo*.

Mda! Trebuia să dispar. Să plec din acel loc rău. S-a dus vremea actelor de curaj nesăbuite la care participam în copilărie pariind că intru în cavouri la miezul nopții ori că mă-ntind printre florile de pe cutare mormânt. Acum, nici într-un cimitir cu aleile luminate și cu trecători încă pe alei nu mai poți să te afli, dacă ești slab de inimă ca mine. Și dacă te duce gândul că trecătorii pe care-i vezi mișunând sunt sculați din morți, locatari care au ieșit la o tacla, cum s-a întâmplat odată în cimitirul Călugărița din Adâncata, când m-am trezit față în față cu tata cel răposat și cu plutonierul Negulici cel alarmat, ori sunt curioși să-l vadă pe acest nou-venit care nici el nu e hotărât cine e și cum e! Adică eu! Așa gândii, tocmai când vorbele umbrei înțolite m-ajunseră din urmă:

— Degeaba te ascunzi, tot vei fi găsit. Degeaba fugi, tot o să fii ajuns. Degeaba te-ai bucurat c-ai prins bariera ridicată, că drumurile vieții sunt pline de bariere nevăzute!

Am ajuns la ieșire lac de nădușeală. Paznicul pădurii de cruci mă luă din scurt:

— Mai ședeai mult, tataie? Nu știi că e ora închiderii. Dacă mai întârziai cinci minute, nu mai puteai ieși decât cu bilet de voie. Ce te uiți așa mirat? Că doar n-oi fi profanatorul ăla de morminte de se dă Radu Notaru, deși el nu e decât un tip care e prezent doar în cărți? Săracul om! Om mare: profesor universitar, militar de carieră, ziarist și ins cu carte, s-a lovit rău la cap într-un accident și i-au sărit mințile. Or cum dracu, Doamne iartă-mă, spuse Pavle că-l cheamă?...

Am rupt-o la fugă ca-n copilărie când dădeam iama în podgoria lui popa Chițu din Adâncata, iar după mine s-a repezit o haită de câini.

— Ho, mă, ho! Gata! Hai, la loc comanda! Marș înapoi, lătrători nesătui, că dânsul e om bun, nu profanează morminte, nu sparge biserici, nu fură odoare, icoane și obiecte de cult! E domnul scriitor și *colprofdring* Ștefan Trucală, sper că nu mă înșel, că în ziua de azi, una ștampilezi și alta iese la numărătoare...

— Scriitorincule, tu ești?! întrebai de confirmare, fiindcă el era, îi cunosc bine vocea, suntem amici „de-o viață și de-o moarte”, cum zice chiar el.

— N-are rost să fugi că tot vei fi ajuns. Nu mai poți să te-ascunzi că tot vei fi găsit. N-are rost să mori că tot vei fi nemurit! sacadă prietenul meu, pe care-l alungasem adineauri.

Tot restul drumului parcurs și tot restul timpului scurs am tăcut și am gâfâit. În schimb, Scriitorincul a avut chef de vorbă. Dacă a văzut că nu are succes cu politica lui stângistă (de stânga-mprejur, cum îl persiflez eu!), a abordat filosofia existențialistă constatând că de când e lumea lume și oamenii neoameni, cei mai nemuritori dintre muritori au încercat și n-au reușit să-mpartă compoziția umană în trup și suflet, după care au încercat, tot fără sorți de izbândă, să despartă duhul veșnic de corpul efemer. „În ultimul timp, zise Scriitorincul, se-ncearcă experimente ale dedublării și substituirii, fie pe părți, prin transplant de organe, fie în întregime prin recurs la paranormalitate rațională și empatie comportamentală...Mă mir că nu ai abordat acest subiect cu prietenul tău Lilian Dinea, cu care ai fost coleg la Sibiu sub imperatorul conducător al batalionului doi elevi FBI...”

El, pesemne, ar mai fi continuat, dacă nu-l lăsam să vorbească singur, dacă nu mă extrăgeam din seara aceea de cartier pentru a mă furișa în cuibul meu de beton în care, ca un pește venit într-un loc propice să-și depună icrele, îmi depun pe hârtie nălucirile și înspăimântările. Ale mele sau ale cui vor fi fiind...

*

Dacă tot mi-am permis să extind porția de pași prin care-mi repun în stare de a fi trupul, am ajuns în buricul târgului. Nu mai știu dacă nu cumva am invitat în acel loc și o studentă care m-a tot sunat la telefon, dar asta contează mai puțin. Important e c-am ajuns în zona Universității și că e o după-amiază plăcută de toamnă cu neplăceri. Recuperatorul recuperat!

Îmi fac ciorne direct pe meninge. Îndeletnicirea mi-aduce aminte de maestrul Alexandru Clenciu și colaborator al meu la „Scutul Țării” care-mi spunea că până s-ajungă să așeze pe hârtie vreun portret, întâi îl desenează în gând, privindu-și modelul cu interes de caricaturist. Și eu, acum îmi las gândurile slobode. Mă adaptez la mediu. Recapitulez.De voie, de nevoie!

Văd, dar fie că ceea ce privesc nu e ce văd, fie că văzător-privitorul e orb și atunci sunt de înțeles și eu și ceea ce se întâmplă.

Aud, însă fie urechea din ureche, cea stângă și afectată cândva de otită, a fost răvășită de tabletele de betaserc înghițite zilnic, fie interesul meu acustic a scăzut și atunci, iarăși, sunt acceptabile și de înțeles și comportamentul meu, și reacțiile de răspuns ale strigătului, zgomotului, onomatopeelor, adică ecourile.

Simt, strâmb din nas că-mi pute, ori trag profund aer în piept, cât se poate, cât sunt lăsat de sternul afectat și coastele fracturate, semn că-mi place aroma, parfumul, odorul, dar ceea ce fac – inspirație-expirație-respirație – nu-mi dă certitudinea că sunt și în viață. Și atunci din nou trebuie să spun că sunt (eu, dar și elementele din natură) de înțeles, de acceptat și de ignorat.

Trăiesc, dar, cum spuneam, asta nu este doar rodul respirației, alimentației, asimilației etc. și nici măcar un rezultat al circulației sanguine (cu bățile inimii la zi și în limite cât de cât acceptabile!), al metabolismului, al mișcării mușchilor, mesajelor emoționale, oaselor, imaginilor reale sau fanteziilor artistice, inclusiv erotice. (*I-am citit colegului Adi și i-a plăcut!*)

Ș-atunci o să mă întrebați ce e, dacă tocmai am spus despre verbele existenței – mă rog fără pipăit, fără gustat, fără cugetat! – că reprezintă materializarea unor îndoieli? Iar eu (eu?) o să răspund: este vorba de o provocare, de o atragere, de o strategie.

Doresc să spun că am tot respectul pentru orbi (vreau să spun văzători cu mintea), pentru surdo-muți (doresc să zic profesioniști ai persuadării nonverbale), cum am și mai abitir respect pentru tăcătorii lumii celei ce nu cuvântă, căreia ne credem, noi, oamenii, superiori, tăcători care fac din simbioza olfactiv-gustativă cel mai redutabil simț. Ditamai specialistul școlit ajutat de aparatură sofisticată, la o adică, apelează tot la nasul de copoi (la propriu) să învingă flerul de tăinuitor și ascunzător al drogurilor, armelor, bancnotelor, obiectelor de valoare...

Spuneam că văd, că aud, că gust, că miros și pipăi dar nu știu în beneficiul cui o fac. Privesc, ascult, mă ling pe buze, adulmec și mă ciupesc de mâini fiindcă mi se pare că, de undeva de aproape, o voce cunoscută dialogând cu un alt glas recognoscibil, zice:

— Uite-l, tu, pe proful de teoria comunicării de la Bravus. Cred că s-a ramolit. I-am dat binețe și s-a uitat lung la mine. Altădată îmi baga ochii în sân de-i simțeam uitătura pipăindu-mi sfărcurile.

— Și tu?! Credeam că numai eu am pățit-o, soro. L-am întrebat, știind că-i place să-l întrebi, cum mai stă la capitolul gagici, iar el a răs lung și apăsat spunând că gata, recensământul s-a încheiat, fetele sunt majoritare, așa încât trebuie să se procedeze în consecință. Spune și tu, ai înțeles ceva?

— Poate că i-au umblat ăia de la *Frunzeasca* la cutiuță fiindcă să nu spui tu că după un asemenea accident mai e întreg la bibilică.

— Cred și eu. Mă gândesc că poate nici nu mai e el. Arată ca un mutand de-aceia din *startrekuri*. Mai știi, acum dacă tot vine vâjul de pe urmă, ce experimente o fi făcând Dumnezeu cu noi.

— Hai, pa, c-a venit metrul.

— Pa. Să fii cuminte. Să nu mă trădezi cu fosilo-proful.

Ei, nu! Așa ceva nu admit, deși acronimul îmi place. Mă-ntorc brusc și, mai mult ca sigur, acelei fătuci – toată spaimă, toată nuri – i s-a părut că sunt unul dintre paiățele de bronz din căruța cu sculpturi din fața Teatrului Național din București. Când m-am și îndreptat către ea țintuind-o cu privirile, sigur a crezut că peste trupu-i cald și transpirat din acea interferență toamnă-iarnă rece și uscată, se prăbușește Hotelul „Intercontinental”. Ca s-o ajut să supraviețuiască o abordez banal, dar cu două tăișuri:

— Noi mai facem ceva împreună?

— Bună seara, domn profesor. Mi s-a părut că v-am confundat. Mai devreme v-au salutat și v-am întrebat dacă sunteți domnul Ștefan Trucală, dar mi-ați dat impresia că v-am confundat. Am auzit de necazul dumneavoastră, v-ați și schimbat, ați slăbit destul de mult, dar sper că n-a fost așa de rău...

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, domnișoară...

— Păi... Nu înțeleg... ce să facem împreună?

— Oho! Câte nu se pot întreprinde împreună. Totul e să se poată, să se vrea, să se dorească așa cum spun cei care preferă aluziile impersonale în locul ofertelor tranșante. Dumneata n-ai sărit de gâtul meu cum mă așteptam, nu m-ai îmbrățișat afectuos și nu m-ai... cum mă așteptam...

— Îmi pare rău. Dar nu e timpul trecut. Dacă-mi permiteți...

— Nuuu!! tunai și, desigur, al doilea Intercontinental sau același se prăbuși peste biata făptură. De unde să știe că acea indezirabilă negație izvora din durere (de coaste rupte), nu din neplăcere (de a fi îmbrățișat)? I-am explicat eu. A înțeles rapid, dar a fost curioasă să știe dacă, totuși, la o adică, cu grijă, se poate așa și pe dincolo. „Se putea, cum să nu, însă eu nu-mi reaminteam, cine este studenta și dacă mai facem vreun curs împreună, drept care o întrebasesm, chipurile, subtil.

— Aaa... Asta ați vrut să spuneți? Mereu cu ... cum ziceați că se cheamă asta în rebus...

— Pistă falsă. Citit cum se aude că altfel, la alt tip de sonorizare, nu iubesc... falsurile...

— Extraordinar! Nu vă deziceți. I-am spus lui tati cât de haios sunteți și că ... mă iertați... mai sunteți și mare gagicar. Bine, nici cu el nu mi-e frică, dar dumneavoastră...

— M-ai pârât lui taică-tu?!

— Păi nu mi-ați trimis vorbă prin el? Acum e de noapte. L-a rugat Guran să rămână că n-are brancardieri și a fost un accident cu granguri, cu o delegație din FMI... Sigur ați auzit...

— Nu, n-am auzit, delegație de femei?! eschivai.

Din FMI... Aștia care ne împrumută sau au grijă de banii noștri, știți dumneavoastră...

Carevasăzică ea era fiica lui Ovidiu de la *Frunzeasca*. Ea era și nu era rea! Iată că aveam dreptate: văd, dar nu e văzul meu, vreau dar nu e vrerea mea, aud dar mă fac că-s surd. Fiindcă știți deja ce urmează, mă abțin să mai vă mănânc timpul cu descrieri, dialoguri, tăceri, păcătuiri, plăceri. Mai puțin plăceri, fiindcă urmașa făpturii din coastă a uitat de propriile restricții așa încât coastele rănite mi-au prefăcut frumoasa cădere în păcat în suferința plăcutului supliciu. De la grasoniera ispitei cu nuri.

Recuperare am căutat, refacere mi s-a oferit. Sau invers. Mă rog, trebuie să-mi ling rănila și să plec de la ogeacul din Calea Griviței. Al dracului *Oviduru* i-a făcut rost de garsonieră domnișoarei studente să aibă unde să studieze în voie și să primească meditații de la cadre didactice, care, deși urlă mass-media, tot își permit să cadă în abateri sexuale cu studentele. Bine că la întrebarea „noi mai facem ceva împreună” răspunsul a fost negativ. Încheiasem cursurile, drept care deviza „sex contra note” nu avea suport, în cazul angelinei Angelica!

M-a cam deranjat (tot auzul, deh!) că drăcoaica lui Ovidiu s-a conversat telefonic cu colega de care s-a despărțit la pasajul de la Inter. Dar mi-a și plăcut să aud o frântură de replică: „Ba nu e fosilo-prof deloc, fato! Cu acordeonul paradit și tot s-a descurcat de nouă cu plus!”

Abia acasă mi-am dat seama că n-a fost vis. Și m-am dumerit și mai abitur că poposisem în garsoniera unei blonde fcoase de la Universitatea Bravus, atunci când fata mi-a telefonat, oarecum speriată, chiar în aceeași seară:

— Domn profesor Trucală?

— După cum auzi!

— Putem vorbi?

— Sigur. Sper că nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de mine ori că m-ai spus lui taică-tu ca să m-aștepte la cotitură și să-mi frângă, iarăși și de tot, coastele!

— Nu...

— Atunci n-o să-mi spui că te temi să nu fi rămas însărcinată...
— Nu ... Nu vă faceți griji... Am metodele mele...
— Atunci?
— Domn profesor, dar sincer, ați făcut schimbare de persoană?
— Schimbare de ce?
— Domn profesor ... Știți.... După ce ați plecat a venit cineva la ușă... Un bătrânel ... mă iertați ... de vârsta dumneavoastră... Zicea c-ați fost colegi de salon la *Frunzeasca* și că acum sunteți tovarăși de drum lung. M-a întrebat dacă vă cunosc bine și mi-a cerut să-i spun unde ați plecat.
— Ți-a spus un nume?
— Da. Radu Notaru!
— Cuuum?
— Așa a zis că vă numiți de fapt dumneavoastră cel de acum. El parcă a spus că se numește Pavel.
— Pavle ... rostii mecanic, după care dresei busuiocul:
— Iubito, știi că lumea e plină de escroci. Bine că nu l-ai primit în garsonieră! Hai, culcă-te! Și visează frumos. Visează-mă!
— Pe cine să visez, fiindcă mă uit pe cartonul ăsta pe care e lipit chiul dumneavoastră și unde scrie Academia Bravus, *permis de acces*, iar la nume și prenume: Prof. univ. dr. ing. Radu Notaru.
M-am ridicat cu dorurile și roind, n-am repezit la pantaloni, am vârât mâna în buzunar și am constatat că nu mai posed acel act. Dovadă că am nevoie de odihnă pentru a constata, nu cine sunt, ci dacă realitatea post traumatică a rămas în urma ficțiunilor la care mă dedau, ca o caracatiță a simțurilor mișcându-și alene, dar amenințător, cele cinci tentacule.

*

În sfârșit, gândeam și-mi sorbeam odată cu cafeaua și acele gânduri rebele, am devenit din eu ca oricare un Eu însumi ca nimeni ori doar ca El cel Unic! M-am metamorfozat în alt gânditor – cel ce și-a luat voie să-și cheme la luptă viciile, între care, pentru linia întâi, deocamdată, cafeaua! – m-am metamorfozat în utilizator de alt creier („encefalul v-a rămâne mult timp afectat, dacă nu cumva tot timpul” a decretat doctorul Spânu!) care, deși uită en gros, nu omite să sufere. Da, simt că sufăr chit că s-au scurs șase săptămâni de la visul urât și coșmarul izbândit. S-au istovit șase zile de marți din cele 70 câte numără anul fatal și preelectoral 2011.

Sorb și-nghit, mestec sau ronțai gânduri care parcă nu mai sunt ale mele. În fond, nimic nu mai este al meu, al nostru, al fiecăruia. Alerta și instabilitatea, frica și nesiguranța, neajunsurile și suferințele ne-au metamorfozat pe toți. Mă rog, pe majoritatea, transformându-ne în alienați, în mutanți, în neoameni. După aproape 60 de zile de scurgere monotonă și oarbă a orelor am ajuns să nu mai pot vorbi. Tac singur, dimpreună cu cine știe ce autor de carte sau cu vreun erou al lui. Nici fițuicile pliate din hârtii A4 pe care-mi notez sarcinile intitulate L, M, M, J, V, S & D nu le mai completez. Ce sarcini? Ai sarcina să te degrevezi de sarcini. Să vegetezi, domnule Trucală. Ai fost însărcinat destul. Acum ai născut. Ai avortat. Ești în convalescență. În refacere. În RK. Adică reparații capitale. Nu ți se mai permite (ei, poftim!) nici să te plimbi. Una e să faci pași printre blocuri sau, cel mult, până-n parcul Ghintuita și alta e să faci ceea ce ai făcut.

Și ca și când nu era de ajuns unde ai ajuns (îți place calamburul, da?), te-ai întâlnit și cu ispita blondă care... „Care ce?” am gândit profund încându-mă cu acel cocoloș de extract de creier pe care-l înghițisem ca pe-o tabletă placebo sorbind din ceașca plină cu licoare searbădă.

„Cum care ce, domnule personaj sau erou de reportaj? mă aud dojenindu-mă. În loc să te bucuri că madam Trucală n-a mirosit nimic și că ea continuă să te doctoricească, așa cum știe – răpăind rugăciuni la icoane, forțându-te să ronțai anafură uscată și să-nghiți aiasmă clocită sau ungându-te prin zonele vitale cu ulei sfințit și mir descântat –, că de-ar fi aflat de aventura cu Angela din Calea Griviței, unde ți-ai pierdut și legitimația, ar fi trecut de la rugă la blestem, una-două...

Gata, domnule Notaru (pot să-ți spui și tu așa, dacă tot te confundă lumea cu o sosie literară, cu-ntruchiparea hărăzită de Scriitorinc!), de-acum nu mai ai altceva de făcut decât să nu faci nimic. Să te odihnești. Eventual să citești. Literatură rusă, că tot te bați cu pumnii în piept că ești fanul autorilor răsăriteni. Mă rog, te bați, metaforic, fiindcă acum ai pieptul praștie, iar de la episodul fără straie din garsoniera focoasei bălaie, suturile au fost afectate și durerile *abdatate...*” (*Frumos! zice amicul Adi Arinescu*).

Dojenirile mele asupra-mi fac parte din acele gânduri răzlețe, atrase, ingurgitate și înghițite. Nici nu-mi fac rău. Dovadă că statul de vorbă al sinelui cu sine poate fi tămăduitor. De mult voisem să invoc lecturile mele nepotrivite din tinerețe și abandonate la bătrânețe din autori ruși sau foști sovietici. Relativ ușor, am alcătuit un repertoriu rimat pe care l-am numit poem și l-am botezat *Filorusul*. L-am scris, rescris și corectat, l-am citit și recitat și recitat. Ultima dată, Catelei care a venit să-mi aducă o cană cu suc de fructe și două ștrudele cu mere. Am încercat să fiu Ștefan Iordache-n glas și Fănuș Neagu în înfățișare, doi tizi ai mei, ambii plecați și ajunși *acolo*, vicioși și ei, al tabacului, primul, actorul și al paharului, celălalt, scriitorul. Tela ascultă cu interes stihurile poemului:

*Eu am trăit în vremea lui Stalin,
Citind Ostrovski, Gorki, Fadeev,
Eu l-am iubit pe Pavel Korceaghin
Eroul meu din viața de elev.*

*La Moscova visam – s-o știți și voi,
Când zelu-n trup a început să ardă
Eram un fel de Oleg Koșevoi,
Erou ca în a lui „Tânăra Gardă”.*

*Pușkin, Tolstoí, Esénin, Dostoiévski,
Șolóhov, Gógol, Céhov, Lermontóv,
Scédrin, Nabókov, Krâlov, Maiakóvski,
Bulgákov, Evtușénko, Goncearóv,*

*Ciukóvski, Éhrenburg și Pasternák,
Ahmátova, Beliáev, Furmanóv,
Adámovici, Bobróv și Pilniák
Țvetáeva, Polévoi, Hlebnicóv,*

*Remízov, Mándelštam, Nabrút, Perťov,
Lelévici, Merejkóvski, Gíppius, Kúprin,
Zoščénko, Fédin, Bítov, Leonóv,
Afónin, Soljenitán și Raspútin,*

*Sorokín, Pelevín, Akúnin, Šátrov,
Rábákov, Voznesénski, Pristavkín,
Bródski, Tvardóvski, Dudinťev, Aitmátov,
Siniávski, Daniél, Gul ... lor mă-nchin,*

*Cu ei s-aduc mi-e vrerea de plaivaznic,
Icoane-mi sunt în panteonu-ascuns,
Și-o spun în stihuri cu tăiș obraznic,
Căci sunt ce-am fost, nacealnic filorus!*

Ies din glasul recitatorului gutural și din alura *celovecului* „*davai ceas*”, reintrând în trupul meu bolnav.

— Bine! Și cine înțelege, cui îi spun ceva aceste versuri, aceste nume? Dacă nu s de maneliști, de politicieni, de interlopi, de sportivi sau de *răscăcărăționiști* de-ăștia cu belciuge-n nas, urechi, în limbă și nu mai spun eu unde, tatuați peste tot și urlători de mășcări în microfoane, tot degeaba...

Tela s-a ridicat și a plecat la bucătărie, unde realitatea (tocană de legume) dădea semne să ia locul fanteziei (afumându-se și lipindu-se de cratiță), iar eu am rămas iarăși singur nevoit să-i dau dreptate și uimit să constat că a construit un cuvânt intraductibil și chiar indicibil: *răscăcărăționiști* care, vezi, Doamne, se răscăcărează! (*I-a plăcut colegului Adi Arinescu!*)

Cine a zis liniștea e plictisitoare? E drept că și neliniștile găsesc condiții propice de dezvoltare tot într-un mediu liniștit. De acea s-a inventat, pentru cei ce amână veșnica odihnă, repausul activ. „Odihnește-te de muncă prin muncă!” sta scris pe-o hârtie roșie lipită pe peretele clasei în care am parcurs primii patru ani de școlit sub aripa ocrotitoare și nuielușa pișcătoare a învățătoarei Ștefania Dobrescu. Omul este ambreiaj al eforturilor. Cu ajutorul lui schimbi și viteza acțiunilor și tipul de activitate.

Unei astfel de odihne active m-am dedicat de când mă știu. Făcând tot neamul de activități cronofage nu mi-a mai rămas timp să fac bani. Vorba lui Dalai Lama care a declarat că omul însuși îl surprinde cel mai mult la umanitatea căreia îi aparține trupește: „*Deoarece el își sacrifică sănătatea pentru a face bani. Apoi își sacrifică banii pentru a recupera sănătatea. Apoi este nerăbdător să vină viitorul încât nu trăiește prezentul; rezultatul fiind că nu trăiește nici în prezent, nici în viitor; trăiește ca și cum niciodată nu o să moară, și apoi moare fără să trăiască niciodată cu adevărat*”.

Ș-atunci, aș replica, dar mă abțin să întreb (pe cine) cum să-nțeleg zisa lui Bulgakov („manuscisele nu ard”), în raport cu comportamentul autorilor („ard pentru o idee”)?

Știu, sunt diletant și dilematic. Uneori nici eu nu mă accept, chiar dacă (rareori!) mă înțeleg. Am alibi: traumatism cranio-cerebral cu acumulare subarahnoidiană ... Știți povestea!

Odihnă, repaus, relaxare. *Farniente*. Lene. Trândăveală. Este egal: refacere, recuperare, revenire de formă. De conținut chiar. Refolosire. La mâna a doua mai bun ca

nou. Cu kilometrajul măsluit. A sta, stare. A avea stare. A fi în stare. În ne-stare. A fi imaginativ, creativ, activ. A fi. Viu. Înviat. Reînviat. Revalorificat. Repus în drepturi.

Ce știe Tela cu ce-mi biciuiesc eu neuronii. Ce idei mi se strecoară prin porii minții. Ea e bucuroasă c-a găsit o hârtiuță, un fluturaș portocaliu pe care-l declarase pierdut. E cuponul meu de pensie. De pensie fostă militară și actualmente suspendată. Intră triumfal să mi-l returneze. Fluturaș care a făcut să-mi zboare fluturii-idei cu care-mi amăgeam starea de repaus. Adică de neastâmpăr, de griji, de distres. Da, domnule Costin Trucală care-mi strigi să nu mă mai stresez că o să ai tu grijă de tot și de toate, există și un stres pozitiv, creativ, recreativ, emulativ, sănătos, refrișant – distresul!

„Ce-ți pasă ție, chip de lut
Dacă sunt eu sau altul?”

Distihul din Luceafărul mă obsedează constant. Până nu îmi recuperez permisul de acces pierdut la locul faptei, nu mă astâmpăr. Până mâine deci, când, în parcul *Motodrom* mă voi revedea cu păcătoasa ispititoare.

Acel mâine a venit, dar la locul de întâlnire a sosit altcineva. Alt cineva. Un bărbat. Un tată. Ovidiu. Brancardierul!

— Ce faceți, domn profesor, ați ieșit la pescuit de femei pe alei?

Nu pot să formulez nici o replică. Sunt mut, dar ascult.

— Studenta dumneavoastră n-a putut veni. Își cere scuze. Mi-a dat acest plic. Zicea că știți despre ce e vorba.

Era clar: permisul de acces l-am recuperat. Transpirația rece mi s-a încălzit din nou.

— Auziți: am și eu o rugămintă.

Credeam că-mi cere să nu mă mai dau la fiica lui, că-mi face scene și-mi cere daune, că mă amenință cu datul în vileag, în presă, în judecată, dar altul era subiectul pus pe tapet de *Oviduru*.

— Care, prietene? zic încercând să fiu nonșalant.

— Nu mai extindeți cercetarea aia. Prostul acela de bodyboard s-a spart și s-a aflat c-aveți datele tuturor cadrelor medicale și că dețineți declarații ale unor pacienți care au dat șpagă... Nu mai dezgropați morții! Că-n cazul bulgarului ăluia grădinar Pavle chiar despre dezgropatul morților e vorba. Lăsați-o așa cum a căzut. Vă rog eu. Ce ziceți?

— S-a făcut și nimic mai mult!

— Știam eu că sunteți un domn. Ce să-i spun Angelei mele? Aveți grijă de ea. Vă iubește! Sunteți profesorul ei preferat.

Mi-am luat mina de *polijan* serios și foarte rar coruptibil.

— Bine! Dacă mă roagă iubețul tată al studentei care mă iubește... Mă vaiet că, după cum știi, fiindcă m-ai cărat cu căruțul la iradiere, nu m-au lăsat durerile din coaste și am atâtea prospături de strâns la piept.

— Cu răbdare micul crește mare și nu e neapărat nevoie de îmbrățișare! Dar nu vă dau eu lecții că sunteți școlit. Haideti că am plecat că sunt așteptat de un suflet cu pat!

„Etete al dracului brancardier!” dădui să zic, dar Ovidiu îmi strânsese deja mâna și dispăruse valvârtej. El care, la *Frunzeasca*, calcă de două ori într-un loc.

După plecarea solului dezlipii plicul cu degetele tremurând. Da, conținea permisul de acces, la Academia Bravus. Era pus într-o hârtie pe care erau desenate o inimă și două buze!

Au început să mi se văturească privirile. Nu din pricina „iconurilor persuasiv-aluzive”, ci pentru că pe acest carton era înscris numele Ștefan Trucală, necum Radu Notaru

Nu, ori trăim în lumi paralele, ori asta în care conviețuim este un ditamai așezământul planetar de alienați. Nu mai pot extinde raționamentul că sună telefonul cu care, am spus, mă descurc cu greu fiindcă cel mort în accident a dispărut împreună cu reflexele și dexteritățile mele cu tot.

—Domn profesor! Ce faceți? Scuze! N-am putut să vin dintr-un motiv pe care o să vi-l detaliez când ne-ntâlnim. Apropo: când ne putem vedea?

Tăceam prelung. Apelanta reluă:

— Domn profesor Trucală?

— Da, eu!

— Am crezut c-am greșit, cu toate c-am *sendat call*-ul pe tasta doi apel de urgență „prof SNK”.

— Nu fosilo-prof?

— Haideți, domn profesor, vă uitați în gura nebunei și invidioasei ăleia? Păi nu vă dau pe o sută de *miștocărei* de-ăștia care nici ceea ce zic că se pricep nu știu să facă!

— Mersi, iubito! Mă măgulești. Vreau să te întreb dacă ai citit datele de pe permisul pe care l-am primit de la tatăl tău, „poetul” Ovidiu. Și nu glumesc când spun, că azi mi-a vorbit în versuri...

— Tati e ins cu școală, dar a preferat munca asta rușinoasă pentru avantajele timpului liber.

— Nu mi-a răspuns apropo de datele de pe permis.

— Da. Păi ... v-am spus în seara aia, la telefon. Nu mai știu...bîigui angelica făptură.

— Numele mă interesează.

— Păi ... Nu e Ștefan Trucală?

— Dar tu mi-ai spus Radu Notaru.

— V-a spus fiindcă m-a zăpăcit un nene care v-ar fi fost coleg de salon și v-ar fi știut de Radu Notaru. M-am gândit că ... mă rog ... meseria dumneavoastră cea veche ... ofițer acoperit ... identități duble ... personaje de roman ... o fi ceva ... M-a luat gura pe dinainte. Dacă ziceți că v-am spus așa, vă cred, dar nu știu cum s-a întâmplat. Mi-am pierdut mințile fiindcă știu eu cine m-a făcut să mi le pierd, dar nu-mi pare rău. Apropo, nu mi-ați spus când să vă aștept...

— Te voi suna eu. Acum trebuie să închid. Pa!

La ieșirea din parcul *Motodrom* e un semafor comandat manual, la butoanele căruia se joacă doi țigănuși făcând să se nască ditamai cârnatul de mașini pe Șoseaua Fundeni. Toți, inclusiv eu care cotesc spre dreapta, se fac că nu văd. Cum multe din jurul nostru sunt destinații pentru surzi și orbi. Lenea atitudinală și disoluția autorității ne vor pierde. Solidaritate facultativă și ignoranța colectivă ne vor transforma în râme, în momeli, în moaște de viermi hidoși. Merg, un anonim de la numele căruia nu se pot crea cuvinte noi ca sadismul de la Sade, ca a *sabatiza* de la Sabato, ca eminescianismul de la Eminescu plus celelalte *isme* ce s-au „născut” din Hitler, Mao, Stalin, Tito, Castro, Horty și Dej. Ce-ar putea însemna a *trucaliza*? Dar *trucalismul*? Ce-ar putea fi o *trucaliadă*? Cum este un ins *trucalic*? Imposibilități posibile cu care-mi agrementez pașii de după întâlnirea substitutivă. Cu delegare de competență. Cu înlocuitor. Sunt mulți care-și caută

sosii. De teama glonțului, de plictiseala și oboseala răspunsului la explozii (de bucurie, entuziasm, speranță) ale mulțimilor.

Abia pot să trec peste (prin) covoarele de noxe țesute de suveicile ce funcționează cu cifre octanice. Per pedes. Pieton. Fără suveica *Renault*. Fără griji de țesător al riscului. Fără stres și, deci, fără dureri de cap. Cel puțin teoretic, fiindcă nu e chiar așa. Nu e deloc așa.

Dacă n-aș fi fost pieton în cartierul Colentina, ci trecător prin Adâncata, mi s-ar fi dat binețe de zeci de ori. La țară oamenii sunt mai respectoși, mai *împreunatici*, cum scrie undeva Scriitorincul. Aici, la oraș, umblăm ca peștii în bancuri ori ca și ciorile în stoluri, dar nu ne interesează pe unul de celălalt. Turmă răzlețită de lupi. De *homo homini lupus!*

Deși sunt familiarizat sonor cu haosul de decibeli urbani, îmi vine să duc mâinile la urechi, cum am spus că face nepotul Matei când vede avioane.

Simt că-mi vine să plâng. Mi-e rușine să fiu văzut lăcrimând. Am o scuză: e frig! Dar cine știe să cerceteze izvorul lacrimilor se prinde că plâng. Lăcrimez ca atunci când recitind unele notații ale mele mă bușesc emoțiile, nostalgiile, reveriile. Picur lacrimi pe amintiri. N-are cine mă vede. Satul Colentina al comunei București e mare. Mă pierd pe ulițele lui întortocheate.

„Sunt trecătorul dumneavoastră, doamnă! Dacă aveți nevoie de ceva conțați pe mine!” Replica la aceste zise, într-o scriere de-a mea, este banală: „Cont ai, tinere? Și dacă-l ai e dolofan?” Atunci rectific: „Conțați pe contul meu. Aveți pe ce. Sentimentele, și așa, sunt neprețuite!” Decont de trăiri. Epice, dar cu acoperire în realitate. Investiție de idei efemere. Care pier imediat după naștere fiindcă nu am reportofon să le stochez pentru a nu le uita, cum se întâmplă adesea, așa încât nu mai pot încredința hârtiei, acasă, decât amintirea lor. De la traumatism încoace parcă nici să le nasc nu mai sunt așa de apt, darămite să le uit înainte de a le valorifica. Ori cine spunea că vede idei? Eu văd cuiburi de idei. Părăsite. Creiere sterpe.

Să-l sun, să nu-l sun pe Dunca. Nu mă slăbește durerea în piept. A trecut termenul de garanție de după ... reparație. Unii au spus trei săptămâni, alții o lună, asistenta Georgia a fost mai zgârcită, zicând că în a cincina marți pot face primul test de anduranță. Nu știu dacă s-a referit la testul post-cincizecimii făcut și trecut de mine în prezența și cu participarea efectivă a domnișoarei studente venusiste Angelica! Fapt e că tot cu „au” și „aoleo” mă dau jos din pat.

Pășesc de parc-aș merge spre propria mea moarte. Alta, și mai rea și foarte grea! Mă și tem să mai deschid computerul. Veștile despre decese sunt cu duiumul. Moartea nu face deloc ierarhii, eșalonări, programări. Ea n-are priorități. Pe *ea* n-o privește că ești sau nu pregătit, c-ai încheiat sau nu socotelile cu lumea, că ești dator la bănci (ca mine) sau că ți-ai trăit traiul și-ai mâncat mălaiul (ca nonagenarii care se-ncumetă s-atingă suta!).

Moartea e arbitru, cantaragiu între ante și post, între înainte și după. Din cauza ei fondul principal de cuvinte s-a îmbogățit, deși nu era cazul. Antumitatea și postumitatea sunt două dintre ele. Și paradoxul în care mă aflu eu – viu, post-mortem – tot din cauza dânsei există și-și face efecte.

Pe de-o parte, această stare în care m-a adus accidentul fatal îmi folosește. Suferința, damnarea și expunerea în public a infirmităților inspiră respect, naște solidaritate, provoacă admirație. Marii creatori ai lumii au fost și infirmi. Reformulez: dacă au fost și suferinzi, marii creatori s-au bucurat de mai multă celebritate.

Ruperea coastelor dar mai ales prelungirea suferinței o asemui cu o automutilare ritualică, un fel de tăiere a unei urechi în manieră vangoghiană.

Știu, exagerez, m-apropii prea mult de zona interzisă, încalc tabu-uri și convenții. Dacă un ins căruia i-a ajuns cuțitul la os din lipsă de pâine poate să se-arunce de la balconul clădirii parlamentului peste legiuitorii din sală, eu de ce n-aș putea să urmez pildele de nebunie ale unor artiști de geniu. De ce aș putea să fiu stigmatizat c-am încercat să mă compar cu ei, Nietzsche, Maupassant, Rimbaud sau cum s-or fi mai numit? Ba nu, o să mă compar cu marii actori, fiindcă lor le pot citi deja numele pe *Walk of Fame* din Piața Timpului, în buricul târgului de pe Dâmbovița și Colentina.

La Podu Colentina (fără !!) sunt numeroase firme. Numai farmaciile sunt vreo trei. Le citesc mereu fiindcă e punctul obligatoriu de trecere spre Poiana cu Platani. Ultima cu care-mi obosesc privirea e firma Excenge, 0% comision, unde iau cunoștință cât de razna au luat-o valutele: cea de azi, leul, și cea de mâine, euro. Dacă nu cumva, Doamne ferește, invers!

La parterul unui bloc s-au schimbat de nenumărate ori firmele. Nimic nu merge. Acum, acolo e un fel de loterie pe unde se fâțâie fâțele. Și *fițoșii fițangii*. (Aceste etichetări le aparțin).

De-ar fi după mine aș deschide în zonă și o spălătorie. De creiere. Să scoată idei, gânduri, viziuni, fantezii, convingeri și alte pete din cap. Și cunoștințe (chiar conștiințe) dacă e cazul. Să rămână purtătorul de țeastă ca-n descântece: curat, luminat, ca argintul strecurat, ca roua-n câmp, ca luna-n cer, de Maica Precista lăsat. Dacă ar fi fost o asemenea curățătorie ecologică-biologică la colț de stradă nu mă mai chinuiam atâta timp la *Frunzeasca*. Nici nu-i mai chinuiam pe alții: personal medico-sanitar, colegi de serviciu, membri de familie, vecini de bloc, tovarăși de generație.

*

Pe lângă Colentina mea cu pești împutinați în apă și cu javre biped-patrupede pe maluri abia se scurge smoala ce se-ncheagă ușor sub palele potolite ale soarelui pâlând sub pirostriile serii de brumar. Explozia cu schije policrome a crizantemelor de pe mijlocul străzii Poiana cu Platani nu mai răspândește nici arome, nici culori. Garoy a fost pe fază: a manglit florile și le-a prefăcut în bani una-două. Nu, domnului polițist din blocul cu magazinul „Albinuța” la parter nu i-a cerut bani. De fapt, hoțul i le-a dat soției omului legii. Doamne, abia aștept să aibă și țigani deputați în Parlamentul European. Să fie cine să-i apere, să nu-i mai șicaneze orice terchea-berchea, scârța-pârța care, în loc să se-nchine că n-a mierlit-o din prima într-un accident de cascadorii râsului, el se uită că se fură florile, se regulează fufele și se dau prea tare manelele.

Am fost autocritic? Am și nu prea am, vorba olteanului. Am fost mai mult ironic. Am scuze: una că sunt bătrân care am dat în mintea copiilor și a doua că alde calculatorul personal e afectat de un traumatism minor cu urmări majore!

Când ure scările privind ușile logiilor mi-amintesc de hubloul de la capătul holului în formă de C de la *Frunzeasca*. Pe-acea fereastră am vrut să m-arunc în hău. Am și văzut, pe pagina întâi a unui tabloid, altul decât al amicului decan de la Venus, care conduce un ziar fără impact, scris cu litere de-o șchioapă: „Supraviețuind unui accident mortal, victima se sinucide în spital”. Și cu alte litere în chip de lead: „Profesorul

universitar Ștefan Trucală, fost ofițer în structurile Internelor, jurnalist și scriitor militar și-a pus capăt zilelor aruncându-se în gol de la etajul cinci (de fapt, etajul trei – n. m.!) din cauza unor neînțelegeri de familie după unii sau din pricină că nu mai putea suporta durerile și umilințele pe care a fost nevoit să le îndure în acest așezământ spitalicesc!”

La ușa apartamentului meu mor în semiîntuneric și sufocare niște flori în ghivece unde nu mai are cine să pună apă, fiindcă îngrijitoarea „și-a băgat demisia” și a fugit la trei blocuri mai încolo, pe-o leafă dublă! Concurență am vrut, concurență avem, ce capitalismul mă-si!

De când m-am rupt (am fost rupt) de lume nu am găsit mai nimic schimbat. Afară de bordurile și asfaltul de pe strada mea și cele adiacente, care abia împliniseră două luni de când fuseseră schimbate. Vedeti: spălătorie de bani există! Trebuie și una de creiere! Poate funcționa lângă spălătoria auto, lângă cabinetul veterinar sau lângă pizzeria megieșă ambelor. Tot cu acte-n neregulă ca și acelea ori fără acte ca *futelnița* lui Garoy. Asta, fiindcă se tot câcăie parlamentarii să legalizeze prostituția la propunerea unuia dintre ei care a și dat definiția curvei astfel: *E târfa ce acceptă să se culce cu tine, iar tu o plătești să tacă în timp ce ea face public aspectul stricând căsniciei, cariere, viitor.*

Oriunde-aș privi – prin termopanul ferestrelor, pe sticla televizorului, pe plasicul displayului – văd același iad, același bâlci, același haos, unde aceiași draci își bagă coada. Totul stând sub puterea magică a ochiului dracului (banul) și a calului acestui Lucifer-Mefisto-Belzebut (femeia). Încă din timpul școlirii militare știam că inițialele mult râvnitului superlativ (foarte bine) înseamnă femei și bani. Răposatul coleg și camarad în Confrerie, Mihai Prițache zis Șperțache, descoperise „traducerea” realistă a acestui *febeu*. Uneori, mister Prițaș zicea că s-ar mai cuveni o treaptă, superioară, chit că gramatica nu prea permite: foarte bine bravissim. Era necesar, pentru a se mai crea o inițiată (a băuturii, proprie și necesară unui bărbat care se respectă!). Așa s-a mai ales Șperțache și cu a doua poreclă: Șprițache!

Acum, cine știe, e luat și el la întrebări de recenzorul celest Pavle! Dacă nu i-a mers cum s-ar fi așteptat cu mine, vecinul de pat, măcar cu victima incendiului din Poiana cu Platani despre care (producere, scop, vinovați, urmări) chinezul Li și arabul Ali știu, dar tac în gura mare.

(Nu, n-am de gând să dezvolt subiectul acțiunii secrete „Romida” a Marii Confrerii a Salvatorilor Uniunii Planetare, nici restul misiunilor acestei organizații discrete, chit c-am adus vorba de tandemuri precum: atașatii Lilian Dinea și Mișu Prițache, comandorii Ali Kamer și Li Tzî, dar și de celelalte misterioase personaje cu devenire ierarhică, în duet, de la marii maeștri Mi & Pi și maeștrii Si & Bi până la cavalerii Ci & Vi și novicii Fi & Ni (ultimul, eu!) iubiți sau doar respectați de Marele Maestru Suprem și Acceptat, adică Fleșcaru Benedict Ioan zis F.B.I. Nici nu interesează și nici nu mă avantajează fiindcă în M.C.S.U.P. eu am rămas în adormire, cel mult sunt exploatat în orb. Am și glumit cu Dinea la o halbă, unde și Scriitorincul s-a prins că ceva nu e cușer, deși chiar de-o treabă cușeră și un gheșeft politic era vorba, spunându-i că expresia „Prinde orbul, scoate-i ochii!”, în cazul meu, se poate referi la scosul ochilor minții, a viziunilor, nu a vederii, a imaginației artistice și fanteziei informativ-operative, la orbirea profundă și totală, nu la atrofiere sau pierderea vederii ca funcție a analizatorului optic! De aceea consider că, și așa, am intrat prea mult pe terenul minat al „amintirilor unui terorist”, care nici nu sunt ale mele, ci ale lui Radu Notaru, zis agentul

Rano, un ins ori personaj al Scriitorincului, cu care sunt confundat tot mai des! Deci, paranteză închisă!)

Rămâne să elucidez (cu toate că despre morți, numai de bine!) cazul Pavle, dar o să-i dau această sarcină (epică întrucâtva!) Scriitorincului. Tot și-a exprimat el dorința să scrie saga accidentului cu vieți paralele sau a victimei căreia i s-a sinucis moartea. Poate scoate ceva. Dacă nu frumos, măcar credibil, dacă nu realist, măcar fantastic, dacă nu exploziv, măcar percutant. Un roman mișto, cum se spune-n Colentina. Cu titlu atractiv, de 13 litere. De pildă, *Moartea morții!*

*

Fapt e că accidentul acesta mi-a alimentat o oarecare viclenie și o anume reticență. Mă descurc mai bine în învălmășirile și ambiguitățile din care s-a coagulat ceea ce numim democrație carpato-danubiano-pontică.

De pildă, atunci când am aflat că personalul unui spital din Capitală s-a sesizat că epica acestei nuvele pare prea ruptă din realitate și că mulți dintre angajați (deși nu se regăsesc cu nume și descriere) au încercat să se identifice, să li se pară că ei au inspirat textul, le-am răs în nas și le-am spus că și căderea frunzelor inspiră versuri, și trecerea timpului duce cu gândul la moarte, cum mirosul de alcool sanitar duce cu gândul la spital. Graba, procedurile chirurgicale, resuscitățile, reanimările, recuperările, transfuziile, perfuziile, garda, branula, asistenta, sala de operații, patul, pansamentul, plosca, medicamentele (antibiotic, anticaloric, analgezic, anticoagulant, sedativ, antinevralgic, antitusiv, laxativ, antispastic, miorelaxant, diuretic, depurativ și de care or mai fi), dezinfectantele, *mereseurile*, *remeneurile*, *tomografele*, *ecografele*, *cardiografele*, *encefalografele*, *coronarografele* și *endoscoapele*, profesorii, doctorii primari, specialiștii, rezidenții, asistentele șefe sau viitoare șefe, infirmierele, brancardierii, îngrijitoarele, bodyguarzii sunt prezențe ale oricărui spital fie că se cheamă cu un nume fictiv *Frunzeasca* ori cu nume consacrate Socola, Bălăceanca, Blănești, Mărcuța sau Ellias, ca să nu mai vorbim de nume de personalități ale medicinei de la Victor Babeș și Matei Balș, la Dimitrie Gerota și Agrippa Ionescu purtate de unele dintre acele instituții.

E drept, în privința pacientului autor și erou Ștefan Trucală pot exista suspiciuni, fiindcă este confundat, mai ales post-spitalizare (dacă nu cumva imediat după atacarea turcului, de parcă aș fi fost, ca-n cartea de istorie, la Rovine, Călugăreni, Războieni, Jiliștea și Podu Înalt ori la Grivița, Rahova, Smârdan și Opanez, când, se pare că, dintre fiare a fost scos altcineva!) cu un anume Radu Notaru. Dar eu le-am creat, eu le elucidez căci eu hotărâsc cine sunt, umbra lui Alexandru cel Bun, sosia lui Ștefan cel Mare sau moaștele lui Radu cel Frumos.

De aceea zic: nu mă mai conturbă devălmășia și ambiguitatea, previziunile infernale și oracolele obscure, laudele și orgoliile, furtunile (fie ele și magnetice sau psihotronice) în paharul cu apă și alunecările de teren (chiar de scoartă cerebrală a unor sus-situați ai desfrâului, maniei și irealismului) care nu mai bagă în sperieți nici copiii.

Așa-i că sunt alt om? Un nebun de geniu! Bun de a crea zăzanie, distorsiuni, panică și exclusivități mediatice. Un invulnerabil nihilist și ambiguu. Un sângeros cu violențele date la ralanti. Un acuarelist meșterind nuduri de care să se-ndrăgostească el însuși. Eu însumi!

Am auzit că la *Frunzeasca* a murit și doamna cu păsărica. Zicea *Oviduru* că a doua zi au găsit mort, în colivie, și canarul sau papagalul că nu mai știu bine ce vietate cu zborul încarcerat era acolo în domiciliul zăbrelit așezat pe dulapul cu medicamente și accesorii al asistentelor. Doamna cu păsărica! Sună ca dracu. De-ar fi avut mătă sau motan îi spuneam doamna cu pisica! Dac-ar fi avut câine spuneam doamna cu cățelul. Sună frumos. A titlu de carte. A pastişă. A plagiat, că tot e la modă!

Săracul cățel! Mi-am adus aminte de cel ascuns printre ghivecele de la intrarea în *Dorsan*. Mi-am reamintit cum l-au încolțit și Laika și Lucila. Plus profesorul Rică! Cel cu nume de erou din „țiganiada” lirică a lui Miron Radu Paraschivescu, poetul detractor al lui Tudor Arghezi și descoperitorul lui Marin Preda. În plin stalinism românesc.

Într-un târziu i-a venit de hac hingherița cu mop Hana-Coțofana. Coțofana coțăită. De Ovidiu. În depozitul de efecte. Cu efect pozitiv și reciproc (ambilor) benefic.

Ce-o fi făcând fiica „exilatului tomitanului” și studentă a accidentatului mort de viu care sunt? N-o pot suna. E târziu. Și atât i-ar trebui Telei: s-audă cum vorbesc cu o *pițifleandură*. Destul a văzut-o cum râde (ca o curvă) pe-o proaspătă colegă de la Venus și n-o mai pot scoate din convingerea ei revelație: „E borfelină de joasă speță”.

Tot e ceva. Cum ori fi borfelinele de susă speță? Ca „marfa” oferită de Garoy, desigur, la așezământul neoficial din strada Poiana cu Platani. Ca și cealaltă marfă, chipurile de calitate, care mișună la localul „Maxy-Sexy” al maturei domnișoare Raisa Fioreanu, de vizavi.

Și așa Tela e suspiciunea întruchipată și moralitatea religioasă imbatabilă. La ea nu ține cu libertinaj, emancipare, deschidere, sexism, vulgaritate, oribilități.

Amintirile în halat de spital mă însoțesc obsesiv. Cu cât trece timpul, cu atât se-nmulțesc. Tocmai când credeam că societatea în care trăim ne-a luat până și dreptul la tragism, ironia sorții m-a contrazis. În glumă. Mi-a oferit alternativa, reversul, durerea vecină cu moartea.

Acum mă simt ca un pungaș care vinde kitschuri în fața unei mânăstiri spunând că sunt iconițe și cruciulițe sfințite. Ori ca un bântuit de maladia crizei care, pentru a face economie de apă, urinează în cabina de duș unde, și așa, se spală împreună cu soția, din același motiv. Excrocherie sentimentală cu personajele aflate în libertate condiționată, în primul caz. Paranoia remanentă, în cel de-al doilea.

Dacă se răresc ori se estompează, acele amintiri de la *Frunzeasca* îmi sunt readuse în prim-plan de Costin. El și-a asumat travaliul legat de pacientul de fiare, plastic și cioburi. Dacă-n cazul meu – șoferul de duminică accidentat într-o marți – lucrurile sunt cât de cât limpezi, adică clar de neclare (ori neclar de clare!), în ceea ce privește cazul *renaultei epavizate*, respectiv a mașinii-victimă situația este mai încălciată. Deși a fost declarată „moartă” și îngropată (după un priveghi în parcare a unui service auto, un „întreprinzător” particular s-a oferit să-i cumpere moaștele pe-o sumă de nimic!), defuncta nu se lasă așa ușor dusă. Trebuie să vrea administrația financiară (contra cost, contra nervi și contra timp cu proprietarul, dacă tot n-a murit, de față!), ceea ce se întâmplă și (administrația) într-un final vrea eliberând documentul pe baza căreia, fiind degrevată de obligații bănești, poate fi radiată din evidențele poliției rutiere. (Auzind tărașenia, oameni răi din lumea rea, mi-au și ocupat locul de parcare repartizat de primărie, contra cost, de parcă ea, defuncta ar fi dat bani și ar fi încheiat actele. Alde Garoy, primul care a pus laba pe acel dreptunghi liniat cu vopsea albă nu vrea să înțeleagă că nu trebuie să fie ocupat de o mașină, ci că este rezervat, cu taxă, pentru a fi

privit de mine sau ocupat în secunda 13131313 a anului 2011. Dar o să înțeleagă. Cu sau fără voia fiului meu Costin, care-i caută în coarne pentru a evita, zice el, conflictologia și răzbunarea de tip țigănesc. Zău, mânca-v-aș!)

Trecem la alt aspect legat tot de domnișoara *Clio* care m-a părăsit, dar nu se lasă dusă. Parcă și eu am nostalgia plăcerilor pe care mi le pricinuia: de la alimentarea cu motorină euro&diesel (bilunar) la schimburile de ulei și filtre, inclusiv de aer (anual), de la taxele (rovignetă, RCA, Casco, impozit) anuale și astea, la banii de întreținere (plăcuțe de frână, becuri, zgârieturi, parbriz plesnit, ornamente pentru roți și antifurturi, acumulator epuizat, dispozitiv anti-radar, pneuri de vară / iarnă, ștergătoare de parbriz, pene, inclusiv distribuția făcută praf în perioada de garanție dar plătită cheș ca impozit pe prostie) care nu au fost puțini. Și nu sunt singurele ... plăceri ce, azi, la plecarea ei pe ultimul drum, îmi stârnesc nostalgii.

Cel mai greu moment, însă, îl reprezintă nu pierderea iubitei de zi cu zi, ci valoarea amintirii acesteia. Deși-mi părea de neînlocuit, totuși, dacă ea a hotărât să mă părăsească, iar eu (mă rog, providența!) a decis să mai rămân, trebuie să-mi refac viața, să-mi schimb statutul de șofer (cu permis) în altul de conducător auto (cu autoturism). Pentru asta sunt necesare multe. Libertatea (văduvia cum ar veni) o am, deși nu a trecut o perioadă de grație în care să mă obișnuiesc cu ideea de pieton și *comunist* sau *autobuzist*, cum zice Scriitorinul, făcând aluzie la transportul în comun sau la autobuzul care duce și aduce personalul la Academia Bravus contra cost. Și ce cost! Apoi, e nevoie de voință pentru un nou mariaj. Și asta există fiindcă înaintea bieteii *renaulte* am mai ținut, cu acte câteva tovarășe de drum. E drept, toate au fost românce din familia Dacia! Ar mai trebui să existe și condițiile materiale, înainte de a pleca în peșit. Costin a pus ochii pe ceva prospături de mâna a doua. La vârsta lui își poate permite, dar eu sunt mai conservator, mai nostalgic, mai suspicios, așa încât aș vrea să-mi refac viața cu o tinerică, virgină, nerodată, neumblată prin alte garaje, parcări sau trotuare. Pentru asta, știu, trebui bani. Păi societatea de asigurări, care se lasă greu (angajații aceștia sunt români cu aceleași trebuințe primare ierarhizate de Maslow și adâncite de criză) îmi promite o sumă (cea pentru care am plătit primele anuale!) din care sugerează ceea ce era scris în poliță, cu litere mici, ca să nu văd când semnez. Ceea ce am făcut, ca să fluier a pagubă la o adică. Acea la o adică s-a ivit. Adică mi se deduce franșiza de zece la sută. Plus costul epavei supralicitat de un om de bine (al asiguratorului!) pe internet! Așa că fluier. Ca-ntr-un film românesc (*Eu când vreau să fluier, fluier!*) premiat la Cannes. Mă rog, e ceva. Am recuperat, cum ar veni, albia chit că odată cu apa am aruncat și copilul!

Ajung, inevitabil, la interfața om-mașină. La omul-mașină lamettriean (care sunt), dar fără mașină „patrupedă” (care-mi lipsește). Eu, victima, omul-neom adică schilodit și el, autorul, omul-fiară (pardon, fier!) adică schiloditorul de peste mări și țări. După proverbe, ar fi simplu: turcu’ plătește. Căci, nu-i așa are bani, ca la turci! După lege (vezi ce face, ce este și ce se spune – la Bruxelles – despre justiția română!) personajul dosarului (penal) întocmit de polițist, avizat și completat de procuror, urmărit de Costin care mă asigură că e OK, ar mai trebui ca eu (în persoană și în deplinătatea facultăților mintale absolvite!) să depun o plângere sau ... Sau ce? Există și posibilitatea desistării amiabile în care eu (în deplinătatea precară a facultăților fizice) să nu mă mai plâng (penal) acceptând reparația moral-pecuniară materială oferită de împriecat. Îndoi-m-aș, dar nu pot, din motive de coaste (încă) fracționate, că, la 50 de zile după evenimentul în

care s-au frânt, din pricină de impact, cu ajutorul unui volan agresiv, vinovatul nu și-a luat măsuri de precauție.

Să zicem că pot, deși pe parcursul îndelungii spitalizări acest învingător nu s-a interesat nici telefonic de victimă, darămite să mai vină la *Frunzeasca* s-aducă o sacoșă cu alimente, o pungă cu doctorii sau o sticlă cu suc! Costin, liniștitorul și funcționarul public etranjer, spune că a fost în contact cu soția autorului, care înțelege românește și gândește turcește! Îl cred, mai ales că-mi face defalcări de sume și calcule liniștitoare. Până una alta, după aproape două luni de la eveniment n-am primit nimic, dar am pierdut sănătate, mașină și o căruță de bani din economiile sau împrumuturile mele.

Conchid: sănătatea (cu tot efortul medicilor, al apropiaților, chit că Tela zice că tot ce se întâmplă este rodul blestemelor mamei și ale sorei mele, cu al colegilor de la Bravus, dar și de la Venus, al amicilor de la redacții, edituri și instituții publice, însă nu în ultimul rând cu rodul caznelor la care m-am supus!) nu mai poate reveni în parametri avuți înainte de accident. Atunci, măcar mașina (una identică sau alta mai mică!) să-mi fie procurată și dăruită de acest iresponsabil nefericit. Este ceea ce doresc, amiabil sau în justiție, ceea ce cer și voi cere! Cu sau fără acceptul lui Costin...

Iar am luat-o pe arătură, iar îmi permit să visez! Abia acum constat că sunt lac de nădușeală și că tremur. Am scris de parcă am și făcut ceea ce am povestit. Am trăit, de parcă s-a și întâmplat aieva, uitând că în acest habitat numit (încă) România totul este de-a-ndoaselea. O spun înghițind greu zisele și simțindu-le gustul fad ca pe amărăciunea unei cafele amare. Era să scriu cafea turcească!

Am ajuns un obsedat. Și așa mi s-a cultivat, din școala primară până la academia militară, sentimentul antiotoman în raport cu cel pro-românesc. Am introdus în ecuație două falsuri: nici turcii (cu atât mai mult cei de azi) nu-s otomani (ziși și osmanlâi), cum hitleriștii cărora li se spunea și friți, au fost identificați greșit cu toți nemții! Iar cu acei otomani (cel puțin până la isprava din 1859 când colonelul Ioan Cuza a ajuns domnitor și la Iași și la București, așa născându-se, prin unirea Moldovei cu Valahia, România!) nu s-au războit cu românii. Mă rog, și-au scos și ei părleala după aceea, mai ales în 1877, dar până atunci se luptaseră moldo-vlahii!

Oricum, eu tot nu-i agreez, deși aș fi avut motive s-o fac. Am mai multe, însă, pentru a nu-i agreea. Fie chiar și pentru că în graiul nostru s-au insinuat multe cuvinte din limba lor pe care le receptez ca potrivnice. De la baclava, halva și bragă, care agresează glicemia, la giubea, narghilea și sofa care duc cu gândul la alte vicii, ca să nu mai vorbim de ciubuc, peșcheș, parai, belea, bucluc ce duc cu gândul la alte rele, nacafale și hangarale!

Mai ales acum, după ce m-a vârat până-n gât într-o belea, acest cetățean m-a făcut să-mi displacă și mai mult descendenții aliotmanului, foștii supuși ai sultanului, poporul semilunii și neamul de beizadele și urmași de ieniceri, spahii, agi și pași.

Semilună am zis? Ca o seceră arăta luna din acea dimineață și tot ca o semilună de gresie și faianță, drumul robilor și al microbilor de la *Frunzeasca*, pe care l-am măsurat și bătut la pas nopți în șir și zile de-a rândul, numărându-i mereu cei 49 de metri.

Costin, mai în glumă, mai în serios, zice că din banii pe care-i vom recupera, dacă tot nu putem să ne luăm altă trăsură de foc, pentru o excursie la turci, în Antalya, eu și Doamna K., tot ne ajunge.

Mă și văd cântând pe versuri proprii:

Iubito, azi sosesc s-ascult manele

*Ca-ntr-un serai turcesc din Dardanele,
Deși-s un pezevenghi fără-o para,
Te fur chiar de-o să mor în Marmara;
De la Izmir prin Bursa-n Istanbul,
Cadâna mea cu largi șalvari de tul
Vom căuta pentru amoruri hrana
Lăsând Bosforul și Mediterana,
Pentr-un ghiaur ca mine, pehlivan,
Un Hogeia Nastratin, la chip Șeitan!
Ori poate alt efendi, Anton Pann,
De sentimente hoț și șarlatan,
Stăpân de pașalâc și de raiale,
Ce vrea să-ți fie rob măriei tale,
Și-n galbeni icoșari și mahmudele
Te-ngroapă fiindcă are acas' lovele,
Că știi, șerpoaica mea cu cin' mă-ncurc
Dac-am răzbit în luptă-un șofer turc!*

Dacă n-am putut să fluier a pagubă, măcar am cântat a jale! Ca agă fără agie, ca un pașă plătind ispașă, ca un sultan fără firman. Costin, desigur, la fel ca majoritatea care m-aud debitând păreri, ecarisând trunchiuri de oportunism, crede că m-am țicnit. Unde e Scriitorincul să-l contrazică spunându-i că, dimpotrivă, m-am făcut bine? Am fost diliu, acum sunt doar paliu. Adică ameliorat. Chit că încă infirm, paralizat, șoldiu.

Nu e de față, drept care fiul meu are posibilitatea (nu și dreptul, pe care, însă, și-l arogă) să (mă) creadă cum (și ce) dorește! Așezat în fața mea, turcește, în mână c-o chesea mâncând șerbet și halva, în timp ce eu înghit pilule antidurut cu cafea chioară sau cu iaurt.

Ajungeți la vorba mea: că turcii merită dispreț fiindcă ne-au penetrat, atacat, cucerit, pângărit lexicul!? Până și Tela care știe cât de repede-mi îngheață picioarele se pomenește zicând à la turca:

— Nu ți-ai pus pe cap fesul sau ișlicul, n-ai la gât basmaua, șalul sau baticul, nici minteanul sau ilicu-n spate, nici papuci sau iminei fârtate!

Am înțeles: a vrut să-mi dea o replică în rime și să-mi arate și că o interesează să nu mă afecteze frigul, și că-mi dă dreptate apropo de infiltrările din Anatolia care-au trecut la nod de Dunăre aduse de Mehmezi, Sinani, Mahomezi și Solimani

Cred că e timpul să mă opresc. Am scuze, că am fost lovit la glavă și afectat la glagore (nu, de data asta cuvintele sunt slave!), dar întinsul corzii duce la ruperea arcului.

Nu mi-a mai rămas decât ca eremitului: așteptarea, speranța și credința. Întrucât sper cu intermitente și cred cu tăgadă, nu-mi rămâne decât să aștept. Dacă eu sunt cel ce o face și dacă sunt lăsat să-mi exercit dreptul la expectativă!

*

Data viitoare, Scriitorincul îmi făcu o surpriză:

— Știi ce m-am gândit?

— Ia slâșaiu! Îi răspunsei te ascult ca un nostalgic filorus.

— Vreau să scriu ceva inspirat de accidentul tău. Dar fără supărări, mofturi, identificări cu fapte și personaje care nu-s decât ficțiuni.

— Mi-ai mai zis. Sunt de acord, dar cu nași-ta Tela ai vorbit?

— Nu, de ce?

— Ea e *cetecista*, pe ea trebuie s-o întrebi dacă te lasă să te inspiri din drama soțului.

— Sper că glumești.

— E dreptul tău. De fapt speranța moare ultima. Când demarezi ofensiva?

— Am și demarat-o. Venisem să-ți prezint startul ca să zic așa.

— Sunt ochi și urechi, nas și gură, trup și suflet! — *Convalescentul*

Trucală încearcă să facă o analiză SWOT a mariajului său cu Doamna K. Sau, măcar, să pună pe două coloane punctele forte și pe cele slabe, ca să poată face o comparație și să înțeleagă, dacă-i va mai folosi la ceva, după aproape patru decenii de căsnicie, care ar putea fi avantajele, dezavantajele, oportunitățile și riscurile sau pericolele continuării acestei vieți în doi.

„M-a adunat de pe drumuri, am primit casă la bloc înaintea celibatarilor, am devenit tată de băiat, m-am mutat dintr-un oraș de provincie în Capitală, am asigurate mesele în mod regulat, rufele spălate și călcate și viața sexuală după plac...” gândi Ștefan, dar imediat după ce etajă aceste enunțuri ca pe niște versuri dintr-o poezie, la rubrica din stânga – strengths, un fel de calități – se surprinse contestându-se: „Ba, nu-s puncte tari deloc! Cel puțin nu toate! Mese gătite, calde, servite la oră fixă, da, numai că monotonia acestora și gusturile îndoielnice, datorate curelor de materii prime recomandate, mă duc cu gândul la regretabila, detestabila și insuportabila viață de internat din liceu și de cazarmă din școala militară pe care am trăit-o exact la vârsta marilor aspirații devenite zboruri frânte! Ca să nu mai vorbesc de supraviețuirile prin spitalele în care am fost internat!”

Trucală devenea patetic atunci când își amintea de adolescența sa care număra, după șapte ani de acasă și șapte de școală, încă șapte de privațiuni, interdicții și chinuri petrecuți departe de casă, singur, printre străini.

„Când m-am eliberat, când am făcut aripi, adică epoleți înstelați și am avut curaj, adică bani, să zbor singur, m-a atras în alt cuib, domnișoara Catela Tindecă...” mi s-a spovedit de mai multe ori amicul meu.

„Scriitorincule, – mi-a zis deunăzi – dacă mă iau la cercetat științific și sociologic, dacă mă analizez SWOT, nu știu ce să trec la rubrica puncte tari! E drept, sunt familist, ăsta e un punct forte, dar depinde cum analizezi aspectul, ce criterii și ce valori presupune pentru tine, pentru mine și pentru societate acest statut. Și nea Gică Prăjescu, politrucul meu din unitatea trupelor de securitate de la Câmpina, era familist, dar consoarta sa poreclită Țâțe-multe-cur-de-fier, devenise furnizoarea de plăceri a multor bărbați, inclusiv a soldaților trimiși de soț s-o ajute la unele treburi gospodărești. Știa tot orașul, îl trăgeau unii de mânecă și pe el, omul politic, dar acesta rămăsese ferm: nu-mi stric dosarul, nu încalc statutului partidului...”

I-am dat dreptate și m-am făcut că-l înțeleg. Dar cum să-l înțeleg, dacă nici el nu cade de acord cu el însuși? Dacă valorile căsniciei, după cam patru decenii de viață în doi, îi sunt confuze și interșanjabile!

E drept, și nașa Tela (cuplul acesta ciudat m-a determinat și pe mine să mă lepăd de religia mea și să mă leg prin taina cununii creștine de Argentina, numai că eu,

atunci când am constatat c-am tras un loz necâștigător, am renunțat la jocul de doi!), și ea, doamna educatoare, are hachițele ei, tendințe de supremație și manii ale grandorii, moștenite de la două perechi de părinți: cei naturali și cei ce-au înfiat-o care, sanguinar, îi sunt tot rude.

— Adicătelea, cum m-a adunat de pe drumuri, Scriitorincule?! zise Trucală reanalizându-și reperele analizei sale. Nu cumva e invers? Eu am venit de la Câmpina cu aprobare nominală de stabilire a domiciliului în București, în timp ce acest lucru era, atât pentru Capitală, cât și pentru orașele mari, blocat! Eu sunt cel ce am ... urbanizat-o, scoțând-o din casa de țară din comuna suburbană Obligați și mutând-o la bloc cu apă curentă, încălzire centrală, gaz metan, electricitate și parchet în ambele camere decomandate.

— Da, dar dacă nu erai căsătorit, n-aveai apartament! îl ațâțai.

— S-o crezi tu. La Câmpina, ca burlac, mi s-au repartizat câteva locuințe, apartamente cu două și cu trei camere! Depindea ce element-om erai. Or eu am fost un apreciat și răsplătit în unitățile prin care m-am perindat.

— Dacă nu te-nsoțeau cu nașa Tela, rămâneai un „cvasi-nimeni” în provincie! mai pusei sare pe rana unde presărasem piper.

— Just, dar neadevărat! Și acum regret bucureștenizarea, mai ales când văd cum toți „nepromovații” mei colegi de atunci au ajuns cineva cu vile și prestigiu într-un oraș nepoluat, în timp ce eu sunt un biet oarecare într-o capitală de tot răsul Europei.

— Bine, dar ai devenit tată de băiat care te-a făcut bunic de băiat.

— Nici această bucurie nu este prea binefăcătoare, fiindcă eu altfel văzusem devenirea lui Costin. Dar, și el, tot Bucureștii anonimului și spetitului a ales, în locul hărăzitei și pregătitei vieții de ștab, cu casă, livadă și respect, din locul natal de unde ne-am luat zborul – maică-sa, la câteva luni, prin înfiere, iar eu, la câțiva ani după terminarea liceului și alegerea școlii militare sibiene.

— O să spui, atunci, că nici restul avantajelor legate de confortul habitual, estetic, gastronomic, intim nu reprezintă puncte tari ... mai încercai.

— N-o să spun, fiindcă le poți observa și socoti și singur...

— Mă întreb și te-ntreb dacă, totuși, ai vreun motiv de satisfacție conjugală, dacă poți umple rubrica din stânga a paginii pe care ți-ai propus să-nșirui motivele de împlinire și, respectiv, cea din dreapta, cu punctele slabe, de insatisfacție?

— Sunt zeci de repere care pot fi considerate tot atâtea motive de bucurie sufletească, care deși n-au legătura cu căsnicia au potențat-o! zise amicul.

— Ca, de pildă?...

— Funcțiile deținute, toate promovări, inclusiv ca director la revista „Scutul Țării”; școlile absolvite fie ca militar, fie ca jurnalist, fie ca dascăl, toate niște ambiții personale; cărțile (numeroase) cumpărate și (majoritatea) citite precum și cele publicate (destule) dintre cele scrise (o sumedenie); investițiile (apartament, dotări mobiliare, tehnice, culturale), gospodăria (casă, curte, livadă, terenuri) de la țară, în Adâncata și cea din Obligații copilăriei Telei (prefăcută în vilă), mașina (de fapt, mașinile pe care fie le-am dăruit fiului, fie le-am „ucis” în accidente rutiere!), conturile (puține, dar utile la o adică pentru sprijinirea fiului și nepotului, mamei și sorei, consoartei și dușilor pomeniți de Tela la sărbători religioase).

— După cum le-ai înșiruit, îmi par totuși, casnice! supralicitai.

— *Da, casnice, asumări ale capului de familie, adică al meu care, paradoxal, „dacă am avut noroc” (e constatarea mamei mele!), am fost nevoit doar să dau, să ofer, să-i ajut: pe părinții care, și ei, m-au ținut prin școli (e drept, Costică Trucală merită tot respectul pentru cei patru ani ai mei petrecuți în internatul liceului din Găești!), sora (fiindcă Domnica n-a avut... noroc, nici măcar în căsnicie, deși a derulat două mariaje din care au rezultat doi copii!), neamurile din Găteasca, ale Tanței Trucală (care n-au lemne, fructe, țuică) și cele din Nisipoasa, ale lui Costică Trucală (care sunt sărace, cam prostuțe și numeroase). Apoi, pentru a fi, totuși imparțial, a trebuit să ajut, mai puțin, dar vizibil la portofel, cimotoiile numeroase ale celor doi afluenți care alimentează viața Catelei: părinții naturali din Valea Seacă, cu stufosul arbore genealogic al acestora și, mai ales, părinții adoptivi din orașul Obligați, cu ramificații ale rubedeniilor, la fel de numeroase! Cum ar veni, toată viața mea de lefegiu la stat am oferit, am dat, am consumat!*

— *De unde dai, Dumnezeu îți dă! concluzioneai.*

— *Îți dă pe dracu... Doamne, iartă-mă!*

— *L-ai invocat bine pe Sarsailă, că potrivit paremiologiei, banul e ochiul dracului. Așa încât e bine să te descotorosești de bănet cât mai repede!*

— *De acord! Dar cum rămâne cu strânsul banilor albi pentru zile negre, dacă tot invocai știința proverbelor? mai întrebă Fane.*

— *E vorba, de fapt de bani negri pentru nopți albe sau, dacă nu vrei să riști, de bani rozalii sau verzișori pentru zile de mâine. Asta doar dacă ai de gând să-ți cumperi iaht, insulă privată, pământ pe Lună, versanți împăduriți cu fond cinegetic, să-ți faci post de televiziune, partid politic, spălătorie de bancnote, rețea de vânzători de ponturi și administrație de conturi...*

— *Ești afectat de fenomenele meteorologice extreme și de dezastrele naturale devastatoare! Te-au părăsit, simultan, și rațiunea uzului, și uzul rațiunii! mă surprinse homo ludens Fan-Fan Trucală.*

— *Știi ceva: te acuz pentru abuz! Mi-ai mâncat timpul și mi-ai înfometat stomacul. Credeam că mă inviți la un picnic fiindcă ai scăpat cu viață dintr-un eveniment rutier mortal, dar tu mă agrezezi și agasezi tot cu ideile tale egocentrist-revanșarde, cu încercările tale anoste și redundante de a-ți prezenta viața ca pe o narațiune romanescă. O fi, nu zic nu, cum mulți se laudă că viața lor e un roman, iar, mai nou, o telenovelă, dar e vorba de un story intimist, chiar vulgar, deloc extensibil și recognoscibil în alte modele existențiale, în alte deveniri psihosociale mai mult sau mai puțin familiale...*

— *Marele supraviețuitor, mortul de viu ori viu post-mortem Ștefan Trucală mai bombăni ceva după care își aminti că în acel noiembrie triumfal de după octombrie ce-i putea fi fatal este sâmbăta morților numită în popor „Moșii de iarnă”, drept care zise:*

— *Ai dreptate! Te invit la un mic parastas fără preot, unde vom servi, amândoi, la comandă și unde, numai unul este bun de plată!*

— *Tu, desigur! zisei.*

— *Unde-ai văzut tu mort să-și facă singur pomană și, mai ales, să scoată și bani din portofelul lui de țărână?*

— *Bine, nașule pungașule! În analiza ta SWOT acest fapt este Strengths ori Weaknesses?*

— *Nu, aspectul ține de Opportunities și Threats cu specificația că ceea ce-ți pare ție amenințare, pentru mine e oportunitate, peroră „polijanul epavizat”.*

— *Da, cunosc teoria. Într-un viol, pericolul și amenințarea pentru partenera care nu-i dispusă să cedeze, devine oportunitate și prilej de plăcere pentru partenerul, și el, la fel de nedispus să renunțe ... conchisei.*

— *Mă rog, coborî Trucală ștacheta incisivității ... Accept ideea acestei frânturi de viață în doi, care poate fi înțeleasă și ca moarte în doi, fiindcă-mi susține ideea roții dințate cu rol în mecanismul de ceasornic al narațiunii!*

— *Nu te-am înțeles, dar bănuiesc că vom detalia aspectul la masă! sugerai.*

— *Accidentul meu, de care se știe în fel și chip, vestea umblând din gură în gură și, prin e-mail și facebook din tastatură în tastatură, este un dinte, unul dintre numeroșii pintenași ai unei roți dințate. Cu ajutorul lui fac să funcționeze, să meargă, să se îmbuce și să-și schimbe poziția, să evolueze, să treacă apa epică, torentul narativ, timpul clădit din cuvinte, pe care, prin lectură îl poți determina să redevină, iarăși, idee, gând. Chit că, desigur, altă idee (a ta plus a cititorului, a ta minus ceva dintr-a lui, a lui și doar a lui, chiar o idee neutră, care nu mai e nici a ta, nici a lui!), altă întruchipare, alt film, altă viziune despre același eveniment spațio-temporal.*

Roțița mea (povestea, capitolul, momentul, secvența) e foarte important să aibă toate elementele de angrenaj: egale, întregi, aceleași. Accidentul ăsta, multiplicat situațional și narativ, se rotunjește ca dinții unui pinion de atac, ai unei roți motrice dintr-un angrenaj în care ambreiaj, lubrifianț, reglaje, ordine de montaj îi sunt părerile, replicile, elementele de dialog. Ai înțeles de ce accept să ne aflăm la aceeași masă, Scriitorinc-ornitorinc!?

Înțelesesem dinainte să mă întrebe. Îl știam îmbibat de idei ca un burete de baie, dar îmi plăcea să-l tachinez:

— *Și zici că te-au găsit vindecat la cap, după lovitura ce ți-a pricinuit nașterea unui izvor de sânge și o băltire subarahnoidiană în tărtăcuță?*

— *Parc-o aud pe Ecaterina Popescu, profesoara de naturale din Adâncata, care ne-a învățat primele noțiuni de anatomie, rostind ca într-o recitare: dura-mater, arahnoid-mater și pia-mater. Aceste trei „foitaje” constituie meningele, adică un fel de cuvertură a encefalului care învelește și măduva spinării.*

— *Ce faci, Erasmus, mă bagi în ... lecția de anatomie, în loc să comanzi niște organe (nu de securitate, nici de miliție că de alea sunt sătul!), adică un mixt-gril cu frișcă...*

— *Cu ce?!*

— *Cu ficat, rinichi, inimă, splină, carne și alte asemenea porcării explicai și se pare că găselnița rebusistă a avut efect.*

Până să sosească acea comandă, cu precizarea că „alte porcării” au însemnat momițe, fudulii și gătlej pisat, Ștefan al meu și-a continuat expozeul:

— *Acea femeie, soție de preot, știa să ne capteze atenția. Când a venit vorba de creier („exact ce vă lipsește unora dintre voi, lui Mișu Budulucii din Coadă Vacii creierul mare, Dumitrei lui Vuță din Ciocești ăl mic, iar lui Ștefan Trucală din Valea Seacă, doar bulbul rahidian!”), profesoara preoteasă s-a pomenit rimând:*

O dura și-o pia mater
Și-ntre ele-arahnoida,
Fac, sub țeastă, o meninge
Ce-nvelește conopida:
Creierul ca și o minge

Ce stă ca-ntr-un coș sau crater

Și care cu idei ninge...

— Dacă nimeni n-o atinge, / Împungând, berbec, parbrizul, / Parcă pentru-a se convinge / Dacă-i el, Fane sau tizul! continuai după ce simții în nări mirosul pavlovian al ofertei de fripturist. Ștefan se bucură că l-am urmărit și, mai ales, că l-am și înțeles. Puțin mai mult decât colegul lui de clase primare repetate, Mișu sau decât Mitra, răposata lui colegă din Ciocești, care și-a găsit sfârșitul în apa Adâncata, nici azi nu se știe cum.

Mărturisesc că și mie mi-a plăcut ideea cu povestirile-dinți menite să asigure funcționarea rotițelor din mecanismul ca de ceasornic care este o scriere epică, un roman ca și cel de care ne învrednicim noi, supraviețuitorul Ștefan nașul meu de cununie eşuată și eu, Scriitorincul, nașul lui literar fără erată!

În loc de siestă, văzându-l în imposibilitatea de a se bucura cu toată gura, de a tuși cu toată pofta și de a strănuta ... sănătos, îl întrebai cum i-a descris madam coana preoteasa cușca toracică.

— Da, de la ea știu că acordeonul pulmonar are, în față sternul, în spate vertebrele dorsale, iar lateral „clapele”, adică arcurile costale. Acest arcuri au cedat la impactul cu volanul renaultei defuncte! De la ele s-a insinuat în burduful bojocilor așa-zisul hemotorax. Când ți-ai rupt o coastă, zicea Ecaterina Popescu și ți-a afectat pleura (meningele plămânului, cum ar veni!) se acumulează în torax (torace în grecește) fie apă (hidrotorax, adică apă la plămâni), fie limfă (adică chilotorax), fie chiar sânge (deci hemotorax), ca-n cazul meu.

— Cum ar veni, îl întrerupsei, nu s-ar zice că n-ai sânge în instalație, dacă în țeastă ai lame subarahnoidiene, la foale acumulări în cavitatea pleurală, așa încât e scuzabil să ți se fi împușinat cel din țevile seminal-sexuale! În fine, ai găsit pe ce să arunci vina și cum să-ți susții scuzele dacă, Doamne ajută, mai vine vreo studentă să-i acorzi consultații, să-i faci palpații, și, după caz, infiltrații, când are palpitații, precum Angelica lui Ovidiu...

— Ai noroc că-mi plac oamenii deștepți care se presupune că au și umor, altfel te-aș fi pus să plătești consumația, aranjând cu ospătarul și bucătăreasa să-ți spună că ți-am pregătit și servit măruntaie de câine maidanez, nu de groștel obez.

Da, brusc, mi-am reamintit niște postări de pe youtube, unde, celor ce comandau hot-dog la grătar, după ce se-apucau să consume zisul cârnat, li se arăta poza „defunctului” furnizor de materie primă, un ... dog! Am rezistat manevrei și m-am bucurat – deși nu mi-a făcut plăcere – să abordez, împreună cu amicul Trucală, un viu post mortem aflat în stare de recuperare post-traumatică și post-spitalizări, aceste subiecte.

L-am iertat și l-am scutit de iritări și stări conflictuale ce ar putea să-i afecteze globulele rebele de pe sau de sub meninge. Nu știu cât de toleranți au fost însă ceilalți membri de familie, mai ales Tela care a constatat că, dacă dădea colțul, Ștefan o lăsa cu un uriaș credit ce trebuia returnat de ea la bănci, dar și Costin și fiul lui, Matei, care au realizat că speranța de a intra în posesia mașinii nenou făgăduită de Ștefan s-a năruit. Mai ales când, înțepător la limbă cum e, prietenul meu s-a apucat de analize SWOT ale vieții lui de peste șase decenii și ale vieții lui în doi de aproape patruzeci de ani. Analize care, departe de a calma spirite, nu reușesc decât să dezgroape, dacă nu morți, fiindcă mortul e încă viu, măcar securi ale războiului matern sau fratern.

Pentru mine și pentru cei ca mine care cred în tămăduirea sufletului prin lectură, chiar dacă aceasta otrăvește trupul, asemenea taxonomizări și investigații îmi priesc, mă scot din monotonia politică, crizologia globală și previziunile apocaliptice în care-mi torc timpul zi după zi, bezmetic și zigzagat, ca un fluture orbit de lumină sau ca un Ștefan Trucală cu creierii afectați de-atâta cunoștință de cauză. Ca el sau cel ce a rămas din el. Ca el sau ca alt el, dacă ar fi să du crezare zvonurilor și să nu fiu chiar foarte sigur că Pavle, cel ce l-a vizitat la ușa apartamentului, la cea a garsonierei din Grivița a fiicei brancardierului Ovidiu de la Frunzeasca și la mormântul din cimitirul Adunați, întrebând de un erou al scrierilor mele nu e chiar un drogat, cum nici Radu Notaru nu e numai personaj de narațiune, ci și individ în carne și oase, ori, mă rog, numai în oase! Care oase se mai numesc și moaște.

*

„Al dracului scriitor Scriitorincul!” dădui să zic după ce ascultai fragmentul, care m-a vârat și-n ceață și-n nostalgii. M-abținui. Nici nu mai avusei cu cine dialoga, fiindcă se făcu nevăzut, lăsând în urmă doar o frântură de text: „Mai vorbim la telefon. Acum trebuie să fug că arde...” Plus nota de plată...

Am rămas să-mi macin la moara închipuirilor desagii cu fantezii. Fantezii și fantasmagorii de victimă, de om bolnav, de convalescent, de ins care nu numai că nu știe bine pe ce lume se află, ci nu e sigur că cel ce face umbră pământului mai este el însuși.

De fapt, după ce mi s-a dezumflat mingea de handbal care îmi apăruse pe scăfârlie imediat după ce am sărit la cap și am lovit, cu dibăcie, oglinda retrovizoare și plafoniera *renaultei* gri-bej ca incertitudinea, cu care am dat atacul pe Șoseaua Pipera, cantr-un Călugăreni faimos din vremea lui Mihai Viteazul, asupra turcului ce se-ndrepta spre Bucureștii de Nord-Est cu *merțanul* lui negru ca destinul, am început să pipăi fruntea prelungită până-n creștet și am constatat că am șanse să furnizez în calitate de nou sărman Yorik, o hârcă rezistentă, pentru cunoscuta scenă din arhicunoscuta piesă shakespeariană. Și Catela, care mă mai unge din când în când cu untdelemn sfințit și-mi face cruce cu mir peste ridurile frontale, între stufoasele-mi sprâncene, se miră că acolo unde era ditamai guguloiul nu mai e nimic.

— Dar ce-a fost dedesubt o fi rămas întreg? dă să glumească Tela.

— Nu cred. Plus că, din ce să fi rămas, că mi-am pierdut mințile acum aproape patru decenii, când te-am văzut pe tine! dădui și eu să-i țin hangul.

— Hai, să nu ne mai amintim! trecu consoarta pe îngroșatul glumei.

— Chiar așa, căci ... unii dintre noi nici nu mai avem cu ce. Plus că, aceiași, nici nu știm dacă mai suntem noi. Cei vechi! alambicai aberând în continuarea cu urmări, cum ar fi spus Scriitorincul.

Surprinzător, Tela n-a mai marșat. Nici n-a mai concluzionat ca-n alte dăți: „Ești nebun!” Pur și simplu s-a retras lăsându-mi țeasta unsă și lucioasă să scoată, pe gură, desigur, perle strălucitoare. Ei bine, am ales altă cale de distribuire a acelor „perle” (secreții de talent dintr-un creier ardent), respectiv stiloul. (Paranteza anterioară reproduce tot o zisă a amicului Scriitorincul, dar nu mă dezic de conținutul ei!)

Așadar, cu plaivazul între degete și cu primele ore ale dimineții deja scurse (reci, mohorâte, încordate, instabile, ca niște ceasuri de week-end aflat, și el, în criză,

cum totul suferă din pricina acestui neajuns planetar!), gândesc lung și privesc profund. (E clar c-o fac invers, dar pentru expresie artistică am schimbat adverbele între ele).

Când am fost invitat la o pomenire de 40 de zile, unde s-a lansat și o carte omagială, nu mi-a făcut nici o plăcere. E vorba de maestrul Everac. I-aș fi putut urma exemplul. Atunci, la fel ca el, aș fi avut cam aceeași vechime. Pesemne, eu n-am fost luat, fiindcă nu avea cine să se ocupe, cine să investească și, mai ales, cine să scrie cuvinte de aducere-aminte și evocare a personalității ilustrului dispărut. În cazul bătrânului dramaturg a luat inițiativa ultimul vlăstar al Brătienilor, vestiți boieri liberali argeșeni, și au fost destui cei ce au răspuns, cu pana, la invitație. Chiar eu, cel plecat din *Frunzeasca* pe picioare (mă rog pe fotoliu cu roțile și apoi într-un bastard de Renault născut lângă Pitești, pe roți!) în timp ce el, comemoratul, s-a retras (din spital și din lume) între patru scânduri.

Știu că și moartea face parte din viață, dar mi-e de ajuns. Și așa am tot invocat-o. Am băgat-o prea mult în seamă. Chiar și Pavle care-mi populează somnul și reveriile, că nici nu mai știu dacă-i închipuire sau întâmplare aievea, tot același subiect abordează. Măcar el are o scuză: e recenzor celest. (Așa s-o fi spunând la cel care face recensământ? Întreb fiindcă nu știu cum se deosebește de cel care-ntocmește recenzii literare!)

Am obosit să fiu numărător, socotitor, contabil și să tot constat că-mi iese de fiecare dată câte unul lipsă. Cantaragiul de vieți e un hoț. Folderul „Dușii 2011” în care se află pomelnicul celor de care m-am despărțit mă-nfioară. Deși e încăpător mi se pare prea ticsit cu inși care trebuiau să mai aștepte.

Ce chestie: statutul de pacient și, apoi, cel de convalescent te schimbă ca om. La ieșirea din spital ești ca un televizor ori un automobil scoase de la reparat: funcționezi, pari ca nou, dar nu mai ești același. Funcționezi cu ... piese de împrumut.

Mă simt ca un sportiv. Ca un fotbalist care a primit cartonașul galben, căruia i s-a mai dat o șansă. Participarea mea la jocul următor este una precaută, estompată, fără expansiuni și atacuri năvalnice, un act de prezență...

Mă dau jos, după învăț, cu greu, cu scrâșnete, ajutându-mă de tija de nichel și, privindu-mi pectoralii de deasupra burții, dau să-i umflu, ca un revoluționar în fața țevilor de pușcă dintr-un tablou de Goya, și imediat constat ceea ce știam: coastele se opun. E drept, nici eu nu vreau să forțez, că, la o adică aș putea să nu le dau câștig de cauză, să le înving prin suferință. Prefer să întorc, totuși, spatele oglinzii dresingului, dar dau cu ochii de cântar. Alt dușman. El și mesele cu popasurile culinare dintre mese. E vorba de mese ca îndeletniciri gastronomice, nu de mese ca oferte de hrană pentru spirit. Dac-aș fi catolic și aș agreea, deci, acest tip de liturghie. Sau măcar de-aș fi credincios! Cu toate că muzica sacrificială însoțitoare, denumită tot mesă, îmi place.

Dar când te dai jos din pat ce faci? După toaletă, intri în bucătărie și te lași îmbiat de arome, corupt de alimente și uitat de Dumnezeu pe scaun. Adică la boala de care suferi adaugi altele la care o să le simți efectele nefaste mai târziu. Nu prea târziu fiindcă, la vârsta ta, ai deja destul târziu la activ.

Dacă nu merg la masă direct, pe timpul îmbrăcatului, îmi mai iau seama o dată în oglinzile culisabile, la fel ca o femeie care după ce s-a lăsat cu greu dezbrăcată, la fel de greu se lasă și îmbrăcată, admirându-se îndelung în geamul reflexiv. Ba mai mult, dacă ai fi de față (și, recunosc, am fost de față de câteva ori când domnișoarele studente... violate de domnul profesor la care veniseră să facă meditații, nu se mai lăsau

acoperite de veșmintele Evei!), și dacă și te-ar vedea că le admiri ar îndrăzni să te întrebe: „Sunt mai frumoasă așa, ori îmbrăcată?”

Iar tu (eu, adică!) să te joci, să gafezi, să preferi varianta acoperită, să nu te prinzi că făptura aștepta un nou potop de mângâieri, o altă înverșunare, că dacă tot a venit și dacă tot s-a produs neprevăzutul cel prevăzut, n-are rost să se mulțumească doar cu atât, că orice meci are măcar două partide, dacă nu se ajunge la prelungiri!

Cu ochii în acele oglinzi, văzându-mi șuncile, pieile, hidoșenia burtoasă și împăroșată, mă grăbesc să mă îmbrac pentru a nu mă auzi, cine știe, întrebând: „Cum sunt mai mișto: mort sau viu!” Iar, cine știe ce ecou să-mi răspundă: „Ești frumos ca un drumeț rătăcitor prin vremuri noi de la Coimbra la Vârteșcoiu!”

Convalescența mea este un trai ca un act de prezență, o conformare, un ralanti. Și acum când scriu mă tem de excese. O fac cu ochii pe ceas (să mă odihnesc la timp și atât cât se cere), pe cântar (să mănânc ce se recomandă, cât am voie și să nu mă îngraș, mai abitir ca boxerii și luptătorii), pe calendar (să nu uit când sunt marile sărbători religioase, mai ales onomasticele, posturile și zilele de naștere ori de ... înviere ale unor trăitori), pe telefon (să răspund prompt celor de care depinde confortul meu). Și celor de care depinde disconfortul le răspund: la ușă, la telefon, pe stradă, prin email, prin interpuși. Abia ce am spus că și indezirabila moarte sau neașteptata suferință fac parte tot din devenirea umană numită viața.

Asta, dacă înțelegi viața așa, în plenitudinea și normalitatea ei. Dacă o înțelegi ca pe o colivie în care tu, trăitorul, ești ca o pasăre, sticletele, bunăoară, sau papagalul, ori canarul, atunci nu mai avem de-a face cu viața stadială, ci cu noaptea rațiunii, cu moartea ca formă de manifestare a viului. E ca și când ți-ai dori și ai și reuși să interpretezi un recviem sau, în fanfară fiind, să abordezi notele unui marș funebru la propria înmormântare.

Fapt e că de atunci încoace ... parcă trăiesc o viață artificială, parc-aș fi o vietate ticluită și evadată dintr-o uriașă eprubetă nevăzută. Așa-mi pare, așadar. Om nou ca rezultat al unui nou Karl Marx. Un om liber. Adică fără părinți. Un liber ocupat. Adică „posesor” de consoartă și copil cu copil.

Om nou cu o nouă temere: temperatura. Din cauza aceluia bacil-stafil-streptococ vagabond pe care, zic toți, l-am luat din spitalul de urgență.

Mulți sunt tentați să-ntrebe tâmp: cum viruși în spital? Exact acest așezământ e locul unde microbiile se găsesc din abundență. Căci de aceea mergem la spital: să ne lecuim de maladii produse de agenți patogeni. Să lăsăm acei dușmani acolo.

De preferat ar fi să-i lăsăm la groapă. La fosa septică, la crematoriu, dar nu se întâmplă așa. Mai rămân destui și pentru schimb, pentru promoție. Cu o astfel de ofertă nouă m-am cadorisit și eu, de am băgat în sperieți termometrul și, prin el, pe Tela.

Om nou care, în loc să meargă la un târg de carte participă la un parastas. E drept, și acolo erau tot oameni de carte. Lipseau cărțile, e adevărat. Lipsea și cel omagiat, dar era prezent. Ne privea, cu niște ochi pătrunzători de sub o chelie celebră și de deasupra unei țcălii recognoscibile, dintr-un tablou spânzurat pe un perete afectat de apa scursă dintr-o țeavă spartă.

În asemenea reuniuni ale rămașilor se aduc laude dușilor. Dusul omagiat era un incomod nonconformist. Acum, nefiind de față în carne și oase, se spun multe despre cel apus. Se deapănă amintiri, dar mai ales se invocă închipuiri, fabulații, fantezii. Se risipesc subiecte de vodevil, schiță, scheci. Luările de cuvânt sunt agrementate, dintr-o cameră

alăturată, de veșnica pomenire. Tot de dincolo vine-n sala mare, cu pereți umezi, miros de tămâie și lumânări aprinse. Palatul acesta (al Brătienilor) ar fi meritat o soartă mai bună. Postumitatea oamenilor, posteritatea moștenirilor. Boierii de țară au fost înlocuiți cu ciocoi de oraș. „Exploatatorii” muncii țăranilor sunt urmași de învârtiții furțișagului celor mulți.

Suntem, într-adevăr, prea mulți. Un fost ambasador zice că acțiunea „exterminarea neomalthusianistă” s-a declanșat odată cu vaccinurile. Unde o fi Tela să audă. Gata, nu mai recurg nici la cel antigripal. Alt învățat repatriat dintr-un post de diplomat (eu îi spun domnule general și știu eu de ce!) dă și nume de mai mari ai lumii, de apartenențe la organizații mai mult sau mai puțin discrete, de țări și etnii ce și-au asumat travaliul selecției, noul darwinism social care să facă din cele șapte milioane de suflete (care vor fi opt mintenaș!) doar 666 de milioane. Țsta pare a fi numărul optim de trăitori pe Terra. Aleși pe sprâncene și, mai ales, după gene!

— Genele false, ca și unghiile, ale unor pițipoance care gândesc cu rotunjimile posterioare și cu adâncimile anterioare, cum ar fi spus răposatul ... șopti un octogenar, cunoscut critic de artă.

— Da, și eu sunt pentru reducerea acestei categorii de așa-zise femei, care nu știu să facă conversație decât cu onomatopee, iar la o adică nici lingurița sau ceașca de cafea n-o spală imediat, de consumă, apoi, metri cubi de apă și nici nu reușesc decât s-o linciurească fiindcă s-a uscat zațul... îl susțin a lui, așijderi octogenară, consoartă, la fel ca într-o piesă a defunctului.

Subiecte, cel mult de teatru de revistă, cum spuneam. Trafic de trecut într-un viitor ratat din start. Instabilitate și nesiguranță într-un climat în care speranța se află în comă. Realitate sumbră într-o lume și o țară tristă „plină de humor”. O lume compusă din oameni-legumă hrăniți după codexuri alimentare, cu euri exterminatoare! Oare?

Moarte, sfârșit, apocalipsă. Acestea sunt urgențele zilei, subiectele perpetui, stresul cotidian.

— Uneori, am impresia că mă culc mort și mă trezesc viu! zice un distins politician care a strâns averi colosale din organizarea de licitații cu obiecte de artă.

„Și dumneata, distins domn?!” dau să zic rezonant. Mă abțin. Replica i-o dă o doamnă hipoacuzică, fostă profesoară de estetică:

— Am auzit că Țuculescu se vinde mai bine decât Luchian și Tonitza...

Marele om de afaceri dă din cap afirmativ. Respectabila doamnă dă și era din aceeași parte a corpului dubitativ. Eu și alți martori nu ducem degetul la tâmplă, dar gândim, solidar, negativ. Ce frumos i-a spus, dar doamna n-a auzit, un simpatic actor cu nume de pom fructifer: „Suntem de-o vârstă: și eu am 50 de ani de când am împlinit 30!”

Sunt așezat pe scaun între două personalități ale plaivazului. În stânga îi am pe fostul președinte (din evul comunist) al breslașilor scrisului, el însuși scriitor de marcă și dramaturg de... dolari, cunoscut și de prostimea cititoare și de academia ocrotitoare, ca *Derepeul*, iar de-a dreapta, pe fostul boss (din epoca ceaușistă) al *Agerpresului*, excelența sa gorjană Neagu Udroi, fost ambasador al României icișă, la Helsinki. Ar mai fi de amintit și alți vecini de marcă (nu de euro!) precum eroul național Iulian Vlad, care a evitat războiul civil în România efervescentă de la 1989, stigmatizat atunci în calitate de șef al Securității de la București, și magistrul economist cu mâncărici la limbă, Ilie Bădescu, fost ministru într-unul dintre guvernele post-decebrieste.

La prezidiu (nu poate lipsi așa ceva nici de la o comemorare, unde, din sala vecină, se aud sacerdoții care sfințesc bucatele praznicului!) sunt: academicianul și fost *numbre one* al Televiziunii Publice (ca și defunctul pomenit) Răzvan Theodorescu, magistrul și fostul parlamentar Gheorghe Dumitrașcu, liderul epigrafiștilor și fostul înalt funcționar la Învățământ, George Corbu, precum și, gazda acestui conclav, politicianul liberal Ion Brătianu.

Îngăduitor, maestrul înrămat, ne privește chistic (chit că era ateu), acceptă să-i gustăm glumele pilduitoare ca pe o colivă sfințită în același palat părginit și, ca-n scrierile despre cel ce n-a lăsat nimic scris, parc-ar rosti, prin prooroci: „Iartă-i, Doamne că nu știu ce fac!” Dar eu știu ce fac atunci când spun:

*Nu mai pot, doamnelor, fiindcă nu se mai poate,
Nici să plec în lume, nici să va stau aproape,
Le-aș arde, dar au rămas cam aceleași etape,
Sunt multe, n-am scăpărici, nu pot da din coate!*

Mă-ntreb și întreb. Consemnez ca un evadat dintr-un gulag. Cine scapă din ghearele morții se poate considera un asemenea evadat. Liberat condiționat. Rănit fără plăgi. Ca un cocoș salvat din ghearele uliului. Consemnez cu grăbire fiindcă s-a isprăvit convalescența cu acte în regulă. Concediul medical s-a terminat, iar suferințele s-au estompat. Mai bine zis, m-am obișnuit cu ele ca țiganul cu scânteia. De ce nu ca românul nostalgic cu *Scânteia* bătrână? În cazul meu, se poate spune că acest ziar – oficiosul partidului unic și unicat – mi-a călăuzit, cu foșnetul lui, pașii, de la mersul pe brânci din timpul importului de revoluție până la defilarea printre rafale din timpul importului de democrație. Patru decenii. „De împliniri mărețe”.

Consemnez de parc-aș redacta rețete. Prescriu medicamente, cure, regimuri pentru o societate bolnavă, dintr-o țară beteagă, aparținând unei lumi nebune, populând o planetă pe ducă. Paliative! Vorbe grele. Inutilități fute!

Bogăția mea cu duhul a rămas intactă. Eu sunt infirm și nu o mai pot folosi. Nici s-o irosesc nu mă pricep. Cui s-o vând? Cine cumpără iluzii? Cui să dăruiesc capricii, inutilități, vremelnice? Cine se uită la un marxist-leninist-ceaușist reșapat? Parc-aș fi un pneu de iarnă, tocit și greoi, neschimbat pe un hârb de mașină rulând în toi de arșiță pe-o șosea încinsă.

Iar a venit vorba de mașină! Of, trup bolnav cu suflet nesănătos, la câte cazne mă (și ne!) supui! Trebuie să pun de-o lovitură de stat. Să nu mai stau. Odihna este pepinieră de idei. Minte odihnită e capabilă de elucubrații existențiale, de existențe simbiotice gen Ștefan Trucală – Radu Notaru.

Intru în cabina de duș convins că mă voi curăța și de o parte din impuritățile minții, dar când ies, fie în halatul absorbant, fie înfășurat cu prosopul de jur împrejur, ca-n filme, abia aștept să revin la masa de lucru, s-aștern pe hârtie alte „excremente de creier”, cum spune Scriitorincul. Tot el, amicul meu, din punct de vedere al viziunilor largi, mă compară cu un aragaz cu patru ochiuri, la care folosesc unul, cel mult două. Sunt, zice Sciirtorincul, un aragaz chior.

Din punct de vedere al mașinii de gătit, are dreptate. Nu-mi amintesc să fi folosit mai mult de două aruncătoare de flăcări. Dar din punctul de vedere al ... vederilor mele nu-i dau dreptate. Poate să o aibă, dar eu nu i-o dau! Ce moartea mă-si, doar sunt suveran și stăpân pe concepții și concepte!

Am fost destul pișpirică, căcârță, coi într-o căldare, cur de călugăr, bulache, cascarache și nu mai știu cum. M-au biciuit destul vorbele vecinului Mătăsăreanu zis Armăsăreanu (Bună-ziua-bască-că-stăpânul-cască! sau Bună-ziua-căciulă-că-stăpânul-n-are gură!) cu care mă pedepsea pe Valea Seacă, atunci când, aflându-mă în greva tăcerii, mă făceam că nu observ lumea, ca să nu dau nimănui cuvenitul semn de binețe.

Poreclele colegilor de joacă și mai ales ale părinților lor care, am aflat atunci când am putut să înțeleg, erau invidioși fiindcă băiatul bețivanului sărăntoc Costică Trucală (adică eu!) este strigat an de an (în toți opt cât a durat școlirea din Adâncata natală!) premiant. „Primiant!” ziceau bătrânii: maica mare Gheorghiuța, moș Marin Șchiopu și burduhănosul de Mătăsăreanu, nașul de porecle.

Mă spăl pe coastele aflate în „durăț greu” (citez din Vlahuță cu gândul la poetul-țăran Neculuță!) dar de păcate și nărviri nu pot să mă curăț. „Doar curățenia generală, adică sfârșitul lumii, te va spăla de păcate!” mi-a zis o florăreasă auzindu-mă cum sudui, fiindcă, pe vremea mașinilor cu carburator, jiclere și benzină cu apă în ea, am rămas în pană de motor! (Iar a venit vorba de mașină! Iar oof! Alt of! Din off!)

De când mă bărbieresc pe obraji cu mașina de tuns și de când nu mai am ce tunde pe creștet parcă am mai succes la femei. Toate mă laudă, mă-mbrățișează, îmi fac propuneri indecente. Dovadă că, de la o anumită vârstă încolo, dai în mintea copiilor. Eu am atins acest încolo! Nu m-au lăsat combatanții pe fronturile sănătății că aduceam acel încolo mai încoace! Ceaiuri miraculoase, alimente sănătoase, doctorii superbengoase (termen à la *facebook!*) mi-au alungat stările maladive, mi-au demonstrat că efectul lor (placebo) are ... efect asupra organismului meu (praștie!)

Nu le dau de înțeles admiratoarelor că sunt un apt combatant cu arma la picior. Dimpotrivă: le prelungesc agonia așteptărilor prin reportarea făgăduințelor. Personaj de roman, de! Poet. Pe cât de înțelegător, pe atât de neînțeles. Lasă că se va răzbuna ea, postumitatea. Se (și mă) va răzbuna!

De când (mă!) tot ameninț c-o să scriu romanul vieții. Cartea trecerii mele prin lumea asta. De ce e mai greu (un titlu de 13 litere) am scăpat. *Autobiografie* are exact cât trebuie. Accidentul era să dea prilejul altcuiva s-o facă. N-a avut (și n-am avut) acest noroc. Deși șansa ne-a surâs! Acum scriu cartea morții. Și *supraviețuire* are tot 13 semne. E un semn. Sper că unul bun, ca o zi de marți din care ceasurile rele s-au epuizat!

Mă balansez și mă rotesc cu scaunul meu scârțâitor ca un arbore bătrân, ca tufanul lui Dahalea din podul dealului, cum urci pe hoaga Baltacilor cea cu vizuini de vulpe sau pe poteca Trucălarilor singura întreținută și practicabilă, fiindcă numai Costică Tucală avea curaj să meargă în pădurea statului (fostă a noastră, a lui Voicu tatăl lui Ion, tatăl lui Tudorache, tatăl lui Costică, tatăl meu!) să scoată o butură, să taie o uscătură și s-adune un săcotei de ghebe. Ȑilalți văliseceni se temeau de regim, de milițian și de pădurar și ca să nu moară de invidie îl pârau pe tata c-a prăduit pădurea poporului. De-ar mai trăi acei consăteni ai mei să vadă ce s-a ales și de acea pădure și de acest popor!

Însoțit de scârțâitul tronului de suveran al scrisului din blocul meu, cuget adânc. Adâncime de Dunăre al cărui nivel a scăzut așa încât se poate trece dincolo în picioare, fără a fi nevoie să înoți. Ei, poftim: acum puteam să trec și eu granița fraudulos, la sârbi, cum au făcut mulți și-n vremea când apa nu era afectată de secetă. Au făcut c-au avut curaj și știau să înoate. Unii au murit împușcați de grăniceri, că n-au avut noroc!

Adâncimea cugetărilor mele e direct proporțională cu importanța ideilor. Idei convalescente dintr-o autobiografie scrisă post-mortem. De către un supraviețuitor. Un

întors din prizonierat. Un evadat din captivitatea de fier cu miros de motorină euro-diesel. Euro șase. Cifra asta produce frisoane. Încă n-am 66 de ani. Era să nu-i mai apuc. Dacă ne luăm după mayași nu-i mai apucă nici cei care au acum între unu și 65 de ani. Așa spunea cu argumente istorice un participant la comemorarea dramaturgului cunoscut sub pseudonimul Everac. Demonstra cum e cu isprăvirea timpului, resetarea unidimensionalității (ați putut citi?), ce înseamnă schimbarea polilor magnetici, cum trebuie înțeleasă a doua venire a lui Mesia ... N-am înțeles, n-am ascultat, nu vă pot povesti. Nici nu cred. Nu știu dacă sunt ignorant. Eu sau ... pseudonimul meu.

Mă întreb acum de ce unii oameni își ascund identitățile în pseudonime? Unele chiar celebre precum Arghezi, Galaction, Mugur etc., etc. de la noi. Sau precum Camus, Voltaire, Moliere etc., etc. de la ... ei. Mă întreb retoric, fiindcă mi-am mai dat răspuns.

Și eu însumi, și prietena mai tânără Dany Piotr, suntem tot niște pseudonime.

Scaunul, penița pe hârtie, genunchii mei cu rotule dureroase și gleznelor sloi acoperite cu trei perechi de ciorapi, crengile salcâmului ciuntit în care se umflă vântul, acoperișul de pe blocul vecin ... scârțâie. Totul scârțâie în țara asta!

Ascultând această remarcă, un țișănuș care mi-a cărat gunoiul lăsat de sirianul parșiv ce a lucrat la Obligați, a concluzionat: „Aveți dreptate, șefu, de-aia ziceam c-ar fi bine să ne ungeți și pe noi cu ceva c-am ruginit de-atâta frig și răbdare!”

Sunt tentat să fac comentarii pe tema unsului, a unșilor în post de astăzi, dar sunt sigur că nu sunt singurul scârbit de politică și de politicieni. Să nu fiu catalogat scârțan, i-am uns cu ceva bancnote pe trudnicii ad-hoc și am răbdat urările și mulțumirile lor ca pe niște blesteme. Și viața-și vede de drum și moartea-și vede de pândă! Și războiul se tot poartă. Cu pierderi doar în tabăra adversă. Adversă morții!

*

Într-una din primele zile ale revenirii la Academia Bravus, „repatriat” din spitale, mi-am agrementat convalescența cu vești indezirabile. Între ele, una tot din aria de ... interes a acestei povești. Este vorba de un accident. De alt accident. Tot de circulație. Produs pe șoseaua de centură a Bucureștilor. Unul dintre zecile de evenimente rutiere care se produc zilnic. Dar unul eminentamente feminin. Vreau să spun că la volanul unei limuzine „bengoase” se afla o blondă fițoasă care rula, în prag de seară, cu aproape 150 kilometri la oră în timp ce vorbea la telefon.

Pe trecerea de pietoni din fața instituției Almei mater, traversau spre stația de autobuz, două studente. Ambele au fost izbite în plin. Una s-a stins pe loc, cealaltă a fost transportată la spital, în comă.

„Fapt divers”, veți zice. „Da și nu”, vă voi contrazice spunând doar atât: a doua copilă în vârstă de 20 de ani este cea care, în urmă cu 60 de zile m-a vizitat, împreună cu prietenul său, la *Frunzeasca*, unde m-au găsit în pijamale și cu perfuzie în venă. Mi-au adus banane și au achiesat la ideea mea de a-l pune la punct printr-o diversiune pe bodyguardul insolent devenit, ulterior, furnizorul meu de date confidențiale. Faptul divers se-ncheie aici. Aș mai fi adăugat că eu, cel ce nuucid animale, păsări, găște (afară de muște, țânțari și purici), aflând vestea, eram în stare s-o omor pe acea șoferiță ucigașă. Eram! Acum nu mai sunt. Mai degrabă i-aș face să sufere pe cei care facilitează obținerea permisului de conducere unor asemenea pericole publice și pe cei ce asigură – știm noi pe ce sau contra ce foloase și nu spunem, nu c-ar fi vreun secret, dar ne jenăm! – asemenea bolizi unor ființe pe cât de gracile, pe atât de iresponsabile.

Scriind aceste rânduri consider că „sentința” s-a și dus la îndeplinire. Evenimentele ca atare (cel rutier anterior și cel epic ulterior) mi-au dat prilejul să fac o vولută narativă, pentru a demonstra că n-avem deloc de-a face (doar) cu un fapt divers.

După drumul făcut la morgă (pentru a obține certificat medical de supraviețuitor), după discuția ad-hoc avută cu medicul legist și după popasul la poliție (pentru întocmirea declarației de reclamant) nu credeam că mai poate să se întâmple ceva demn de „dosarul cauzei”. Iată că „triumviratul femeilor”, cum spune Scriitorincul unui triplete a damelor, – o șoferiță asasină și două studente nevinovate – m-a pus cu ochii pe jar. Și nu e numai atât! „Când a plecat din dormitor ne-a spus că ea nu știe dacă se va mai întoarce. În ultima lună ne-a repetat de mai multe ori că presimte că va muri tânără!” spune o fostă colegă a decedatei. „Pe lucrarea unde le-am cerut, cu câteva ore înainte de accident, să dea exemplu de construcții de jargon, ea a scris: traumatism cranio-cerebral! Acum se zbate între viață și moarte din cauza unei asemenea lovituri!” mă documentează și o colegă, diriginta celei aflate în comă. „Când a realizat ce a făcut, după ce a dat vina pe vizibilitate, a început să urle, să dea telefoane și să...leșine!” spune și un martor ocular, student și el, despre cea de la volanul bolidului ucigaș.

Ș-atunci cum să nu fiu de acord că realitatea întrece imaginația, că viața bate filmul? La puțin timp de atunci, ca repatriat al așezământului mă deplasez pe aleile podite cu frunziș ruginit ce așteaptă zăpada și privesc cum pe șoseaua morții, ca niște suveici, își văd de du-te-vino-ul lor rapid, mașini de tot felul. Toate aleargă cu viteze mult mai mari decât le dau voie semnele de circulație, marcajele rutiere, bunul simț al participării la trafic. Șoferii grăbiți de griji și urgențe, ignoră pericole și-și văd de urzeli periculoase și țesături iresponsabile, strecurându-și trăsurile furnăitoare pe covorul de asfalt înșelător. Liniatura ca o scară culcată la pământ a trecerii pentru pietoni este „urcată” din când în când de trecători grăbiți, și ei, să prindă autobuzul, să nu întârzie la întâlnirea cu destinul și hărăzirile acestuia.

Calc șchiopătat. De fapt, doar ameninț cu un picior, cum se zice că făcea unul dintre admirații și învățații mei din clasele primare, Zaharia Stancu, lider iubit și longeviv al breslei scriitorilor români, cunoscut și drept mare crai. Eu sunt incomodat de genunchiul piciorului drept. Lovitura de sub rotulă adăugată durerii de articulație mai vechi mă incomodează. Legistul de la INML a vrut să vadă plăgile de pe torace și de la picioare, fiindcă nu m-a crezut, când i-am spus că mă doare în piept când mă-ntind ori mă ridic din pat și sub genunchi, așa încât când merg o fac șchiopătat. Nevăzând plăgi (că s-au vindecat) pe juratul lui Asclepios l-a durut în cot de suferința mea, ca să nu localizez durerea lui, ca semn al indolenței, în alt loc!

Șchiopătez pe alei și privesc prin gardul academiei locul rău scarificat cu vopsea albă, fluorescentă. Aflu de la un student că autoarea accidentului a ajuns, și ea, „în stare de șoc”, la spital. Ea și un grangure politic care o finanțează și o protejează vor să demonstreze (sunt atâtea precedente create!) că vinovate sunt victimele. Ce-au cătat să traverseze la acea oră, pe o trecere de pietoni insuficient iluminată? De ce n-au așteptat să treacă jeepul? Există avocați și complete de judecată care n-au uitat spusele lui Vespasian apropo de mirosul banilor inodori. Adică spălați. Deci fără miros. Bani care fac și desfac orice. Care pun în libertate cămătari interlopi condamnați la 13 ani de pușcărie în prima instanță. Care fac scăpați *haisani* și *alibabauri* ce au atentat la securitatea națională. Care dau *nupuri* în cauze de miturare cu sume fabuloase prinse în flagrant delict și care-i are ca autori pe cine știe ce *berbecal* sau *borcean*. Care închid și deschis uși, dosare, cauze. Ce

pot transforma mielușelul din care au rămas doar pielicica, în agresor, chiar ucigaș al lupului ce l-a halit. Agresor – fiindcă nu și-a ținut gura, mă rog, botul și că s-a zbătut atunci când i s-a hărăzit sacrificiul. Ucigaș – pentru că și-a permis să-i cadă greu la stomac hulpavului carnivor, să-i creeze o indigestie care, dacă nu era un doctor ce a fost accesat cu o sumă de bani, bietul cumătru lup putea s-o mielească! (*Rezon! zice ca-n Caragiale, colegul Arinescu!*)

Parcă am mai spus: eliberarea mea din spitalele urgențelor mortale seamănă cu o internare în alt așezământ spitalicesc. Unul destinat alienaților. Nebunilor liberi care se cred și sănătoși. Un spital fără paturi, fără medicamente, fără personal specializat. Un fel de sanatoriu al convalescenților perpetui. Un centru de recuperare a pierderilor iremediabile. Un cimitir al viilor post-mortem. Sau al morților încă nedecedați. O societate de comă. „De toată coma”, cum spune Scriitorincul cu care nu mai pot vorbi nici la telefon din motiv de precauții și restricționări impuse de NATO. Mie, re-angajatul la stat, nu lui, politicianul angajat tot ca să stea.

S-au prins toți că suntem ușor influențabili, manipulabili, vandabili. Trădăm fără să știm ce (și c-o!) facem. Ne sare muștarul când ne etichetează europenii hoți și cerșetori. Ba, un ministru al Externelor îi invită pe cei ce-ncearcă să ascundă în verbul *chercher*, acțiunea a cerși, să vină la noi să vadă că românilor nu le este propriu întinsul mâinii. Subscriu. Pentru românii cei, încă, majoritari. Dar pentru cei, încă, minoritari nu subscriu. Dimpotrivă întinsul mâinii este plusat și de pusul mâinii. Cu iuțeală și dexteritate, la nebăgare de seamă pe față sau pe la spate. E drept, nici acei minoritari nu procedează toți la a conjuga verbe precum a șuti, a mangli, a ciordi și, uneori, a cerși. Nu toți membrii minorității sunt infractori, ci majoritatea. Asta de-ar fi să dăm crezare francezilor, italienilor, spaniolilor, olandezilor, suedezilor și nemților care au ceva cu noi, căci eu sunt de altă părere pe care mă abțin s-o tot repet: Se-aude, vecine Garoy? Să nu mai zici că am ceva cu tine și ai tăi!

Ca reprezentant (pacient ameliorat!) al uriașului cuib de cucu care este România mă simt cel mai îndreptățit să urlu să mă războiesc cu pruncii lui Satan care ne croiesc iad ușor pentru democrația de tip nou în care am intrat cu nonșalanță și nesăbuință, la fel ca un căruțaș proverbial care a proptit oiștea atelajului într-un gard. Ieremia, după numele și renumele lui!

Nimeni nu s-a gândit în acel gălgâitor decembrie când se murea prostește cu acest cuvânt pe buze, nimeni n-a crezut că, totuși, democrația e un gard. Unul vopsit frumos pe afară, înapoia căruia rage leopardul. *Pantera leo*. Și alte fiare: tigri, pume, jaguari, șacali și lei. Lei nu! Dolari. Și euro! Printre jivine, unele evadate din Grădina Zoologică cu care a fost identificată România ceaușistă, dacă tot dincolo de gard nu se află legea, ci jungla, s-au aciuat și jigodiile. Adică jagardelele bipede. Animalele reșapate!

Iar mă ațâț. Iar nu țin cont de recomandările doctorului Spânu, neurochirurgul care mi-a zis să mă enervez ca și când aș gândi cu curul și să-mi pese de mine fiindcă alții au alte păhuri. În loc să mă mențin în „autismul creator și refrișant” eu mă pomenesc alimentându-mă cu surplus de tensiune, uitând că aceasta fiind un raport de intensitate și mai ales de rezistență, îmi poate afecta ... circuitele, adică nervii și vasele sanguine, mai ales coronarele.

Așadar, jos piciorul de pe accelerație! Recursul la ralanti. Și fuga, retragerea tactică, domnule militar de carieră, din prim-plan, din miezul problemei, din centrul atenției. „Pentru că ești la apusul carierei și în plin occident al vieții, n-are rost să mai ieși

în frunte, în evidență pentru a fi văzut, observat, apreciat și, eventual, promovat! Gata, a-nțărcat bălăia, Dumnezeu cu mila și, de-o vrea, cu ploaia!” m-a mitraliat recent Scriitorincul. Și i-am dat și îi dau dreptate. Dar tot mă surprind aferându-mă, înfierbântându-mă, luând foc din cine știe ce pricină.

În loc să mă plimb și să dictez reportofonului idei ce pot deveni versuri geniale sau subiecte de epică valoroasă, eu strig la un câine care-și face nevoia pe trotuar, în fața mea: „Bă, lătrătorule, spune-i stăpânului tău să-ți ia rahatul și să-l depună la coșul de gunoi!” Bucuros că o doamnă a rezonat cu mine, insul de atitudine („Nici într-o sută de ani nu o să vedem posesori de câini cu punguța și fărășelul!”) nu am observat când stăpânul căcăciosului s-a apropiat de mine și, fără rușine, mi-a replicat ca pe scena teatrului în aer liber al casei de nebuni numită cartierul Colentina astfel: „Ce pizda mă-ti vrei, bă, hodorogule? Du-te în pula mea de fosilă! Ori vrei să-ți schimbi domiciliul la cimitirul Adunați?” Doamna s-a închinat și a grăbit pasul speriată!

Dacă am scos pistolul? Dacă m-am repezit să-i arăt ce știu în materie de arte marțiale? Dacă i-am otrăvit câinele? Dacă am alertat poliția? Dacă am luat atitudine chemând în ajutor opinia publică? Dacă acea opinie s-a pornit din oficiu? Dacă l-am dat în judecată pentru ultraj, calomnie etc.? Nimic din toate astea. Am tăcut și am început să fierb, să mă consum, să ard și să mă mir că nu fac infarct, nici comoție cerebrală și nici nu-ncep să vorbesc ori să latru singur.

Ajuns acasă m-am confesat foilor mele de hârtie și mi-am promis că, atunci când voi fi ales cine știe ce grangure, voi eutanasia toți posesorii de câini care nu strâng fecalele patrupedelor lor. Vis de Hitler hingher de oameni! De teamă să nu fiu nevoit să mă țin de cuvânt, nu candidez la nici o demnitate publică!

Oare ceea ce fac eu în ultimele două luni despre ultimele 60 de zile este narațiune epică sau confesiune memorialistică? E narațiune confesivă ori confesiune narativă? Și oare ceea ce rezultă merita atâta extensie, atâtea detalieri, asemenea sinapse, conexiuni, divagații, volute? Eu, în nici un caz, nu pot spune că nu! Ce pot spune cu siguranță e că nici eu nu m-am așteptat la asemenea răsturnări de situație post-evenimentială. Dar, dacă tot mi-am asumat rolul de autor-personaj (așa cum și-a asumat marinerul Emilian Bănescu rolul de președinte-jucător!) chiar de personaj-sosie, îl joc până la capăt. Chit că sunt împiedicat sistematic s-o fac mai ales de cei ce ar trebui să mă ajute. Poate că e mai bine așa. Ruperile de ritm și salturile de planuri fac parte din asumarea stilistică.

E drept, pentru a așterne pe hârtie atâtea cuvinte a trebuit să sufăr fizicește. Să vibrez. Nici nu îmi dau seama când mi se anchilozază umărul, când mă-nțeapă fracturile din piept, când se răsucesc ca niște șperacle cârceii în tălpile reci. Suferind eu și scriind despre asta, sunt conștient că-i consolez ori îi amuz pe eventualii cititori. De aceea nici nu-mi vine să mă despart de ei. De voi, binevoitorilor!

Scriu, dar și citesc. Și eu citesc. Luca Pițu, Șerban Foarță, Emil Brumaru, Romulus Vulpescu îmi par David Lodge, Ismail Kadare, Taras Sevchenko sau Umberto Eco. Aliniez cărți și autori ca un comandant de oști, ca șeful unui stat major inter-arme. Pot duce aceste bătălii mai bine în calitatea de convalescent. Ce-am de făcut? Decât să sufăr și să citesc. Și, desigur, „din când în când și atunci când”, cum spune Scriitorincul, prietenul meu, să scriu, să notez, să consemnez. Manevratul stiloului mă duce cu gândul la meseria păpușarilor. Personajele mele (eu însumi și alt eul care mă surprind a fi!) sunt niște marionete. Niște făpturi virtuale trase de sfoară. Chiar pe sfoară. El însuși tras pe sfoară de sine însuși.

Scriu despre seruri, seringi și surori medicale. Despre termometru, stetoscop, tensiometru și medici curanți. Medici de familie. Familia suferinzilor de la Academia Bravus. A vaccinaților antigripal care s-au îmbolnăvit de viroze respiratorii. A donatorilor de sânge care s-a dovedit incompatibil cu beneficiarii. Familia satanică versus „Sagrada Familia”. În timpul zăbovei la *Frunzeasca*, mai ales în nopțile suferințelor extreme mi-am redactat necrologuri și fepare. „*Vă invit să asistați la înhumarea mea, la trei zile după decesul survenit în urma unui accident de circulație, căruia i-am fost victimă. Ceremonia de doliu va avea loc în cimitirul Adunați, aleea 16 (a treia de la capelă spre calea ferată), figura 21, locul 13!*” (Cam trist! constată Adi, colegul de departament didactic.)

„*Întristată adunare, suna cuvântul întocmit pentru șeful meu, după învățul de o viață, conducem astăzi pe ultimul drum un om de omenie cu majusculă (echivoc dinadins să se-nțelegă Om sau Omenie ori și Om și Omenie!), un coleg și un prieten, un magistru eminent și un meșteșugar desăvârșit al cuvântului, un militar de carieră și un jurnalist de linia întâi. Ștefan Trucală, printr-o ironie a sorții și prin nefastețea hazardului (expresia asta am mai folosit-o încât, deși nu există, a devenit redundantă!) pleacă dintre noi trupește, dar, prin opera sa, ne rămâne alături, prezent, partener și coleg, izvor de cunoștințe utile și ofertă de comportament didactic...*”

N-am mai dus la capăt acest necrolog care, și așa, mi se părea rebarbativ, fals, inutil, chiar rizibil. E drept. Despre morți poți spune orice. Unui defunct superlativele absolute nu-i mai pot folosi, cum nici celor care le ascultă nu le poate dăuna. *A fost* cel mai cel mai nu e tot una cu *este* cel mai cel mai. În al doilea caz calitățile invocate pot deveni periculoase pentru ceilalți mai ales șefii care sunt alergici la superioritatea subalternilor.

Am renunțat să-mi pierd neuronii cu asemenea creații destinate paginilor cu chenare negre ale ziarelor sau arhivelor efemere unde ajung petecele de hârtie ale rostitorilor de necrologuri. Bine că nu i le-am arătat bisericooasei Tela care tocmai intră pâș-pâș în cubul creației să mă invite în cubul bucătăreliei. De la arta narativă la arta culinară se ajunge foarte ușor, prin două uși care dau în același hol, în care mai dau alte cinci: cea de la intrarea în apartament cubul-cuburilor, cea de la cubul-wc de serviciu, cea de la cubul lui Costin ajuns cameră de primiri, cea de la cubul-baie și cea de la cubul-debara.

În cubul gastronomiei sunt aprinse câteva lumânări și o candelă, sunt umplute cu vin două pahare și pline cu bunătațuri câteva vase pe care sunt invitat să le tămâiez.

— Ce mai sărbătorim? întreb, știind că nu a trecut mult de la o ceremonie asemănătoare.

— Înălțarea Sfintei cruci! răspunde Catela închinându-se refrișată de fumul de rășină sfințită.

No comment. Mai ales din cauza bunătaților culinare pe care le primesc contra bogdaproste pentru sufletele dușilor.

O clipă, gândesc că am primit de pomană și pentru propriul suflet, dar mă scutur de-o așa închipuire, cum face un săritor la trambulină care iese din apă și-și scutură capul ud. Chiar scutur din cap, mai-mai să-mi scape strachina (nu farfurii se-mparte, ci străchini cu linguri de lemn și oale de pământ ars, cum e tradiția!), când am auzit-o pe consoartă spunând:

— Am rânduit-o și pe studenta accidentată, Dumnezeu s-o ierte. (*Emoționant! murmură ascultând, colegul Adi Arinescu*).

Brusc, gândurile mi-au luat-o razna. Au alergat pe Lipscani (de unde a fost procurat sicriul), la magazinul Victoria (de unde s-au achiziționat rochia de mireasă și desuurile) și la morga, biroul decese, de unde a fost recuperat trupul biete nefericite. Un coleg care i-a însoțit părinții prin acele locuri mi-a povestit ceea ce eu mă abțin să reproduc. Jalea nu poate salva nimic din suferință. Nici măcar disperarea la auzul veștii potrivit căreia ucigașa va primi, dacă va fi condamnată, o pedeapsă carcerală cu suspendarea executării. Din motive pe care iarăși sunt nevoit să le tac pentru a nu părea prin incredibilitatea lor, fabulații de scriitor. Unul care ar putea fi lipsit de obiectivitate și având resentimente față de șoferi, din pricină că și el (adică eu!) a(m) fost victima unui accident de circulație, din pricina căruia a(m) ajuns și la morga. E drept, nu la compartimentul decese, ci la certificate medico-legale pentru vătămări corporale grave.

Mi-amintesc că una dintre numeroasele rubrici ale procesului-verbal de constatare la fața locului sună așa: „Dacă i s-a pus viața în pericol”. Subofițerul constatator n-a scris nici da, cum era firesc, nici nu, cum era anormal. A tras doar o linie orizontală, un fel de nici da, nici nu ori, și da, și nu. O abținere ca la un vot al nehotărâților sau al cumpărăților, mânăjiților, corupților dintr-o instanță unde se hotărăște ceva foarte important, dintr-un consiliu județean bunăoară.

— Dacă ați ști ce jale a fost. Plângeam și cei de la pompe funebre, și de la magazinul cu articole de nuntă mai ales când le-am cerut o rochie de mireasă mai strânsă la piept să nu se vadă tăietura de la autopsie... îmi explică, pe alea din fața popotei, colegul îndrituit de rector să îndeplinească neplăcuta misiune a asigurării despărțirii de Academia Bravus cu acte în regulă, îmbrăcată în rochia albă de dantelă și culcată între patru scânduri, a victimei accidentului mortal produs de singura mașină care n-a oprit la trecere de pietoni, dintr-o sumedenie de suveici negre care țeseau întunericul în acea seară nefastă.

— O știți? Ați avut ore la clasa ei? mai sunt întrebat.

— Mi-am amintit-o, văzându-i fotografia în dosarul cu acte de la secretariat. Anul trecut, pe vremea asta a venit pe la birouri cu colindul. Avea chip de îngerită și voce de tânără măicuță ... zisei pierit.

Colegul plecă intempestiv chemat nonverbal de-o palmă ridicată deasupra capului, a prorectorului: va îndeplini un nou ordin căci se apropie sărbătorile. Pentru cei vii, desigur, care-s majoritari. Între care vii mă număr și eu de vreme ce-mi sună telefonul și mă-ntreabă dacă pot să ne întâlnim ca să-i văd planul lucrării de licență, ghiciți cine? Domnișoara studentă la Facultatea Venus și fiică a brancardierului Ovidiu de la *Frunzeasca*.

— Dar când am acceptat eu să-ți coordonez lucrarea, Angela dragă și angelică? întreb.

— E drept, într-un moment nepotrivit pentru a vă fi cerut un asemenea accept, dar totuși propice pentru a nu ne părea rău amândurora că timpul mai și trece... răspunse nevăstuica blondă.

— Și unde crezi că ne-am putea întâlni? încerc.

— Dacă-n Colentina e ocupat, mâine seară, în Grivița e liber. Vă aștept ca de obicei! expectoră, după care închise.

Motiv clar să rostesc un truism: Morții cu moartele, viul cu viile. Eu sunt acel viu, iar coordonata mea venusiană, una dintre vii. Mai ceva ca-n romane. Parc-aș fi un maestru, dacă nu cumva chiar Maestrul, iar ea, năbădăioasa de trei ori mai tânără și tot de-atâtea ori mai frumoasă, o floare, o margaretă, poate chiar Margareta. Sau Margarita cum e transcris acest nume al unui cunoscut roman semnat de Bulgakov.

Poate ar trebui să spun că n-am dat curs invitației, marcat de emisiunile tv. în care eroi negativi sunt profesori violatori de eleve ori studente sau din pricina evenimentului tragic de la Academia Bravus, care le-a avut protagoniste pe două studente cam de aceeași vârstă. Ar însemna, însă, să mint cu nerușinare. Mai bine mă rușinez și spun că autoarea s-a întrecut pe sine, așa încât nici nu știu dacă algocalminul sau ședința erotică mi-au atenuat foarte mult durerile osoase.

Azi a fost ziua telefoanelor feminine: m-a sunat și o fată să-mi reactualizez textul de prezentare în Enciclopedia Whe's whe, apoi, o alta să-mi spună că am câștigat un laptop prin tragere la sorți dacă fac nu știu ce cumpărături, iar în final, tot o doamnă de la o bancă, să-mi spună că mi-a intrat o sumă mare de bani într-un cont curent și-mi recomandă o modalitate de depunere cu dobândă avantajoasă. Suma mare, de fapt e mai mică decât depunerile mele anuale pentru polița de asigurare Casco și vine, la peste două luni după producerea accidentului și a depunerii dosarului de daune. Mă rog, am recuperat vreo 20 de procente din paguba materială. Exact cât îmi trebuie ca să-l cadorez pe Matei, pe părinții lui și pe bunica nepotului de Moș Nicolae și alți moși care, hoțomanii, vin puhoi inclusiv Sfântul Ștefan, la sfârșit de an.

Pe seară, m-a sunat și drăcoica blondă a brancardierului de la *Frunzeasca*, să-mi spună c-a fost și c-am fost super, iar după ea, mi-a telefonat Catela care se afla la Obligați unde trebuia pusă o fereastră. Consoarta m-a sunat să-mi reamintească faptul că mâine e zi de leafă și că trebuie să rezerv și costul aceluia *windwos* din termopan.

Of, Doamne! Acest *key word* – bani – a ajuns mai important decât sănătatea, viața, fericirea, credința, onoarea, speranța. Cu bani se măsoară, de fapt, extremele existenței: sărăcia și bogăția, pauperitatea și opulența, mizeria și luxul, neajunsurile și bunăstarea.

Dacă n-aș pune, în chip de semn de carte, câte o bancnotă de valoare în volumele pe care le ofer cu autograf celor de care depind, aș avea o singură șansă: ignoranța. Cel mult compătimirea.

Bani, bani, bani! Într-o marți aniversară (a zecea de la accident) eu am plecat la Bravus, iar Tela a rămas să-și toarcă ultimul caier de vise. Când am ajuns la destinație m-a prins din urmă un apel telefonic spăimos: consoarta mă anunță un incident ce putea s-o coste rănirea gravă. A trezit-o din somn o bubuitură și a constatat că hota de deasupra aragazului s-a smuls și a căzut peste mașina de gătit. M-a costat o grămadă de bani, dați unor țigani aduși de Costin și declarați specialiști să-mi facă o bucătărie modernă. Au aninat hota în cuie, nu în dibluri, au luat banii și au plecat. Mai bine că a căzut fiindcă era pericol de electrocutare din același motiv de treabă țigănească. (Am aflat că incidentul l-a determinat tot vecinul Garoy care a făcut niște modificări în propria bucătărie. Cu ce mă încălzește?) (*Chiar așa!? confundă și Adi realitatea cu realismul*).

Încă un telefon (al șefului serviciului financiar) este, și acela, deloc îmbucurător: se dă leafa cu două zile mai devreme, dar a mea, din motive de concediu medical, va fi din nou diminuată. De data asta mai mult, fiindcă n-am mai beneficiat de prevederile legale privind accidentul de muncă și internarea în regim de urgență. Convalescența

pentru refacere se plătește, dar puțin peste jumătate de preț. Ce contează, bani au și țigani, zice proverbul, iar eu nu-l pot contrazice. Așa îmi trebuie, dacă m-am născut viitor minoritor!

Ei, asta-i culmea! Iar sună telefonul. Tot o femeie este la capătul firului. Care fir este o antenă sau niște unde electromagnetice. Și care femeie este chiar o rudă cu care n-am mai vorbit de ani buni. Se interesează dacă e adevărat ce a auzit inclusiv că nici nu mai sunt eu cel care a supraviețuit accidentelor.

— Nici eu nu știu dacă trăiesc, fiindcă sunt mai mult prin spitale adormit și cu mâțe înfipțe și vârâte peste tot. Unii chiar spun că dacă am suferit transplantul acesta de creier nu mai sunt eu. Am avut și o legitimație din care rezultă că am devenit un anume Radu Notaru, cine-o fi fost și ăsta...

— Deci e adevărat ce am auzit!? se miră acea femeie, o verișoară pusă de sora mea Musca ori de fiica ei, nepoată-mea Mușița, să se interese ce și cum.

— Nu știu ce ai auzit, dar acum nu mai pot vorbi. Au sosit transfuziile de măduvă și de materie cenușie. Pa! am mai zis înainte de a închide telefonul și a izbucni în râs ca prostul care face așa ceva din pricina amintirilor.

Către seară, un vecin din Valea Seacă mi-a telefonat și el:

— Domnul colonel Ștefan Trucală?

— El.

— Ce vorbă e aia că nu mai sunteți dumneavoastră, că v-ați schimbat creierul cu al unui mort pe nume Radu Notaru și că nu mai aveți nici un drept și nici o pretenție la investiția de la țară, unde s-a mutat abuziv Miliana, nepoata, cu bărbatu-său și copilul lor?

— Cine a zis așa ceva? Păi nu ne-am văzut acum o săptămână la Obligați, unde m-ați ajutat să pun curtea la punct și să pregătesc casa neterminată a Telei pentru iarnă?

— Ba da! Dar au răspândit vestea neamurile dumneavoastră din Găteasca și țața Tanța Trucală...

— Foarte bine! Nu știi proverbul cu visatul vrăbiilor.

— Așa, care va să zică! M-am liniștit. Sănătate!

— Doamne ajută!

Eu nu m-am liniștit. Abia așa am simțit că sunt o pălălaie peste care cineva a aruncat un braț de paie uscate! Mai am, neefectuat, o parte de concediu. L-aș lua și aș da fuga în Adâncata. Aș tocmi un buldozerist și aș duce la bun sfârșit un gând distructiv. Aș face palancă tot ce am investit eu în curtea natală. Chiar tot! Căci din agoniseala lui Costică Trucală n-a mai rămas nimic. Pomina care s-ar duce ar fi, până una alta, că fiul Tanței Trucală a demolat tot ce a construit în bătătura din Valea Seacă, fiindcă nu mai judecă cu capul lui, are alt creier în țeastă și alte organe în trup, altă măduva spinării și alt sânge. Are și alt nume, mă rog, altă identitate, îl cheamă ca pe un erou dintr-o carte, Radu Notaru, deși la chip și la trup, la grai și la haine seamănă cu Ștefan, ofițerul care întâi la păzit și dup-aia l-a trădat pe Ceaușescu. „E ceva, s-a-ntâmplat ceva, și-a băgat necuratul coada sau e vreun blestem, de-a făcut accidentul din care a scăpat cu viață, dar nu mai este el însuși”, ar murmura câte unul. (*Stand-by, propune Adi, care merge la clasa unde e tutore!*)

Până și tovarășul meu de tropaz (un joc cu pietre de prund) din copilărie, Sorin Nadoleanu s-a minunat și i-a arătat colegului nostru Mițilică un semn cu degetul la tâmplă, apropo de sănătatea mea mintală. Asta, fiindcă îi spusese băiatului lui Hoarnă că sunt angajat la București scutier NATO cu program de zece minute muncă și cinzeci

de minute repaus în decurs de șase ore contra câteva mii de dolari pe lună, cu misiunea de a-i converti pe cei ce-l urăsc pe actualul șef de guvern și șef de partid, pentru a-și putea duce la îndeplinire sarcina trasată de americani și evrei spre a spori numărul de țigani și unguri, care-s mai descurcăreți, mai talentați și mai muncitori, în detrimentul românilor, mai ales al celor din mediul rural, care-s mai leneși, mai laudăroși și mai lacomi!

Mai bine mă calmez și-mi văd de convalescența mea. A mea și a conaționalilor mei care populează în libertate preventoriul numit România democratică. Am hotărât să nu mai beneficiez de concediu medical. Mai am un rest din cel de odihnă. Planificat și aprobat. Îl anunț pe șeful direct (o șefă) despre asta. „Faceți raport!” „Păi sunt planificat. Mi-ai cerut anul trecut să fac raport în acest sens!” „Așa e ordinul!” „Bine” „Dă-mi și mei o coală de hârtie.” „Nu. Luați de la secretariat contra semnătură sau printați și vă treceți în condica de multiplicări. E un formular tip. Vedeți să nu-l greșiți. Una că vi-l refuză șeful și doi să trebuie alt print motivat printr-un raport întocmit pe alt formular-tip, pe care-l luați pe semnătură de la rectorat” „Tu glumești?” „Deloc!”

Intru în posesia „tipului”, o hârtie pe care trebuie să scriu câte zile efectuez, în ce perioadă, unde mă voi afla și sintagma „conform planificării”, după care cer: „rog aprobați” și semnez. Acel rog aprobați este reprodus, apoi, sub semnătură de: șefa de catedră, prodecan și decan. Urmează șeful serviciului personal care scrie: „A efectuat x zile din totalul de y zile. Este planificat în perioada solicitată”. După care semnează și trimite raportul, pe bază de condică, la secretariat unde este primit sub semnătură și depus la mapă pentru a fi analizat de prorector care, dacă vrea mușchii lui, scrie și el rog aprobați și semnează, dând mapa la secretară care o duce la cabinetul rectorului. Dacă nu vrea mușchii lui, dă raportul pe cale inversă, contra condică și semnături, pentru cine știe ce refacere. Când hârtia e apt-combatantă să meargă la aprobarea supremă, intră în mapa pe care i-o prezintă rectorului, când acesta i-o cere, șeful de cabinet. Prins prezent la serviciu și în toane bune, acesta aprobă, a doua oară ceea ce a aprobat când s-a făcut planificarea concediilor. Dar poate și să anuleze aprobarea inițială, că doar de aceea este prim-manager! (*Exact! exclamă Adi*).

Eu am avut noroc. Am prins verde. Adică voi pleca și-mi voi continua recuperarea, revizuirea, recondiționarea acasă. Răstimp în care voi scrie și ceea ce tocmai am consemnat. Bine că au dispărut, de la blocurile cu locatari-proprietari cărțile de imobil, că ar fi trebuit să obțin și de la administrator, șef de scară, președinte de asociație, polițist local aprobarea de a mă odihni în acel răstimp, pe un formular-tip. Numai Garoy și ai lui, cu aprobare sau nu, își vor vedea de manelele lor, de scandalurile sau chefurile lor, de demolările și improvizațiile lor care afectează apartamentul de dedesubt și urechile celor ce-l locuiesc. Vecinul Garoy, plasatorul de curve cel brunet și cu tupeu din strada Poiana cu Platani, care îl întreabă pe agentul al cărui chip și număr de telefon se află pe un afiș lipit pe ușa de la intrarea în bloc, direct și cu martori:

— Auzi, mare miciman, curul ... mă rog popoul sau poponețul ... e organ sau membru?

Cei de față râd. Râd și eu care ascult de la fereastra de la etajul trei.

— Te-ntreb ca să știu dacă-ți mai zic *pulițai* sau organ de *puliție* cu pulan, ori îi dau dreptate lu ăla de la pizzerie care ți-a zis când s-a mbătat „băi curule!” Adicătelea vreau să știu dacă mai sunteți coioși sau puloși ori ați ajuns și voi niște pizde-n uniformă ca și făturile pe care vi le-a dat să vă-nsotească, sau sunteți deja niște căcănari fără sânge-n instalație.

— Poate vrei să-ți pun cătușele și să te conduc la... organ! auzii pe subofițerul interpelat de către țiganul cotizant.

— Și cine-ți mai varsă informații despre manglitorii de mașini și traficanții de prafuri? Cine te mai recompensează cu câte o foșnitoare fără miros ca să duci mai ușor lupta cu criza sosită de peste Atlantic?

N-am auzit răspunsul omului legii și în acea după-amiază a fost și ultima dată când l-am văzut pe strada convalescenței mele. Și afișul cu chipul lui a dispărut de pe ușa cu geam securizat, iar la o emisiune de știri, televiziunea a prezentat niște cazuri de corupție în care erau implicați și doi subofițeri de poliție. Unul dintre ei era „prietenu” lui Garoy. Culmea e că Spaniolul sau Romvared, cum i se mai spune lui Garoy n-a pățit nimic. Dimpotrivă, continuă să se laude cu două realități aproape... reale: ei, etnicii au preluat comanda și, în curând, tot ei, minoritarii, vor fi majoritari.

Până una alta sunt majoritari ai delictelor. Bunăoară, la poliția de provincie, unde am dat declarație în dosarul de cercetare penală întocmit celui care m-a lăsat din om neom și fără *renaultă*, în anticamera ofițerului cam rotofei, frumușel și cu trei stele pe umăr se aflau vreo cinci bruneți și un șaten. Șatenul eram eu. „Subsemnatul Trucală C. Ștefan fiul lui Constantin și Constantina, născut în comuna Lerodeni, sat Adâncata, având porecla Fanfan și pseudonimul Radu Notaru, de ani 61, român, căsătorit, ortodox, posesor al cărții de identitate seria XY, nr 131313, CNP 6660616600616, domiciliat în București, Poiana cu Platani, nr...” Eu, cel care, uneori mă bucur că nu mi-am schimbat numele de trei ori ca să mi se piardă urma ori ca să creez confuzii ca restaurantul Balcic, fost Varșovia, fost Perla. Eu, șaten și bolnav, bătrân și nelecuit, fost tânăr și neliniștit ca un personaj din serialul cu același titlul, întins pe două-trei generații de actori.

Confesiunea mea de accidentat cu sosie ori pseudonim aflat în „convalescență purgatorie”, cum spune Scriitorincul, făurarul de imposibilități lingvistice posibile în *destrăbăleișanul* în care trăim din împrumut în împrumut, continuă. Nu mă cred și nici nu-mi pot aroga postura de melchisedec. N-am arta profeției, nu pot fi uns al Domnului fiindcă am fost un uns al Tovarășului. Vorba unui participant la calitatea de sardea din mașina 282: „*Nu sunt nici Christos, dar nici dracu gol! N-am nici față de sfânt, dar nici nutră de mufiot! Eu îmi însușesc, nu fur! Unde e grămada mare nu se cunoaște. Șeful de echipă ne-a și zis: nu vă cresc lefurile fiindcă vi le creșteți singuri, prin vizitele făcute la depozitele de materiale. Și are dreptate. Se fac și șefii că nu văd. Dar nici noi nu sărim calu’. Puțin și rar. Decent...*”

Eu, deși am avut de unde și ce să ciordesc, n-am furat decât meserie. Câte un pic de la fiecare. De aceea sunt un cârpaci, un știe-de-toate-dar-nimic-nu-poate! Un diletant care mă bălăbănesc ca și pendulul lui Foucault.

Trăiesc (vreau să spun mă complac) într-o lume pe care, de mic, am considerat-o posibilă. O succesiune de realități efemere, de efecte minore ale unor cauze majore. Un trai de homo ludens într-o societate a jocurilor de cuvinte. Până și Tela s-a obișnuit cu „divagațiile debile”, cum spune ea construcțiilor verbale á la Scriitorincul. Zice: „Plec la Paris!” E vorba de strada Periș, unde locuiește protoiereasa Chiva, prietena ei și nașa de la nunta de argint a amândurora.

Cu acest obicei l-am păcălit pe colegul de birou Rândunel dându-i telefon din Londra. De fapt, din strada bucureșteană cu acest nume. Tânărul ofițer dornic de afirmare m-a pârât c-am plecat în străinătate fără aprobare. Vestea a făcut vâlvă și, apoi, fâs în Academia Bravus.

Totuși, despre telefonul primit de la un fost coleg cu epoleți, acum nu știu ce mahăr la asociația oamenilor de afaceri turci despre vecinul sirian căsătorit cu o unguroaică din Timișoara și vecin în blocul multicultural din Poiana cu Platani ca și despre prietenul acestuia, care a început și n-a terminat renovarea casei natale a Telei din Obligați, am fost chestionat cu discreție și interes. Ceea ce nu-mi displace și din pricină că mai prezintă interes (operativ, cum se zice!) și, mai ales, că străinii care-și fac sau nu mendrele în România sunt, cât de cât, monitorizați. Ei și autohtonii cu care colaborează. Vreau să spun „colaborează”. Adică au relații pe lângă lege. (*Auzisem de fitil, dar nu l-am crezut! se scapă Adi*).

Totul e ca asemenea preocupări să nu devină șicane sau obsesii, c-atunci determină mutații comportamentale ciudate. Ca ale fostului coleg de școală militară și coleg de confrerie Mișu Prițache care, pe parcursul anilor scurși la Sibiu, de câte ori mergeam la cinema, după ce începea filmul, mă ruga să schimb locul cu el. Abia după ce am ajuns amândoi ofițeri mi-a spus că a fost tot timpul obsedat de faptul c-o să moară împușcat de cineva care-l va localiza într-o sală de spectacol. A murit dar într-un incendiu produs în condiții neelucidate, la obiectivul misterios din Poiana cu Platani.

Seamănă istoria, inspirată de comportamentul ciudat al unui ins obsedat, cu notația mea de autor care aș fi tentat să-i reproșez lui Dan Brown că eu l-am citit pe el și i-am făcut și reclamă, iar în replică, el nici nu s-a sinchisit să constate că există și scriu și eu. Și acest din urmă aspect e asemănător semantic cu comportamentul unui condamnat pentru viol care, în celulă fiind, își ia la rost ștremeleagul reproșându-i: „Unde te-am vârat eu și unde m-ai băgat tu!”

Nu știu cine trage acest concluzii de fapt: eu Ștefan Trucală sau eu Radu Notaru. Parcă nici pe Ángela Becerra care spune că „moartea e singurul adevăr!” n-o mai cred. A trăi făcând pe mortul e coșmarul lui a muri făcând pe înviatul. Coșmar mai chinător ca al unui homosexual pasiv care visează că i-o trage unui partener sau a unui homosexual indiferent de orientare care visează că face amor cu o femeie care strigă într-una: „Mi-a căzut whisky-ul în picioare și vreau să le îndepărtez!”

Am văzut și am auzit o asemenea femeie victimă a „băuturii imperialiste” care recita:

*Adam al meu iubit, stăpâne drag,
Mușca-ți-aș mărul tău din esofag,
Iar tu, trup viu ce azi îți sunt alături,
Frunza-bikini iute să mi-o-nlături
Și să ne-mpreunăm că-i dura lex,
Cunoașterii să-i spunem ce-i: tot sex!*

Eu nu iubesc asemenea oferte explicite. De-ar fi să strâng în brațe (chiar cu coastele sănătoase) o asemenea făptură m-aș simți ca și când aș îmbrățișa o statuie. Zic și eu pentru a face pe exigentul, fiindcă blonda lui Ovidiu e mai mult decât explicită. Ca să nu vorbesc de alte fete studioase ce m-au vizitat sfioase în Colentina City, când n-aveam dureri de oase.

Se miră mulți băieți – și colegi, și studenți – tineri de ce roiesc fetele în jurul meu când eu însumi mă declar legumă. Sunt, de fapt, un coș de legume așezate de un meșteșugar al esteticii plastice ca Arcimboldo în chip de cap de om. Cap ciudat cu creier legumicol! Și la asemenea ciudățenie cum să nu fie receptivă ciudățenia umană numită femeie și mai ales ciudățenia sentimentală numită amor. Încăi, după ce mă văd la fel de

vesel, zglobiu și aluziv chiar și după un accident „mortal”, succesul de receptivitate e și mai mare, cum și invidia masculină este, de asemenea, crescută.

În acele grupuri de admiratoare îmi plasez eu diversiunile. Într-un astfel de grup am spus că nu știu cum să multiplic un document secret pe care să-l vând unui fost coleg jurnalist, după care cea vizată și-a făcut datoria de turnătoare, iar circuitul s-a închis, șeful rugându-mă să nu mai umblu cu asemenea *aure*. Mă rog, fitile. I-am promis că nu, drept care, într-un plen am anunțat de la microfon că voi face public tot ce am aflat despre o persoană feminină și despre neamurile ei, care persoană m-a pârât unde se părăște că vreau să scot un document secret din academie pentru a-l oferi contra cost unui lider de presă. Insa a venit la mine rugându-mă să n-o nenorocesc. (*Ascultând, Adi mustăcește. Știe el ce știe!*)

— Dar la mine nu te-ai gândit, când m-ai dat în primire?
— Am greșit. Regret. Acum ce pot să fac să mă ierți?
— Păi am anunțat în aulă. Aștia așteaptă. Am vorbit și cu colegul din televiziune: mi-a rezervat spațiu de emisie.

— Chiar nu mă poți ierta? Zi-i ce să fac, ce să-ți dau?
— Bine că n-ai spus cât să-ți dau, că atunci chiar mă supăram...
— Și acum, dacă tot nu te-ai supărat, zii ce mă costă?
— Păi ... eu știu! Dacă-ți spun te duci iar să dai cu ciocul...
— Pe cuvântul ...
— Mă rog... Mai fac o încercare. Dar dacă se aude, dracul e al tău...
— Zi-i, nu mă mai fierbe.
— Parcă nu știi... O dată și gata. Dar numai la mine acasă...
— Bănuiam eu... Sinceră să fiu chiar eram invidioasă când vedeam câte roiesc în jurul tău și pe mine nici nu mă băgai în seamă...

— S-a marcat, batem palma și fermoar la gură!
— Și cu ai de acasă ce facem? La mine nu e problemă. Pot lipsi și toată noaptea...
— Aranjez și eu s-o trimit la țară pe Tela. Te anunț când e verde...
— Acum e rândul meu să te rog: să nu afle cineva că ... Mai ales eu că mai am de tras până s-ajung în anii tăi... mai zise colega cu ochi alunecoși dinapoia dioptriilor care se pregătește să schimbe prefixul 40. Eu l-am schimbat de multicele pe cel de 60. Ne potrivim! Dacă e moral? Nu știu. Dacă e normal? Mă mai gândesc. Dacă... Dar dacă vă spun că am aranjat o răzbunare de tip combinație operativă? Așa am făcut, nefericitul de mine, astfel încât, un al doilea blestem se va abate asupra mea și un alt accident mă va avea victimă! Când colega era în baie i-am telefonat și a venit valvârtej acasă Catela care ne-a făcut albie de porci pe amândoi. Mai ales pe „boarfa dracului” și „curva ordinară” pe care a izgonit-o mai mult dezbrăcată strigând cât o ținea gura.

A doua zi, la facultate am tăcut mâlc, deși cine trebuia să știe aflase. Cadre și studenți au avut subiect de bîrfă săptămâni în șir, iar mie mi-a mai scăzut din popularitate și magnetism în rândul sexului frumos. Colegii bărbați jubilau, iar unii dintre ei m-au interpelat fără menajamente: „Ce dracu, mă, n-aveți și voi o mie de lei să evadați la o stațiune?” (*„Ascultătorul” Adi tace. Știe și nu știe de ce!*)

Mi-au ajuns la urechi și ecouri de genul: „Al dracului hodorog, noi îl ținem de moș aflat pe moarte c-are rupte nu știu ce coaste și el iată de ce e în stare. Și proasta aia ce-o fi găsit la el c-are un bărbat de toată isprava?!”

„Lasă dragă că e bine că se-ntâmplă și de astea. Mai ieșim și noi din monotonie. Se mai aude și despre noi prin lume. Mai un student, mă rog studentă, moartă, mai un profesor mort și el dar înviat, mai o funcționară îmbârligată cu un babalâc, mai un masterand spânzurat, mai un musafir de la NATO mușcat de un câine turbat, mai niște pomi fructiferi, mai ales nuci, tăiați fără aprobare și cărați la un nenea șeful acasă, chestii de-astea, mărunțișuri, fapte diverse, subiect de bârfă cu uniformă și epoleți înstelați ori cu trese...”

Bagatele cotidiene. Subiecte epice, la urma urmei, dintr-un drum parcurs șontâc-șontâc între un loc al faptei și o destinație a refacerii. Dureri ale facerii și ale refacerii. Contrafaceri care, de dragul autenticității ne determină să forțăm realitatea...

Subiectul „de prima pagină” potrivit căruia, unei șefe căsătorite, al cărui soț lucrează tot ca ea la Bravus, care pleca singură la Londra, i-a căzut din poșetă vibratorul sexual și cutia cu prezervative, atunci când a trebuit să se supună controlului antiterorist de la aeroport, a pălit, a fost detronat de pățania, tot sexuală, a mea și, mai ales, a turnătoarei ochelariște, din cauza căreia s-au luat măsuri și mai drastice de încuiere a ușilor, de sigilare a spațiilor și de restricționare a accesului în încăperi.

Continui să nu mai simt nimic. Mi se pare că-s admirat ca o vietate ciudată conservată în alcool. O rămășiță aparent vie, o relievă în formol. Nu am căderea să mă închipui o personalitate ca Lenin, Mao sau Ho Și Min îmbălsămați ei înșiși, ca atare și post-mortem de parc-ar fi vii să poată fi văzuți și adulați de generațiile viitoare. Care generații, mai ales cele din Rusia și-au cam luat nasul la purtare și au trecut la renegarea liderilor, la dezicerea de mării părinți ai socialismului mondial.

Nu am acest tupeu. Eu sunt, dacă sunt, un șarpe, un fetus, o victimă umană pusă la murat într-un muzeu al nenorocirilor ciudate.

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :editura_detectiv@yahoo.com